

2023

การแปลคำที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทยในวรรณกรรมเรื่อง ไม้ตัด ของ สุภา สิริสิงห
หรือนามปากกา โยต้น

กัญญภัทร วันดี
คณะอักษรศาสตร์

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/chulaetd>

 Part of the [Language Interpretation and Translation Commons](#), and the [Translation Studies Commons](#)

Recommended Citation

วันดี, กัญญภัทร, "การแปลคำที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทยในวรรณกรรมเรื่อง ไม้ตัด ของ สุภา สิริสิงห หรือนามปากกา โยต้น" (2023).
Chulalongkorn University Theses and Dissertations (Chula ETD). 10000.
<https://digital.car.chula.ac.th/chulaetd/10000>

This Independent Study is brought to you for free and open access by Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Chulalongkorn University Theses and Dissertations (Chula ETD) by an authorized administrator of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

การแปลคำที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยในวรรณกรรมเรื่อง *ไม้ดัด* ของ สุภา สิริสิงห หรือนามปากกา
โบตัน

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการแปลและการล่าม สาขาวิชาการแปลและการล่าม
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2566

The Translation of Culture-Related Words in *Mai Dad* by Botan (Supa Sirisingh)

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Translation and Interpretation
Field of Study of Translation and Interpretation
Faculty of Arts
Chulalongkorn University
Academic Year 2023

หัวข้อสารนิพนธ์	การแปลคำที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยในวรรณกรรมเรื่อง <i>ไม้ดัด</i> ของ สุภา สิริสิงห หรือนามปากกา โปต้น
โดย	น.ส.กัญญภัทร วันดี
สาขาวิชา	การแปลและการล่าม
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	รองศาสตราจารย์ ดร.แพรว จิตติพลังศรี

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้นับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของ การศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

คณะกรรมการสอบสารนิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทองทิพย์ พูลลาภ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(รองศาสตราจารย์ ดร.แพรว จิตติพลังศรี)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คารีนา โชติรวี)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

กัญญภัทร วันดี : การแปลคำที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยในวรรณกรรมเรื่อง *ไม้ดัด* ของ
สุภา สิริสิงห์ หรือนามปากกา โบตัน. (The Translation of Culture-Related Words
in *Mai Dad* by Botan (Supa Sirisingh)) อ.ที่ปรึกษาหลัก : รศ. ดร.แพรว จิตติพลังศรี

สารนิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทฤษฎีและแนวทางการแปลตัวบท
วรรณกรรม ประเภทนวนิยาย เพื่อแปลนวนิยายเรื่อง *ไม้ดัด* มุ่งศึกษาในประเด็นการแปลคำที่
เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยที่ปรากฏในวรรณกรรมเรื่องนี้ และนำเสนอตัวอย่างการแปลที่มีคุณภาพและมี
สมมูลภาพกับต้นฉบับให้มากที่สุด

กรอบการวิเคราะห์ที่นำมาใช้ในการศึกษา คือ แนวคิดเกี่ยวกับการแปลวรรณกรรม
ของวัลยา วิวัฒน์ศรและแนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโทนี พิม (Anthony Pym) มา
ใช้เพื่อเป็นแนวทางในการแปลวรรณกรรมประเภทนวนิยาย ตลอดจนการใช้แนวทางการวิเคราะห์
ตัวบทประเภทนวนิยายของวัลยา วิวัฒน์ศรในการวิเคราะห์และเพื่อถ่ายทอดสารในต้นฉบับ มา
ประยุกต์ใช้ร่วมกับการนำแนวทางการแบ่งประเภทคำทางวัฒนธรรมที่เสนอโดยยูจีน ไนด้า
(Eugene Nida)

หลังจากที่ได้นำทฤษฎีและแนวทางการแปลข้างต้นมาประยุกต์ใช้การแปล ผู้วิจัย
พบว่าทฤษฎีและข้อมูลดังกล่าวมีส่วนช่วยการแปลได้จริง สามารถนำมาประยุกต์ใช้ร่วมกับการแปล
และการแก้ปัญหาที่พบในตัวบทประเภทนี้ได้เหมาะสม เพราะมีการใช้ปรับใช้แนวทางการ
แปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโทนี พิมอย่างหลากหลายแนวทางนำไปสู่การถ่ายทอดตัวบทในแต่ละ
บริบทที่แตกต่างกันได้เหมาะสมยิ่งขึ้น

สาขาวิชา การแปลและการล่าม

ปีการศึกษา 2566

ลายมือชื่อนิสิต

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

6488018822 : MAJOR TRANSLATION AND INTERPRETATION

KEYWORD: translation strategies, cultural words

Kanyapath Wandee : The Translation of Culture-Related Words in *Mai Dad* by Botan (Supa Sirisingh). Advisor: Assoc. Prof. PHRAE CHITTIPHALANGSRI, Ph.D.

This special research aims to study the theories and translation approaches that are most suitable for translating a novel with the problems of translating culture-related words. *Mai Dad*, a novel by Botan (Supa Sirisingh), is chosen as a case study of this research. The research also aims to produce the translation that conveys the closest form of equivalence and similar aesthetics to the source text.

In order to study the source text, the researcher uses Wallaya Wiwatsorn's approach to textual analysis of the novel. Eugene Nida's cultural word taxonomy is applied to the categorization of chosen culture-related words. Moreover, Wallaya Wiwatsorn's approach to translating fiction and Anthony Pym's cultural word translation strategies are applied to the translation of *Mai Dad* into Thai in this research.

Upon completing this study, it is found that these theories and approaches can offer the solutions to the translation problems found in the source. The implementation of Anthony Pym's translation strategies in conjunction with other approaches proves to be instrumental in delivering a suitable target text in a different context.

Field of Study: Translation and
Interpretation

Student's Signature

Academic Year: 2023

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วย เพราะได้รับความอนุเคราะห์จาก รองศาสตราจารย์ ดร. แพร จิตติพลังศรี อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ที่ให้คำแนะนำให้คำปรึกษามาโดยตลอด จนทำให้สารนิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ได้ จึงขอขอบพระคุณอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทองทิพย์ พูลลาภ ประธานกรรมการในการสอบสารนิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คารินา โชติรวี สำหรับคำแนะนำที่มีประโยชน์ ทำให้สารนิพนธ์เล่มนี้เสร็จสมบูรณ์ด้วยดี

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านของสาขาการแปล คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้ถ่ายทอดความรู้อันเป็นพื้นฐานสำคัญในการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้รวมทั้งในการทำงานที่เกี่ยวข้องกับการแปลต่อไป

ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ศูนย์การแปลทุกท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณณัฐกานต์ จินดาบริษัท และ คุณนิภาพร อางควนิช สำหรับความช่วยเหลือและให้คำแนะนำอย่างเต็มใจเสมอตลอดระยะเวลาของการทำสารนิพนธ์และการเรียนหลักสูตรการแปลนี้

ขอขอบคุณเพื่อนการแปล รุ่น 22 ทุกคนที่ทำให้บรรยากาศในการเรียนมีความสุข ความสนุกสนาน รวมไปถึงการช่วยเหลือ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พี่ตูน พิมพ์ศุภางค์ แบนแบน นศรียา ยีนส์ ปรียพัทธ์ และน้องกิง วิษุวัต ที่คอยให้กำลังใจและช่วยเหลือในการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้

ท้ายที่สุด ขอขอบคุณครอบครัวที่คอยมอบความรัก ความอบอุ่น ความหวังใยและกำลังใจอยู่เสมอตลอดช่วงชีวิตของผู้จัดทำ ขอขอบคุณเพื่อนมุกที่คอยเป็นกำลังใจและช่วยเหลือเสมอมา และขอบคุณจิว จิต จุ้ม(แมว) ที่ให้อยู่แรงใจในการใช้ชีวิตในทุก ๆ วัน

กัญญุภัทร วันดี

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
บทที่ 1	1
บทนำ.....	1
1.1 หลักการและเหตุผล.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการค้นคว้าวิจัย.....	5
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	5
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	5
1.5 ระเบียบวิธีการวิจัย	7
1.6 ขั้นตอนการศึกษาวิจัย.....	7
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	8
บทที่ 2	9
การศึกษาทฤษฎี แนวทาง กลวิธี และความรู้ที่เกี่ยวข้อง.....	9
1. แนวทางการวิเคราะห์ตัวบทประเภทนวนิยายของวัลยา วิวัฒน์ศร	10
2. แนวคิดเกี่ยวกับการแปลวรรณกรรมของวัลยา วิวัฒน์ศร	11
3. แนวทางการแบ่งประเภทคำทางวัฒนธรรมที่เสนอโดยยูจีน ไนด้า (Eugene Nida)	17
4. แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโทนี พิม (Anthony Pym).....	21
5. การศึกษาประเด็นการแปลเรื่องคำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง	25
บทที่ 3	28

การวิเคราะห์ตัวบท ปัญหาการแปลคำที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทยและการวางแผนการแปล.....	28
3.1 การวิเคราะห์ตัวบทต้นฉบับ.....	28
3.1.1 บริบททางวรรณกรรม วัฒนธรรม และสังคม	28
3.1.2 วิเคราะห์โครงเรื่อง แก่นเรื่อง การสร้างบุคลิกลักษณะตัวละคร การใช้มุมมอง มิติเวลา และมิติสถานที่ในเรื่อง.....	29
1. โครงเรื่อง	29
2. แก่นเรื่อง.....	30
3. การบรรยายอุปนิสัยลักษณะเฉพาะของตัวละคร	31
5. มิติเวลาและมิติสถานที่ในเรื่อง	41
3.1.3 วิเคราะห์ความหมายของเรื่อง ทั้งความหมายรวม ความหมายแฝง ความหมายเชิง สัญลักษณ์ ความหมายเชิงเปรียบเทียบ ตลอดจนโลกทัศน์ของผู้ประพันธ์ในเรื่องนั้น .	42
1.ความหมายรวมของเรื่อง	42
2. ความหมายแฝงของเรื่อง.....	42
3. ความหมายเชิงสัญลักษณ์ของเรื่อง.....	43
4. โลกทัศน์ของผู้ประพันธ์.....	43
3.1.4 ศึกษาความรู้เพิ่มเติมเรื่องอาชีพของตัวละครและกรณีเฉพาะที่กล่าวถึงในนวนิยาย....	43
3.2 การวิเคราะห์ปัญหาการแปลคำที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทย	44
3.3 การวางแผนการแปล.....	45
3.3.1 การวางแผนการแปลโดยรวม.....	45
3.3.2 การวางแผนการแปลคำที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทย.....	45
บทที่ 4	2
ตัวบทต้นฉบับ บทแปล และคำอธิบายการแปล	2
สรุป1	
บทที่ 5	4

บทสรุป.....	4
5.1 การทบทวนวัตถุประสงค์ของงานวิจัย.....	4
5.2 การทบทวนสมมติฐานของงานวิจัย	4
5.3 รายงานผลการวิจัย	5
5.4 ข้อเสนอแนะ	7
บรรณานุกรม.....	8
ประวัติผู้เขียน.....	13

บทที่ 1

บทนำ

1.1 หลักการและเหตุผล

มนุษย์สร้างภาษาขึ้นเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารที่มีระบบ ขณะเดียวกันภาษาก็สามารถเปลี่ยนแปลงและมีวิวัฒนาการไปตามกาลเวลาและสภาพของสังคม (เปรมจิตร์ ชนวงษ์, 2538, หน้า 1) ยิ่งไปกว่านั้น “ภาษา” ยังถือว่าเป็นสมบัติของมนุษย์ โดยมนุษย์ในแต่ละสังคมมีภาษาเฉพาะตนเอง เช่นเดียวกันกับการที่มนุษย์มีวัฒนธรรมเฉพาะตนเองในแต่ละสังคม ซึ่งนักมานุษยวิทยาได้จัดให้ภาษาเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2548, หน้า 1)

สุพรรณิ ปันมณี (2562, หน้า 2) กล่าวว่า ทุกสังคมมีภาษาและวัฒนธรรมเฉพาะตัวที่ถ่ายทอดและสั่งสอนจากรุ่นสู่รุ่นสืบต่อกัน เป็นสิ่งที่สามารถเรียนรู้ได้ ปรับเปลี่ยนได้ และเป็นที่ยอมรับในสังคมนั้น ๆ ผู้คนในแต่ละพื้นที่ที่มีวัฒนธรรมที่ต่างกันย่อมมีความคิด ความเชื่อ ค่านิยม และมุมมองที่ต่างกันไป ภาษายังเป็นเครื่องสะท้อนทัศนคติและโลกทัศน์ของคนเรา จึงเป็นสิ่งที่มีความเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมเป็นอย่างมาก ในการแปลจึงเท่ากับว่าผู้แปลมิได้แปลเพียงภาษาอย่างเดียว แต่ยังต้องแปลทัศนคติและโลกทัศน์ของมนุษย์อีกด้วย การแปลจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่งจึงมีเรื่องวัฒนธรรมมาเกี่ยวข้อง ผู้แปลต้องเข้าใจวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมต่าง ๆ ทางสังคมของภาษาต้นทางและปลายทางเป็นอย่างดี

ไม้ดัด เป็นผลงานการประพันธ์ของ สุภา สิริสิงห หรือนามปากกา โบตัน เป็นนวนิยายที่สอดแทรกแง่คิดคำสอนเรื่องครอบครัวและค่านิยมทางสังคมของไทยไว้มากมาย โดยสอดแทรกเรื่องราวสะท้อนคุณค่าทางสังคม ค่านิยมในสังคม จารีต และคติสอนใจเรื่องครอบครัวไว้มากมาย แม้ว่า *ไม้ดัด* จะเป็นผลงานที่ตีพิมพ์ขึ้นในช่วง พ.ศ. 2530 แต่ค่านิยมในสังคม และจารีตดังกล่าวยังปรากฏในสังคมไทยยุคปัจจุบัน ถึงแม้ว่าเวลาจะผ่านมาแล้วมากกว่า 30 ปี

โบตัน หรือ สุภา สิริสิงห เกิดเมื่อวันที่ 13 สิงหาคม พ.ศ. 2488 จบการศึกษาจาก คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เริ่มเขียนงานในขณะที่ศึกษาอยู่ที่ช่วงอุดมศึกษา โดยเขียนเรื่องสั้นเรื่อง *ไอ้ดำ* ลงตีพิมพ์ในนิตยสาร *ขวัญจิต* ใช้นามปากกาว่า ทิพเกสร และหนังสือที่ทำให้เริ่มเป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียง คือ *จดหมายจากเมืองไทย* ได้รับรางวัลวรรณกรรมดีเด่น ประจำปี พ.ศ. 2512 จากองค์การสนธิสัญญาป้องกันภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยหนังสือส่วนใหญ่ที่เขียนจะมีเนื้อหาสนใจ ให้ข้อคิดเกี่ยวกับครอบครัว มังานเขียนที่โด่งดังมากมาย อาทิ *ผู้หญิงคนนั้นชื่อบุญรอด* *ตะวันชิงพลบ* *ไม้ต้องลม* *ทองเนื้อเก้า* *เกิดแต่ตม* *ตราไว้ในดวงจิต* *นวลนางข้างเตียง* *ด้วยสองมือแม่ที่สร้างโลก* *สุดแต่ใจจะไขว่คว้า* *บ้านสอยดาว* โดยหลาย ๆ เรื่องนั้นได้รับดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์ ตลอดช่วงที่ผลิตผลงานที่มีคุณภาพออกมาสู่สังคมมากมาย ได้รับการเชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี พ.ศ. 2542 และได้รับการยกย่องให้เป็นนิสิตเก่าอักษรศาสตร์ดีเด่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ใน พ.ศ. 2543

ไม้ดัด เป็นเรื่องราวของครอบครัวที่มีพี่น้องด้วยกันทั้งหมด 5 คน คือ ฉายา แสงฉาน ฉมา ฉายฉืด และฉิมพลี ที่เติบโตมาจากการเลี้ยงดูที่เข้มงวดของครูใหญ่ ฉเนียน ผู้เป็นพ่อ ผู้ซึ่งต้องการให้ลูก ๆ ตั้งใจเรียนให้เก่งในทุกวิชา โดย ฉมา หรือ ฉม เป็นเด็กที่ไม่ถนัดเรื่องวิชาการ สอบไม่ได้คะแนนดีเหมือนพี่ชายสองคน และฉมานั้นชื่นชอบในวิชาศิลปะ จึงถูกพ่อ เขี่ยนตีด้วยไม้เรียวเป็นประจำ ตลอดช่วงเวลาวัยเด็กของฉมา พ่อได้สร้างบาดแผลในใจเขามาตลอด จึงทำให้สายใยความเป็นพ่อลูกไม่แน่นแฟ้นเท่าลูกคนอื่น ๆ ฉมาเติบโตมาด้วยบาดแผลฝังใจที่พ่อสร้างให้ เขาแยกมาอยู่บ้านหลังเล็กที่หลังบ้าน อาศัยชั่วคราวแกลงในครัว ประทั่งชีวิต ไม่ร่วมโต๊ะอาหารกับพ่อ เนื่องจากพ่อมักจะถามและสั่งสอนเรื่องเรียนกับลูก ๆ เพียงอย่างเดียว ฉมาจึงมีชีวิตที่เติบโตมาด้วยการพึ่งพาตนเอง และเลือกทางเดินของชีวิตตนเอง เดินหน้าทำในสิ่งที่ตนเองรักคือ ศิลปะ ที่ทุกคนมองว่าไม่มีเกียรติเท่ากับอาชีพอื่น ๆ เขาต่อสู้จนได้ทำงานในสิ่งที่ตนเองรัก ได้มีอาชีพและเงินเดือนเลี้ยงตนเองแม้จะไม่ได้เข้าเรียนในระดับอุดมศึกษา แต่สามารถเลี้ยงชีพของตนเองได้อย่างสุจริต ต่างกับพี่น้องคนอื่นที่พ่อ บังคับและกำหนดทางเดินชีวิตให้ ส่งผลให้ลูกแครงเครียดกับชีวิตมากเกินไป จนทำให้เกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิดและสะเทือนใจให้กับครอบครัวเป็นอย่างมาก สิ่งเหล่านี้ล้วนเกิดจากความหวังดีของผู้เป็นพ่อ แต่ไม่ได้ตระหนักว่าลูกเป็นสิ่งที่มีความรู้สึกนึกคิด และจิตใจเป็นของ

ตัวเอง พ่อแม่ไม่สามารถยืดเยื้อความต้องการของตนเองได้ทั้งหมด มิเช่นนั้นจะไม่ต่างอะไรกับไม้ตัด ที่ตัดให้ได้รูปทรงสวยงามดังที่ผู้ตัดต้องการ แต่ต้นไม้จะหยุดเติบโต ดังเช่นไม้ที่ถูกตัดจนกลายเป็นไม้แคระในที่สุด

ปัญหาการแปลที่ผู้วิจัยพบในนวนิยายเรื่องนี้คือ ประเด็นปัญหาการแปลข้ามวัฒนธรรมจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งการถ่ายทอดความแตกต่างกันทางวัฒนธรรมถือว่าเป็นเรื่องที่ทำได้ยากสำหรับผู้แปล คำทางวัฒนธรรมส่วนใหญ่จะเป็นที่สังเกตได้ง่ายและเป็นคำที่มีความหมายผูกติดกับภาษาใดภาษาหนึ่งและไม่สามารถแปลตรงตัวได้ (Newmark, 1988, หน้า 95) หลังจากได้อ่านนวนิยายเรื่องนี้ ผู้วิจัยพบคำด้านวัฒนธรรมไทย ทั้งคำพูดที่เกี่ยวข้องกับศาสนา วัฒนธรรม จารีต และขนบธรรมเนียมของไทยสอดแทรกอยู่ เช่น เรือนหอ ออกตัญญู มังคละทีปนี บุญโช นอกจากนี้ยังมีสำนวนด้านวัฒนธรรมดังกล่าว เช่น บุญมาวาสนาส่ง เสียชาติเกิด มารหัวชน ยันต์กันหมา ถือว่าเป็นคำและสำนวนที่แปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษได้ยาก เนื่องจากเป็นวัฒนธรรมที่ถูกกำหนดโดยค่านิยมที่ได้รับการยอมรับในสังคมไทย การศึกษา เศรษฐกิจ การดำรงชีวิตของคนในสังคมไทย โดยส่งต่อผ่านรุ่นสู่รุ่น ผู้แปลจึงต้องทำหน้าที่เป็นสื่อกลางข้ามวัฒนธรรม (Transcultural mediator) ที่ต้องถ่ายทอดความเฉพาะตัวในวัฒนธรรมหนึ่งไปสู่อีกวัฒนธรรมหนึ่ง ผู้วิจัยจึงต้องการที่จะศึกษาการวิเคราะห์ปัญหาการแปลดังกล่าวอย่างละเอียดเพื่อนำไปปรับใช้ในการวางแผนการแปลที่สามารถถ่ายทอดความหมายเกี่ยวกับวัฒนธรรมเหล่านี้ได้อย่างครบถ้วนเหมาะสม และสามารถรักษารรณรสและคุณค่าที่ผู้เขียนต้นฉบับได้ตั้งใจไว้

เนื่องจากวัฒนธรรมมีความแตกต่างกันในเรื่องภาษา แบบแผนการดำรงชีวิต ค่านิยมในสังคม จึงมีประเด็นปัญหาเรื่องการแปลคำด้านวัฒนธรรม และยังเป็นประเด็นที่มีผู้ให้ความสนใจศึกษาทำการวิจัยด้านการแปลคำด้านวัฒนธรรมอยู่พอสมควร เช่น กลวิธีการแปลคำทางวัฒนธรรมจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ กรณีศึกษาเรื่อง *เรื่องของจัน ดารา* แต่งโดย อุษณา เพลิงธรรม โดย วราพัชร ชาลีกุล ใช้ทฤษฎีการแปลของปีเตอร์ นิวมาร์ค (Peter Newmark) และแนวทางการแปลของโมนา เบเคอร์ (Mona Baker) โดยใช้แนวทางการแบ่งประเภทคำทางวัฒนธรรมที่เสนอโดยยูจีน ไนด้า (Eugene Nida) โดยคำส่วนใหญ่เป็นคำด้านวัฒนธรรมที่พบในช่วงเวลา พ.ศ. 2460 ซึ่งเป็นยุคที่มีการรับวัฒนธรรมของต่างชาติมาปรับใช้ในประเทศไทย (วราพัชร ชาลีกุล, 2560, หน้า 2) เช่น เงินรัชชูปการ ผมหงดดอกกระทุ้ม

เสื่อราชปะแตนแพร มุลบทบรรพกิจ อาเพศ รับขวัญ กรวดน้ำแผ่ส่วนกุศล บนบานศาลกล่าว การเวียนว่ายว่ายตายเกิด เบญจเพส เป็นต้น หรือการแปลคำที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยในหนังสืออัตชีวประวัติเรื่อง *เมื่อวัยเด็ก* ของ เอนก นาวิกมูล โดย วิสุตา วงศ์เสงี่ยม โดยใช้แนวทางการแปลแบบทำให้กลมกลืน (Domestication) และแบบรักษาความแปลกต่าง (Foreignization) ที่นำเสนอโดยลอว์เรนซ์ เวนูติ (Lawrence Venuti) อัตชีวประวัติเรื่องนี้ เป็นหนังสือสารคดีการเล่าเรื่องราวชีวิตในวัยเด็กของเอนก นาวิกมูล ที่จังหวัดสงขลา ทั้งบรรยากาศ สถานที่ ประเพณี เทศกาล ของกิน ของเล่น และเรื่องราวต่าง ๆ ดังนั้นคำทางวัฒนธรรมส่วนใหญ่ที่พบจะเป็นวัฒนธรรมของภาคใต้ เช่น ไก่ 3 ตัวจิกข้าวสาร หม้อข้าวหม้อแกง วัวชน ปี่ซังข้าว ใบขนานนาม โรงพระหลักเมือง โคมตาวิ้ว ขวดดินช้าง ลูกอมไขจิ้งจก ขนมหังหัวจุก ภูตสมิงพราย เป็นต้น

จากงานวิจัยข้างต้น พบว่างานวิจัยเรื่องคำทางวัฒนธรรมนำคำทางวัฒนธรรมที่มีปัญหาในการแปลมาศึกษาเป็นคำหรือสิ่งที่พบในช่วงระยะเวลาหรือพื้นที่ที่เฉพาะเจาะจงพอสมควร โดยนวนิยายเรื่อง *ไม้ดัด* เป็นนวนิยายครอบครัวที่สอดแทรกข้อคิดในการดำรงชีวิตในสังคม และคำสอนเรื่องครอบครัว อีกทั้งแฝงข้อคิดสะท้อนสังคม ขนบธรรมเนียมต่าง ๆ มากมายที่พบในสังคมไทย แม้เรื่องนี้จะเขียนขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2533 แต่เนื้อเรื่องนั้นยังคงสามารถปรับใช้ได้ในปัจจุบัน นับว่าเป็นเนื้อหาที่ร่วมสมัย ยังคงสามารถสะท้อนวัฒนธรรมของไทยในยุคปัจจุบันได้เป็นอย่างดี ดังนั้นคำทางวัฒนธรรมที่พบในนวนิยายเรื่องนี้ถือเป็นคำทางวัฒนธรรมที่ยังร่วมสมัย และมีประเภทคำทางวัฒนธรรมที่พบหลากหลาย คือ คำวัฒนธรรมทางสังคม คำทางวัฒนธรรมทางศาสนา และคำที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมทางภาษา จึงถือได้ว่านวนิยายที่ควรค่าแก่การอนุรักษ์ไว้ในสังคมไทย เป็นอีกเรื่องที่จรรโลงใจ สามารถอ่านได้ทุกเพศทุกวัย ได้ข้อคิด แม้ว่ากาลเวลาผ่านไป สิ่งต่าง ๆ ในสังคมล้วนเปลี่ยนแปลงไป แต่ว่านวนิยายเรื่องนี้ยังคงคุณค่าและแนวคิดสะท้อนสังคมผ่านตัวอักษรไว้และเป็นคติสอนใจต่อคนในยุคต่อมาได้เป็นอย่างดี อีกทั้งยังประกอบไปด้วยคำทางวัฒนธรรมที่ยังร่วมสมัย นับว่าเป็นกรณีศึกษาที่น่าศึกษาค้นคว้าในการแปลจากภาษาไทยไปสู่ภาษาอังกฤษ

1.2 วัตถุประสงค์ของการค้นคว้าวิจัย

- 1.2.1 เพื่อศึกษาทฤษฎีการแปล แนวทางการแปลที่เกี่ยวข้องกับการแปลคำเฉพาะทางวัฒนธรรม
- 1.2.2 เพื่อศึกษานิยามและการแบ่งประเภทของคำและสำนวนด้านวัฒนธรรม
- 1.2.3 เพื่อแปลส่วนหนึ่งของตัวบทที่คัดสรรจากหนังสือเรื่อง *ไม้ดัด* ของโบทัน จากภาษาไทย เป็นภาษาอังกฤษให้สื่อความหมายและได้รรถรสใกล้เคียงกับต้นฉบับมากที่สุด

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานการวิจัยไว้ดังนี้

การแปลคำทางวัฒนธรรมจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษให้ได้รรถรสและความหมายครบถ้วนและถูกต้องเป็นเรื่องที่ทำได้ยากสำหรับผู้อ่านในภาษาปลายทาง เนื่องจากผู้แปลต้องคำนึงถึงวัฒนธรรมที่สอดแทรกอยู่ในตัวบทต้นฉบับ ในการแปลนวนิยายเรื่อง *ไม้ดัด* ควรนำแนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโทนี พิม (Anthony Pym) และแนวคิดเกี่ยวกับการแปลวรรณกรรมของวัลยา วิวัฒน์ศร มาใช้เพื่อเป็นแนวทางในการแปลวรรณกรรม ตลอดจนการใช้แนวทางการวิเคราะห์ตัวบทประเภทนวนิยายของวัลยา วิวัฒน์ศรในการวิเคราะห์และเพื่อถ่ายทอดสารในต้นฉบับ มาประยุกต์ใช้ร่วมกับการนำแนวทางการแบ่งประเภทคำทางวัฒนธรรมที่เสนอโดยยูจีน ไนด้า (Eugene Nida) จะช่วยให้ผู้วิจัยแปลได้สมมูลภาพและถ่ายทอดได้ใกล้เคียงกับต้นฉบับ

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

นวนิยายเรื่องนี้มีจำนวนหน้าทั้งหมด 231 หน้าและจบภายในเล่ม ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาเฉพาะหน้าที่มีคำที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย โดยผู้วิจัยเลือกแปลทั้งหมด 28 หน้า ได้แก่ หน้า 7,8,10,32,44,50,67,68,70,72,76

77,78,86,89,107,117,132,133,144,160,167,184,188,190 และ 209

คำและสำนวนที่มีปัญหาในการแปลมีทั้งหมด 33 คำ ผู้วิจัยได้ประมวลคำที่เลือกมาวิจัยในรูปตาราง ใช้การแบ่งประเภทคำทางวัฒนธรรมที่เสนอโดยยูจีน ไนด้า (Eugene Nida) ผู้วิจัยได้ทำการสำรวจกลุ่มคำและสำนวนในนวนิยายเรื่อง *ไม้ดัด* พบว่ามีขอบข่ายที่เป็นคำ

ทาง วัฒนธรรมอยู่ 3 ประเภท คือ คำวัฒนธรรมทางสังคม คำทางวัฒนธรรมทางศาสนา และ คำที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมทางภาษา รายละเอียดดังตารางด้านล่างนี้

คำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง กับสังคม	คำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง กับศาสนาและความเชื่อ	คำที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม ทางภาษา
- บ้านแตกสาแหรกขาด (หน้า 144)	- วาสนา (หน้า 160)	- เจ๊กแป๊ะ (หน้า 76)
- ขาดส่งาราศรี (หน้า 86)	- ลูกผีลูกคน (หน้า 86)	- ถ้ำแก่น้อย (หน้า 188)
- ออกตัณญู (หน้า 117)	- หมดเวรหมดกรรม (หน้า 184)	- คำเป็นคำตาย (หน้า 32)
- นางนพมาศ (หน้า 68)	- ตัดหางปล่อยวัด (หน้า 10)	- คำเอกคำโท (หน้า 32)
- นางตะเคียน (หน้า 78)	- บุญมาวาสนาส่ง (หน้า 89)	
- จันท์เจ้าขา(เพลง กล่อมเด็ก) (หน้า 107)	- กรรมบัง (หน้า 184)	
- กาเหว่าเอย(เพลง กล่อมเด็ก) (หน้า 107)	- เสียชาติเกิด (หน้า 8)	
- เรือนหอ (หน้า 44)	- มารหัวชน (หน้า 133)	
- สนิมสร้อย (หน้า 209)	- ประเคน (หน้า 72)	
- นางบุษบา (หน้า 67)	- ยันต์กันหมา (หน้า 190)	
- นางมโนราห์ (หน้า 68)	- บุญไซ (หน้า 70)	
- นางตานี (หน้า 78)	- พันเคราะห์ (หน้า 32)	
- พระยาพานทอง (หน้า 7)	- บาปปาก (หน้า 167)	
	- มังคละทีปนี (หน้า 89)	

	- มหาบา (หน้า 7)	
	- เก้าประโยค (หน้า 7)	

1.5 ระเบียบวิธีการวิจัย

1.5.1 วิธีการเก็บข้อมูล

วิธีการที่ผู้วิจัยใช้ในการเก็บข้อมูลสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ คือ วิธีการวิจัยจากเอกสาร (Documentary research) โดยผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการแปลและแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับคำและสำนวนทางวัฒนธรรมจากหนังสือสารนิพนธ์ บทความและบทวิจัยที่ปรากฏในอินเทอร์เน็ต ผู้วิจัยคัดสรรคำและสำนวนทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง *ไม้ดัด* จำนวนทั้งสิ้น 33 คำ ทั้งหมด 28 หน้า

1.5.2 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลที่ผู้วิจัยใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative research) เพื่อแปลคำและสำนวนด้านวัฒนธรรมที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง *ไม้ดัด* ของโบตัน (สุภา สิริสิงห)

1.5.3 กระบวนทัศน์ของการวิจัย

กระบวนทัศน์ที่ผู้วิจัยใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นกระบวนทัศน์แบบนิรนัย (Deductive reasoning) โดยเริ่มจากการสังเกตประเด็นคำและสำนวนด้านวัฒนธรรมที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง *ไม้ดัด* ของโบตัน (สุภา สิริสิงห) จากนั้นจึงนำหลักการหรือทฤษฎีต่าง ๆ มาช่วยในการวิเคราะห์ตัวบทและใช้ในการแก้ปัญหาการแปลอย่างถูกต้องและเหมาะสม

1.6 ขั้นตอนการศึกษาวิจัย

1.6.1 ศึกษาทฤษฎีและแนวทางการแปลที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนแนวทางการวิเคราะห์ตัวบทประเภทนวนิยาย

1.6.2 ศึกษานิยามและข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

1.6.3 ศึกษาแนวทางการแปลคำและสำนวนในวัฒนธรรมไทย

1.6.4 วิเคราะห์ตัวบท วิเคราะห์คำและสำนวนด้านวัฒนธรรมที่คัดสรร และวางแผนการแปล

1.6.5 แปลตัวบทที่คัดสรร พร้อมอธิบายกลวิธีที่ใช้ในการแปล

1.6.6 ตรวจสอบและปรับแก้ฉบับแปลให้เหมาะสมและถูกต้อง

1.6.7 สรุปผลการวิจัย

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 ได้แนวทางการแปลคำเฉพาะทางวัฒนธรรมในตัวบทวรรณกรรมประเภทนวนิยาย

1.7.2 ได้ศึกษาประเด็นปัญหาในการแปลคำและสำนวนวัฒนธรรมไทย และนำทฤษฎีและแนวทางการแปลมาประยุกต์ใช้ในการแปล เพื่อหาแนวทางที่เหมาะสมในการแก้ไขปัญห
การแปล

1.7.3 เป็นแนวทางสำหรับการศึกษาและการแปลนวนิยายที่มีเนื้อหาใกล้เคียงกันแก่ผู้ที่สนใจ
ศึกษา

บทที่ 2

การศึกษาทฤษฎี แนวทาง กลวิธี และความรู้ที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาแนวทางและทฤษฎีการแปลวรรณกรรมเรื่อง *ไม้ดัด* ผู้วิจัยมุ่งค้นหาและนำเสนอแนวทางการแก้ไข้ปัญหาที่พบในการแปลวรรณกรรมเรื่องนี้ ดังนั้น ในบทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงแนวทางและทฤษฎีการแปลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องอันจะเป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์ปัญหาในการแปลรวมไปถึงการวิเคราะห์วรรณกรรมเรื่องนี้ นำมาใช้เพื่อแก้ไข้ปัญหาการแปลที่พบในเรื่อง *ไม้ดัด* ที่มีประเด็นเรื่องคำทางวัฒนธรรมที่พบทั้งหมด 33 คำ โดยผู้วิจัยจะวิเคราะห์ด้วยทฤษฎีประเภทนวนิยายโดยใช้แนวทางของวัลยา วิวัฒน์ศร ในการวิเคราะห์ ทำความเข้าใจ และตีความด้วยบทต้นฉบับและนอกตัวบทต้นฉบับอย่างละเอียดก่อนถ่ายทอดไปสู่ภาษาปลายทาง อีกทั้งยังนำแนวคิดเกี่ยวกับขั้นตอนการแปลวรรณกรรมของวัลยา วิวัฒน์ศร มาปรับใช้เพื่อเป็นแนวทางจากผู้เชี่ยวชาญด้านการแปล นอกจากนี้ ในประเด็นคำทางวัฒนธรรมที่พบทั้งหมด ผู้วิจัยได้นำแนวทางการแบ่งประเภทคำทางวัฒนธรรมที่เสนอโดยยูจีน ไนด้า มาใช้เพื่อคัดสรรคำทางวัฒนธรรมที่พบและจัดหมวดหมู่คำทั้งหมด และใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโทนี พิม มาใช้ในการแปลคำทางวัฒนธรรมที่พบเพื่อถ่ายทอดด้วยบทโดยรวมทั้งหมด 28 หน้าไปสู่ภาษาปลายทางได้อย่างถูกต้องและได้อรรถรสมากที่สุด

โดยแนวทางและทฤษฎีต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยนำมาประยุกต์ใช้มีดังต่อไปนี้

1. แนวทางการวิเคราะห์ด้วยทฤษฎีประเภทนวนิยายของวัลยา วิวัฒน์ศร
2. แนวคิดเกี่ยวกับการแปลวรรณกรรมของวัลยา วิวัฒน์ศร
3. แนวทางการแบ่งประเภทคำทางวัฒนธรรมที่เสนอโดยยูจีน ไนด้า (Eugene Nida)
4. แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโทนี พิม (Anthony Pym)
5. การศึกษาประเด็นการแปลเรื่องคำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง

1. แนวทางการวิเคราะห์ตัวบทประเภทนวนิยายของวัลยา วิวัฒน์ศร

1.1 รายงานการศึกษาทฤษฎี

วัลยา วิวัฒน์ศร กล่าวว่า ตนเองเริ่มแปลโดยไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องทฤษฎีการแปลใด ๆ มาก่อน หลังจากได้แปล *ก้องดิด* (Candide) ผลงานการประพันธ์ของ วอลแตร์ (Voltaire) จึงได้เรียนรู้ทฤษฎีการแปลแบบยึดความหมาย (Interpretive Theory) ของสถาบัน ESIT และหลังจากได้พูดคุยกับผู้ผ่านการอบรมจากสถาบัน จึงได้ทราบว่าตนเองทำงานแปลในลักษณะที่ใกล้เคียงกับการแปลแบบยึดความหมาย ภายหลังได้ใช้ตัวอย่างงานแปลมาสาธิตหลักการแปลและการตรวจแก้ต้นฉบับในการสอนวิชา “การตรวจแก้ต้นฉบับงานแปล” หมายความว่า ตนเองนั้นมีวิธีการทำงานแปลที่สอดคล้องกับทฤษฎีต่าง ๆ ซึ่งเป็นเพราะว่าผู้แปลใช้หลักสามัญสำนึกพิจารณาสถานการณ์ใดควรจะแปลออกมาอย่างไร และเป็นสามัญสำนึกที่นักแปลมีอยู่คล้ายกันทั่วโลก กล่าวได้ว่า นักแปลเองที่เป็นผู้สร้างทฤษฎีการแปล ในการแปลวรรณกรรมนั้น ผู้แปลจำเป็นต้องพิจารณาสถานการณ์และทำความเข้าใจต้นฉบับ ต้องมีความรู้ทั้งในตัวบทและนอกตัวบท กล่าวคือ ผู้แปลจะต้องรู้จักนักประพันธ์และศึกษากลวิธีการแต่งและลีลาการเขียนของนักประพันธ์ นอกจากนี้การเข้าถึงโลกทัศน์ของนักประพันธ์ถือว่าเป็นประโยชน์ต่อการเข้าใจผลงานประพันธ์ (วัลยา วิวัฒน์ศร, 2557, หน้า 98) โดยผู้แปลจะต้องรู้จักวรรณกรรมที่จะแปลโดยละเอียด ดังนี้

1.1.1 รู้บริบททางวรรณกรรม วัฒนธรรม และสังคม เช่น การศึกษาเรื่องสังคมการเมือง และศาสนาในเรื่อง *ก้องดิด* (Candide) (วัลยา วิวัฒน์ศร, 2557, หน้า 98)

1.1.2 วิเคราะห์โครงเรื่อง แก่นเรื่อง การสร้างบุคลิกลักษณะตัวละคร การใช้มุมมองมิติเวลาและมิติสถานที่ในเรื่อง เช่น การแปลเรื่อง *เจ้าหนู* (Le Drôle) ของ ฟร็องซัวส์ โมริแยค (François Mauriac) ที่ผู้แปลจะต้องรู้มิติสถานที่แคว้นลองดีในภูมิภาคอากีแตน ในเรื่องซึ่งจะนำไปสู่การนำความรู้วัฒนธรรมท้องถิ่นของพื้นที่ดังกล่าวมาใช้ในการแปล (วัลยา วิวัฒน์ศร, 2557, หน้า 98)

1.1.3 วิเคราะห์ความหมายของเรื่อง ทั้งความหมายรวม ความหมายแฝง ความหมายเชิงสัญลักษณ์ ความหมายเชิงเปรียบเทียบ ตลอดจนโลกทัศน์ของผู้ประพันธ์ในเรื่องนั้น เช่น การศึกษาค้นคว้าประวัติของมาลโรซ์เพื่อให้เข้าถึงโลกทัศน์ปะกกลวิธีการ

ประพันธ์ของนักประพันธ์ผู้นี้ เพื่อแปลเรื่อง *ราชมรรคา (La Voie Royale)* (วัลยา วิวัฒน์ศร, 2557, หน้า 98)

1.1.4 ศึกษาความรู้เพิ่มเติมเรื่องอาชีพของตัวละครและกระณะเฉพาะที่กล่าวถึงในนวนิยาย เช่น กรณีการเล่นหุ่น และ การล้มละลายในเรื่อง *เออเมนี กร็องเตต์* (วัลยา วิวัฒน์ศร, 2557, หน้า 98)

1.2 การกำหนดกรอบการนำทฤษฎีไปใช้ในการแปล

เนื่องจากใน *ไม้ดัด* นั้นมีประเด็นเรื่องวัฒนธรรมและสังคมที่ชัดเจน นิยายของโบตันได้นำเสนอภาพชีวิตมนุษย์ตามความจริงที่เกิดขึ้นในสังคม โดยจะเห็นได้จากโครงเรื่องซึ่งผู้เขียนได้นำเหตุการณ์จริงในสังคมผสมผสานกับกลวิธีในการประพันธ์ จึงทำให้เรื่องมีความสมจริงและสะท้อนสภาพสังคมในยุคต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี (กิตติยาวิติ เกษมสันต์, 2535, หน้า 291) การศึกษาแนวทางการวิเคราะห์ตัวบทประเภทนวนิยายจะช่วยให้ผู้วิจัยคำนึงถึงบริบทแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกตัวบทของวรรณกรรมเยาวชน เรื่อง *ไม้ดัด* และจะช่วยให้ผู้วิจัยสามารถเห็นภาพรวมของบริบทแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกตัวบทได้อย่างชัดเจน จะส่งผลให้ผู้วิจัยถ่ายทอดความหมายในภาษาปลายทางได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ซึ่งผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์วาทกรรมอย่างละเอียดใน บทที่ 3

2. แนวคิดเกี่ยวกับการแปลวรรณกรรมของวัลยา วิวัฒน์ศร

2.1 รายงานการศึกษาทฤษฎี

การแปลวรรณกรรมคือ การถ่ายทอดความหมายและวรรณศิลป์จากตัวบทจากภาษาหนึ่งไปเป็นตัวบทอีกภาษาหนึ่ง ถึงระดับการสร้างสรรคของนักเขียนโดยยังรักษาบริบททางวัฒนธรรมในต้นฉบับและคำนึงถึงผู้อ่านฉบับแปลเสมอกัน (วัลยา วิวัฒน์ศร, 2557, หน้า 108) ผู้แปลจะต้องมีความรู้ในภาษาต้นฉบับและภาษาปลายทางอย่างดี โดยเลือกใช้คำแปลที่สร้างความเข้าใจให้แก่ผู้อ่านเป็นการคำนึงถึงผู้อ่านให้เข้าใจในภาษาปลายทางได้อย่างถูกต้อง อีกทั้งยังต้องคำนึงถึงผู้อ่านที่มีวัฒนธรรมต่างจากภาษาต้นฉบับ ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการแปลวรรณกรรม (ชนิษฐา จริตงาม, 2560, หน้า 25)

โดยแบ่งขั้นตอนการทำงานแปล 4 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. การทำความเข้าใจต้นฉบับ

การทำความเข้าใจต้นฉบับวรรณกรรม ผู้แปลจำเป็นต้องมีความรู้ในบริบทแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกตัวบทของวรรณกรรมนั้น ๆ โดยผู้แปลต้องกลวิธีการแต่ง ลีลาของการเขียนของผู้ประพันธ์ บริบททางวัฒนธรรมและสังคมของวรรณกรรม วิเคราะห์โครงสร้าง แก่นเรื่อง ตัวละคร มิติเวลาและสถานที่ที่ปรากฏในเรื่อง วิเคราะห์ความหมายของเรื่อง รวมถึงความหมายรวม ความหมายแฝง ความหมายเชิงเปรียบเทียบ รวมทั้งยังต้องศึกษาความรู้เพิ่มเติมที่จำเป็นในการแปล เช่น อาชีพของตัวละครที่ปรากฏในตัวบท รวมไปถึงการศึกษาชีวิตและผลงานอื่น ๆ ของผู้ประพันธ์ บริบททางสังคม สังคม และการเมืองสมัยของผู้ประพันธ์ จึงจะทำให้ผู้แปลเข้าใจโลกทัศน์ของผู้ประพันธ์ได้เป็นอย่างดี อีกทั้งยังทำให้นักแปลเห็นวิวัฒนาการทางความคิดของผู้ประพันธ์ ผู้แปลควรให้เวลากับขั้นตอนนี้เป็นอย่างมาก เพื่อที่จะตีความได้ครบทุกนัยตามต้นฉบับและเข้าใจต้นฉบับอย่างท่องแท้ เช่น การทำความเข้าใจต้นฉบับในแง่ลีลา กลวิธีการประพันธ์และความหมายของเรื่องในการแปลเรื่อง *ก๊องคิต (Candide)* รวมไปถึงความรู้ในบริบทแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกตัวบท การศึกษาเรื่องสังคม การเมือง และศาสนาที่พบในเรื่อง (วัลยา วิวัฒน์ศร, 2557, หน้า 99)

ผู้แปลควรจะให้เวลากับขั้นตอนนี้ เนื่องจากเป็นขั้นตอนที่สำคัญมาก ผู้แปลควรอ่านต้นฉบับที่จะนำมาแปลอย่างละเอียดถี่ถ้วนและอ่านหลายรอบเพื่อให้เข้าใจรายละเอียดของต้นฉบับอย่างถ่องแท้เพื่อใช้ในการตีความเนื้อหาได้อย่างถูกต้องตามต้นฉบับ

นอกจากนี้ ผู้แปลต้องมีความระมัดระวังในการเลือกแปลวรรณกรรม โดยจะต้องเลือกวรรณกรรมที่มีเนื้อหาครบถ้วนสมบูรณ์และถูกต้องผ่านการตรวจมาอย่างดีโดยสำนักพิมพ์ที่มีความเชื่อถือ

2. การถ่ายทอดความหมาย/การแปล

(2.1) การพิจารณาการใช้ภาษาต้นฉบับและภาษาที่ใช้ในการแปล

ผู้แปลจะต้องพิจารณาภาษาที่จะใช้ถ่ายทอดความหมายให้สอดคล้องกับภาษาต้นฉบับในแง่ของความเก่า-ใหม่ ภาษาเขียน-ภาษาปาก ภาษาวรรณคดีและเสียงในต้นฉบับ เช่น ในการแปลเรื่อง *ก๊องคิต (Candide)* ผู้แปลจำเป็นต้องคำนึงถึงความเก่า-ใหม่ของภาษาต้นฉบับและภาษาปลายทางเนื่องจากเป็นเรื่องที่เขียนขึ้นในศตวรรษที่ 18 ซึ่งมีเชิงอรรถอธิบายความหมายของคำและโครงสร้าง

ภาษาที่แตกต่างออกไปจากปัจจุบัน ดังนั้นผู้แปลควรเลือกใช้ภาษาเก่าโดยที่ผู้อ่านยังสามารถอ่านและเข้าใจได้ (วัลยา วิวัฒน์ศร, 2557, หน้า 99)

(2.2) การคำนึงถึงบริบททางวัฒนธรรม

การแปลวรรณกรรมต่างประเทศเกิดจากความประสงค์ที่ผู้แปลต้องการให้ผู้อ่านในชาติเดียวกันกับตนได้มีรู้จักวัฒนธรรมที่อยู่ในต้นฉบับ ได้เรียนรู้ศิลปะ วรรณคดี และเรื่องราวต่าง ๆ ในวิถีชีวิตในวัฒนธรรมอื่น นอกจากนี้เรายังสามารถขยายขอบเขตความรู้ไปยังวัฒนธรรมอื่นได้โดยการอ่านวรรณกรรมต่างประเทศอีกด้วย ดังนั้นการรักษาบริบททางวัฒนธรรมในวรรณกรรมต่างประเทศจึงเป็นสิ่งที่ผู้แปลจะต้องรักษาไว้และถ่ายทอดไปยังภาษาปลายทางให้ผู้อ่านของตนเข้าใจ เช่น การแปลเรื่อง *เจ้าหนู* (Le Drôle) ของ ฟร็องซัวส์ โมริแยค (François Mauriac) ที่เป็นวรรณกรรมท้องถิ่นนิยม ผู้แปลจะต้องรู้วัฒนธรรมท้องถิ่นของแคว้นลองดีในภูมิภาคอากีแตน ซึ่งถือว่าเป็นความรู้ย่อยลงไปจากวัฒนธรรมของฝรั่งเศสอีกด้วย (วัลยา วิวัฒน์ศร, 2557, หน้า 98)

นอกจากนี้ กรณีมีการเอ่ยชื่อกวี นักประพันธ์ นักปราชญ์ นักวิทยาศาสตร์ตะวันตกและกล่าวถึงความคิดของบุคคลเหล่านั้น ผู้แปลจำเป็นต้องเอ่ยถึงชื่อบุคคลเหล่านั้นในฉบับแปลไว้ตามเดิม หากเปลี่ยนชื่อเป็นนักประพันธ์ นักปราชญ์ นักวิทยาศาสตร์ชาวไทย จะเป็นการผิดบริบททางวัฒนธรรมในนวนิยายต้นฉบับ ในกรณีนี้ผู้แปลสามารถแปลขยายความสั้น ๆ หรือให้ข้อมูลที่จำเป็นเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์หรือสถานการณ์ในนวนิยายจะทำให้ความหมายแฝงกระจ่างชัดสำหรับผู้อ่านมากขึ้น ในอดีตถือว่าการทำเชิงอรรถนั้นว่าเป็นเรื่องใหม่ ทำให้มีทั้งผู้ที่ไม่เห็นด้วยและผู้ที่ไม่เห็นด้วยนั้นให้เหตุผลว่าตัวเลขกำกับเชิงอรรถเกะกะนัยน์ตา และยังคงพลิกไปท้ายเล่ม ทำให้อ่านไม่ต่อเรื่อง แต่ผู้ที่ไม่เห็นด้วยให้เหตุผลว่าการกำกับเชิงอรรถทำให้ได้ความรู้และเข้าใจเนื้อเรื่องได้ดีมากขึ้น ในปัจจุบันมีการยอมรับการกำกับเชิงอรรถมากขึ้น ผู้จัดทำมีความเห็นว่าการกำกับเชิงอรรถนั้นช่วยให้ผู้อ่านสามารถรับรู้ข้อมูลที่ซ่อนอยู่ในตัวบทต้นฉบับได้เป็นอย่างดี นำไปสู่ความเข้าใจในภาษาปลายทางที่มากขึ้น หากขาดการแปลแบบอธิบาย ผู้จัดทำมีความเห็นว่าผู้อ่านในภาษาปลายทางนั้นมีโอกาสไม่เข้าใจอรรถรสที่ผู้ประพันธ์ตั้งใจไว้ (วัลยา วิวัฒน์ศร, 2557, หน้า 98)

นอกจากนี้ยังมีข้อมูลในบริบททางวัฒนธรรมอื่น ๆ ที่ควรคงไว้ในฉบับแปล คือ ชื่อบุคคลจริง คำเรียกนามหรือคำนำหน้าชื่อ มาตราซึ่งดวงวัด สกุลเงินตรา ภาพพจน์ต่าง ๆ เช่น อุปลักษณ์ อุปมา สำนวน คำพังเพยและภาษิต เป็นต้น

เรื่องสำนวน คำพังเพยและภาษิตนี้ หากผู้แปลสามารถหาสำนวน คำพังเพยและภาษิตไทยที่มีความหมายตรงกัน จะสามารถใช้แทนได้ หากไม่ได้กล่าวถึงสิ่งที่มีเฉพาะในวัฒนธรรมนั้น ๆ ตัวอย่างเช่น สำนวนฝรั่งเศส “เกิดจากไม่ได้ก็ยอมชอบค้ายี่เยี้ย” และสำนวนภาษาอังกฤษ “โก่แก่ขันอย่างไร โก่อ่อนก็ขันอย่างนั้น” ก็ควรแปลไปตามนั้น ผู้แปลไม่ควรยกสำนวนไทย “ดูช้างให้ดูหาง ดูนางให้ดูแม่” มาใช้แทน เพราะสัตว์ที่ใช้ในสำนวนนั้นต่างกัน (วัลยา วิวัฒน์ศร, 2557, หน้า 100)

(2.3) การคำนึงถึงผู้อ่าน

การแปลคำในวัฒนธรรมจะต้องรักษาไว้และถ่ายทอดจากภาษาต้นทางไปยังภาษาปลายทางให้ผู้อ่านของตนเข้าใจแล้ว ยังต้องคำนึงถึงบริบททางวัฒนธรรม และคำนึงถึงผู้อ่านอีกด้วย ผู้แปลต้องทำให้ผู้อ่านเข้าใจบทแปลและรูปประโยคภาษาไทยที่ใช้ควรมีการใช้คำและโครงสร้างที่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย ผู้อ่านจะได้อ่านโดยไม่สะดุด เพื่ออนุรักษ์ความเป็นภาษาไทยไว้ แต่หากมีการรับคำภาษาต่างประเทศมาใช้ ถือว่าเป็นการอนุโลมเพราะเรารับวิทยาการมา เนื่องจากไม่มีในภาษาไทย เช่น การแปลเรื่อง *เจ้าหนู (Le Drôle)* ของ ฟร็องซัวส์ โมริแยค (François Mauriac) ที่เป็นวรรณกรรมสำหรับผู้ใหญ่มากกว่าสำหรับเด็ก เนื่องจากเป็นเรื่องที่มีได้ใช้ภาษาที่ง่ายสำหรับเด็กต่ำกว่า 14 ปี และการแปลเรื่อง *พ่อกอริโอดี (Le Pere Goriot)* ที่ผู้แปลใช้วิธีการแปลโดยการอธิบายความ เนื่องจากเกรงว่าผู้อ่านจะไม่เข้าใจฉบับแปล ทำให้ภาษาที่ใช้จะแตกต่างกับลีลาของผู้ประพันธ์ ผู้แปลจำเป็นต้องคำนึงถึงผู้อ่านและยังต้องรักษาลีลาของนักประพันธ์อีกด้วย (วัลยา วิวัฒน์ศร, 2557, หน้า 100)

3. การตรวจสอบและแก้ไขโดยผู้แปล

หลังจากที่ผู้แปลเข้าใจความหมายของต้นฉบับและสามารถถ่ายทอดต้นฉบับออกมาเป็นบทแปลแล้ว ผู้แปลต้องตรวจสอบและแก้ไขบทแปลของตัวเองเช่นเดียวกัน เป็นการตรวจสอบบทแปลว่าตรงและถูกต้องตามอรรถรสของผู้เขียน หรือผู้อ่านเข้าใจบทแปลหรือไม่ ผู้แปลควรเว้นระยะเวลาไว้สักพักหลังจากแปลเสร็จ และกลับมาอ่านตรวจสอบอีกครั้ง ว่าบทแปลนั้นมีความถูกต้องตามต้นฉบับเดิมหรือไม่ ผู้แปลมีการตีความผิดไปจากต้นฉบับหรือไม่ ผู้อ่านสามารถเข้าใจบทแปลได้หรือไม่ หากมีข้อบกพร่องที่ควรแก้ไข ผู้แปลควรแก้ไขให้ถูกต้องโดยทันที เช่น การแปลเรื่อง *ราชมรรคา (La Voie Royale)* ที่ผู้แปลใช้เวลา 1 ปีในการค้นคว้าข้อมูลของผู้ประพันธ์และใช้เวลาอีก 6 เดือน ในการแปลและตรวจสอบฉบับแปลนวนิยายเรื่องนี้ด้วยตนเอง การตรวจสอบและแก้ไขโดยผู้แปล มีวิธีการแก้ไขบทแปลดังต่อไปนี้ (วัลยา วิวัฒน์ศร, 2557, หน้า 101)

(3.1) การเทียบเคียงกับต้นฉบับภาษาเดิม

หากมีการแปลที่ผิดพลาด หรือมีการตีความที่ผิดไปจากต้นฉบับ ผู้แปลต้องแก้ไขบทแปลโดยการกลับไปตรวจสอบต้นฉบับเดิม โดยใช้วิธีการเทียบเคียงภาษาต้นฉบับภาษาเดิมเพื่อตีความอีกครั้ง สกัดความหมายของคำออกมาและเขียนใหม่เป็นรูปประโยคภาษาไทยที่สื่อความหมายโดยใช้ระดับภาษาเดียวกัน เช่น ในการแปลเรื่อง *ก๊องดิด* (Candide) ผู้แปลเลือกใช้ภาษาไทยในช่วงรัชกาลที่ 5 เพื่อสร้างบรรยากาศเก่าตามท้องเรื่อง เนื่องจากจำเป็นต้องคำนึงถึงความเก่า-ใหม่ของภาษาต้นฉบับ และภาษาปลายทาง เพราะต้นฉบับถูกเขียนขึ้นในศตวรรษที่ 18 (วัลยา วิวัฒน์ศร, 2557, หน้า 98)

(3.2) การตรวจสอบการใช้คำ

ในการแปลวรรณกรรม ผู้แปลจำเป็นต้องเก็บคำของนักประพันธ์ไว้ โดยหาคำในภาษาไทยที่มีระดับภาษาเดียวกันและเป็นคำที่ใช้ในสถานการณ์เดียวกันมาปรับเป็นรูปประโยคในภาษาไทยที่ถูกต้อง เช่น การแปลเรื่อง *ซาดิก* (Zadig) ที่ผู้แปลต้องคำนึงถึงการแปลคำที่ใช้ในภาษากวี เพื่อแสดงความละเอียดอ่อนของตัวละครเอก จึงต้องการคำของนักประพันธ์ในภาษาไทยมาใช้ในบริบทเดียวกัน คือ การแปล “jouir sans volupté” ในภาษาฝรั่งเศสเป็น “เสพสม” และ “เกษมศานต์” (วัลยา วิวัฒน์ศร, 2557, หน้า 101)

(3.3) การตรวจสอบรูปประโยค

ผู้แปลควรอ่านและตรวจสอบบทแปลอีกครั้ง เพื่อให้แน่ใจว่ามีการใช้ความหมายและการใช้คำที่ถูกต้อง เพื่อตรวจสอบรูปประโยคภาษาไทยให้ถูกต้องตามหลักภาษาไทย เนื่องจากผู้แปลอาจจะเลือกใช้โครงสร้างของภาษาต่างประเทศ

การติดโครงสร้างรูปประโยคในภาษาต้นทาง เนื่องจากความเคยชินนั้นถือว่าเป็นปัญหาการแปล ดังที่ วัลยา วิวัฒน์ศร กล่าวไว้ว่า ตนเองนั้นติดโครงสร้างรูปประโยคภาษาฝรั่งเศส เนื่องจากเรียนรู้ภาษาฝรั่งเศสมาตั้งแต่ช่วงมัธยมปลาย และเริ่มเรียนวรรณคดีฝรั่งเศสในระดับปริญญาตรี ต่อเนื่องจนถึงจบปริญญาเอก จึงมีความรู้อารยธรรมและวรรณคดีของฝรั่งเศส เมื่อได้เกิดปัญหาการแปลเรื่องการติดโครงสร้างรูปประโยค ตนจึงได้เรียนรู้และฝึกฝนเรื่องรูปประโยคภาษาไทยตั้งแต่การแปลเรื่อง *ก๊องดิด* (Candide) จึงเห็นได้ว่า แม้ผู้แปลจะมีความรู้ในต้นฉบับเป็นอย่างดี แต่ผู้แปลนั้นจำเป็นต้องระมัดระวังปัญหาเรื่องรูปประโยคภาษาไทยที่ใช้แปลหรือถ่ายทอดความหมาย (วัลยา วิวัฒน์ศร, 2557, หน้า 101)

(3.4) การกล่าวนวนภาษา

การกล่าวนวนภาษาเป็นขั้นตอนสุดท้ายในการตรวจสอบและแก้ไขบทแปล ผู้แปลสามารถตรวจสอบได้โดยการอ่านออกเสียงบทแปลหรืออ่านออกเสียงในใจเพื่อฟังการทอดจังหวะของคำ วลี และประโยคว่าสามารถสื่ออารมณ์ตรงตามสถานการณ์ได้หรือไม่ มีคำใดเกินมาและทำให้ประโยคยาวเกินไปหรือไม่ เช่น ฟังเสียงท้ายประโยค “หากมีหนังสือเล่มนี้อยู่ในมือขาว/หากมีหนังสือเล่มนี้อยู่ในมือขาวฟ่อง” ว่าประโยคใดสามารถสื่ออารมณ์ตามสถานการณ์ได้ ไม่สั้นเกินไปทำให้ประโยคห้วนหรือมีคำเกินจะทำให้ประโยคยาวเกินไป (วัลยา วิวัฒน์ศร, 2557, หน้า 101)

4. การตรวจแก้ไขโดยบรรณาธิการต้นฉบับแปล

การแปลวรรณกรรมนั้นเป็นตัวอย่างที่สื่อสารเพียงฝ่ายเดียว จึงไม่มีบทสนทนาสื่อสารแบบในชีวิตจริงปรากฏอยู่ ดังนั้นเพื่อเป็นการตรวจสอบว่าผู้แปลสามารถถ่ายทอดความหมายและตีความต้นฉบับได้ถูกต้อง บทบาทของบรรณาธิการต้นฉบับแปลจึงมีความสำคัญเป็นอย่างมาก ขณะที่ตรวจสอบต้นฉบับแปล บรรณาธิการจะพูดคุย ชักถาม โต้แย้งกับผู้แปล เพื่อให้ผู้แปลจะสามารถตระหนักว่าบทแปลของตนนั้นถูกต้องและสื่อความหมายดังที่ผู้ประพันธ์ตั้งใจไว้หรือไม่ เช่น ในการแปลเรื่อง *ก้องดิด* (Candide) ที่ได้คำแนะนำจากบรรณาธิการสำนักพิมพ์ผีเสื้อในการเลือกใช้ภาษาไทยในช่วงรัชกาลที่ 5 เพื่อสร้างบรรยากาศเก่าตามท้องเรื่อง เนื่องจากจำเป็นต้องคำนึงถึงความเก่า-ใหม่ของภาษาต้นฉบับและภาษาปลายทาง เพราะต้นฉบับถูกเขียนขึ้นในศตวรรษที่ 18 (วัลยา วิวัฒน์ศร, 2557, หน้า 102)

การศึกษาทฤษฎีการแปลวรรณกรรมจะช่วยให้ผู้วิจัยได้แนวทางในการทำความเข้าใจและวิเคราะห์ขั้นตอนการแปลวรรณกรรมเรื่อง *ไม้ดัด* ได้อย่างมีระบบและเป็นขั้นตอนมากขึ้น โดยปรับใช้ขั้นตอนการทำงานแปล 4 ขั้นตอน เริ่มต้นด้วยการทำความเข้าใจต้นฉบับในทุก ๆ มิติเท่าที่ผู้จัดทำจะสามารถหาข้อมูลได้ จากการอ่าน *ไม้ดัด* จนจบหลายครั้ง รวมไปถึงการอ่านงานประพันธ์อื่น ๆ ของโบตัน ช่วยให้ผู้จัดทำได้เข้าใจลีลาการเขียนของผู้ประพันธ์ได้ดียิ่งขึ้น เช่นเดียวกันกับการได้วิเคราะห์และทำความเข้าใจเนื้อเรื่อง และสิ่งที่สำคัญที่สุดคือการคำนึงถึงบริบททางวัฒนธรรมที่ปรากฏอยู่ใน *ไม้ดัด* เช่น คำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับสังคม คำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับศาสนาและความเชื่อ หลังจากนั้นจึงได้ทำการตรวจสอบและแก้ไขฉบับแปลด้วยตนเอง ผู้จัดทำสามารถนำขั้นตอนการทำงานแปลมาปรับใช้และช่วยให้งานแปลที่ออกมามีคุณภาพและถูกต้องตามต้นฉบับมากที่สุด

3. แนวทางการแบ่งประเภทคำทางวัฒนธรรมที่เสนอโดยยูจีน ไนด้า (Eugene Nida)

3.1 รายงานการศึกษาทฤษฎี

ยูจีน ไนด้า (Eugene Nida) กล่าวว่า นักภาษาศาสตร์ (linguist) และนักพฤกษศาสตร์ (ethologist) ล้วนมองว่าภาษานั้นเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม การที่ผู้แปลประสงค์ที่จะแปลจากภาษาใดภาษาหนึ่งไปเป็นอีกภาษาหนึ่งนั้นควรพึงระวังถึงความแตกต่างในทุก ๆ มิติด้านวัฒนธรรมที่มีภาษาเป็นตัวสื่อ อย่างไรก็ตาม ผู้เชี่ยวชาญได้ศึกษาและหาวิธีแก้ปัญหาปัญหาการแปลข้ามวัฒนธรรมพบว่า มีหลายปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหานี้ (Nida, 1945, หน้า 194)

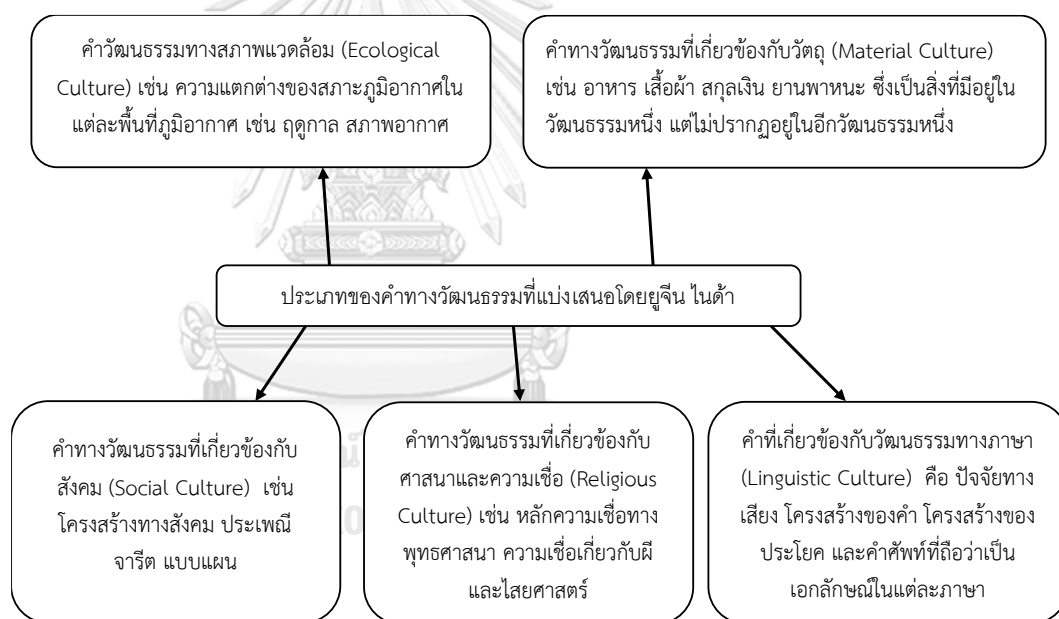
ปัจจัยแรกคือการแปลส่วนใหญ่ที่ถูกแปลจะเป็นการแปลในภาษาตระกูลอินโดยูโรเปียน (the Indo-European language family) ซึ่งมีวัฒนธรรมที่คล้ายคลึงกัน ปัจจัยที่สองคือ การแปลที่ตัวบทมีวัฒนธรรมที่แตกต่างกันอย่างมากระดกอยู่ งานแปลส่วนใหญ่มีเป็นการแปลเนื้อหาที่สอดแทรกวัฒนธรรมที่ซับซ้อน (simple culture) ไปเป็นภาษาปลายทางที่มีวัฒนธรรมที่ไม่ซับซ้อน (complex culture) เช่น การแปลคติชาวบ้าน (Folklore) ของชาวซุนิ (Zuni) ไปเป็นภาษาอังกฤษ โดยการแปลภาษาที่มีวัฒนธรรมที่ไม่ซับซ้อน (complex culture) นั้นผู้แปลจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมนั้น ๆ และปัจจัยที่สามกล่าวถึงการแปลตัวบทที่มีเนื้อหาเชิงจิตวิทยาที่สามารถถกเถียงได้ อีกทั้งยังสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลา ทำให้ผู้รับสารในภาษาต้นทางเองมีการรับรู้และความเข้าใจที่แตกต่างกัน เช่น การแปลคัมภีร์ไบเบิลที่ถูกแปลทั้งหมด 1064 ภาษา โดยเนื้อหาที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมที่พบบ่อยมีความแตกต่างกับวัฒนธรรมที่พบในแถบพื้นที่ทวีปยุโรปในปัจจุบัน กล่าวได้ว่า ปัญหาการแปลคำด้านวัฒนธรรมที่พบบนนั้นเกิดขึ้นจากหลายปัจจัย จึงก่อให้เกิดข้อผิดพลาดในการถ่ายทอดไปสู่ภาษาปลายทางได้ ข้อผิดพลาดที่พบได้บ่อยครั้งคือการแปลแบบตรงตัว (literal translation) เนื่องจากภาษาในแต่ละภาษามีวัฒนธรรมต่างกัน (Nida, 1945, หน้า 195-196)

กล่าวได้ว่าคำในแต่ละภาษาเป็นดั่งสัญลักษณ์ของภาษานั้น ๆ การตระหนักถึงคำทางวัฒนธรรมจึงเป็นสิ่งจำเป็นเมื่อผู้แปลต้องถ่ายทอดตัวบทที่มีคำข้ามวัฒนธรรมเกี่ยวข้อง การจัดประเภทคำทางวัฒนธรรมจะช่วยให้ผู้แปลเห็นความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมและปัญหาด้านไวยากรณ์ โดยสามารถแบ่งคำทางวัฒนธรรมออกเป็น คำวัฒนธรรมทางสภาพแวดล้อม (Ecology Culture) คำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับวัตถุ (Material Culture) คำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับสังคม (Social Culture) คำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับศาสนาและความเชื่อ (Religious Culture) และคำที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมทางภาษา (Linguistic Culture) (Nida, 1945, หน้า 195-196)

3.2 ประเภทของคำทางวัฒนธรรม

ยูจีน ไนด้า (Eugene Nida) แบ่งประเภทคำทางวัฒนธรรม เนื่องจากมีขอบข่ายที่ครอบคลุม คำวัฒนธรรมที่พบในวรรณกรรมเรื่อง *ไม้ดัด* โดยยูจีน ไนด้า แบ่งคำทางวัฒนธรรมไว้ 5 ประเภท (Nida, 1945, หน้า 195-203) ดังนี้

1. คำวัฒนธรรมทางสภาพแวดล้อม (Ecological Culture)
2. คำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับวัตถุ (Material Culture)
3. คำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับสังคม (Social Culture)
4. คำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับศาสนาและความเชื่อ (Religious Culture)
5. คำที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมทางภาษา (Linguistic Culture)

รูปภาพที่ 1 ประเภทของคำทางวัฒนธรรมที่แบ่งโดยยูจีน ไนด้า

1. คำวัฒนธรรมทางสภาพแวดล้อม (Ecological Culture) เช่น ความแตกต่างของสภาพภูมิศาสตร์ในแต่ละพื้นที่ ที่ไม่ปรากฏในสภาพภูมิศาสตร์ของประเทศของภาษาปลายทาง จึงไม่สามารถแปลให้ผู้อ่านในปลายทางเข้าใจได้อย่างตรงตัว อาทิ ภูมิอากาศ ฤดูกาล สภาพอากาศ เป็นต้น ประเทศไทยเป็นประเทศที่ตั้งอยู่ในภูมิอากาศเขตร้อนชื้น และมีตำแหน่งที่ใกล้กับเส้นศูนย์สูตร ทำให้มีอากาศที่ร้อนถึงร้อนมาก จึงทำให้มีประเพณีการเล่น

น้ำสงกรานต์เพื่อดับร้อนในช่วงเดือนเมษายนที่เป็นเดือนในฤดูร้อนที่มีอากาศร้อนมากที่สุด ในภาษาไทยจึงมีคำโบราณคือ “ร้อนดับแตก” หมายถึงสภาพอากาศที่ร้อนมากจนดับใจจากที่ชุ่มหลังคาบ้านในสมัยก่อนกรอบและแตก หากผู้แปลใช้วิธีการแปลแบบตรงตัวจะทำให้ผู้รับสารในภาษาปลายทางไม่สามารถเข้าใจได้ เช่นเดียวกันกับในประเทศที่มีลักษณะเป็นเกาะไม่มีภูมิประเทศที่เป็นภูเขาสูงใหญ่จะไม่มีคำศัพท์ที่เกี่ยวกับภูเขา ทำให้ไม่สามารถเข้าใจถึงลักษณะของภูเขาได้เช่นเดียวกันกับประเทศที่มีภูมิประเทศที่เป็นภูเขา (Nida, 1945, หน้า 195) ตัวอย่าง การแปลคำว่า ทะเลทรายที่เต็มไปด้วยพืชพรรณ ไปสู่ภาษาปลายทางในประเทศเขตร้อน เนื่องจากผู้คนส่วนใหญ่จะคุ้นเคยกับภาพทะเลทรายที่ไม่มีพืชพรรณต้นไม้

2. คำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับวัตถุ (Material Culture) เช่น อาหาร เสื้อผ้า สกุลเงิน ยานพาหนะ ซึ่งเป็นสิ่งที่มีอยู่ในวัฒนธรรมหนึ่ง แต่ไม่ปรากฏอยู่ในอีกวัฒนธรรมหนึ่ง โดยส่วนใหญ่จะสามารถทดแทนได้ด้วยคำในภาษาปลายทาง แต่ยังคงมีความแตกต่างที่ชัดเจนและไม่สามารถแทนที่ทั้งหมด ทำให้มีปัญหาในการแปลข้ามวัฒนธรรม (Nida, 1945, หน้า 195) เนื่องจากประเทศไทยตั้งอยู่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทำให้รับวัฒนธรรมทั้งอาหาร เครื่องนุ่งห่มมาจากประเทศใกล้เคียง ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะแตกต่างกับประเทศที่อยู่ฝั่งตะวันออกและตะวันตก เช่น การแปลคำว่า “ขัน” ไปสู่ภาษาปลายทางในทวีปตะวันตกที่ไม่ปรากฏวัตถุดังกล่าว ส่งผลให้ผู้อ่านในภาษาปลายทางไม่สามารถเข้าใจได้ (วรภาพัชร์ ชาลิกุล, 2560, หน้า 36)
3. คำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับสังคม (Social Culture) เช่น โครงสร้างทางสังคม ประเพณี จารีต แบบแผน ที่เป็นสิ่งที่มีอยู่ในวัฒนธรรมหนึ่ง แต่ไม่ปรากฏอยู่ในอีกวัฒนธรรมหนึ่ง ทำให้มีปัญหาในการแปลข้ามวัฒนธรรม (Nida, 1945, หน้า 196) โครงสร้างของครอบครัวไทย โดยส่วนใหญ่จะเป็นครอบครัวขยาย ประกอบไปด้วย พ่อ แม่ ลูก ปู่ ย่า ตา ยาย อยู่ด้วยกันอย่างอบอุ่น ลูกต้องอาศัยอยู่บ้านกับพ่อแม่ ต้องเรียนหนังสือให้จบ หากไม่อยู่กับพ่อแม่จะถูกมองว่าทอดทิ้งผู้มีพระคุณและถูกสังคมมองว่าเป็นคนนอกตัญญู ซึ่งจะตรงกันข้ามกับประเทศในฝั่งตะวันตก ที่ลูกจะต้องช่วยเหลือตนเองและแยกบ้านออกไปจากพ่อแม่ สิ่งเหล่านี้เป็นประเพณีปฏิบัติที่ถือเป็นปกติของสังคม (Social norm) ที่ในแต่ละสังคมมีแตกต่างกันออกไป การที่ผู้แปลจะถ่ายทอดเรื่องราวแฝงเหล่านี้จึงเป็นเรื่องที่ทำได้ยาก (สุพรรณิ ปันมณี, 2562, หน้า 13) เช่น การแปลประโยค “ปีกกล้าขาแข็ง” ในบริบทที่พูดกับคนเป็นลูกที่กล้าที่ย้ายออกไปใช้ชีวิตคนเดียว เป็นการใช้น้ำเสียงเหน็บแนม หากแปลตรงตัวว่า “strong

wings” อาจจะทำให้ผู้รับสารในภาษาปลายทางเข้าใจว่าเป็นการชื่นชม ซึ่งจะขัดแย้งกันกับสิ่งที่ผู้สื่อสารต้องการสื่อในภาษาต้นทาง (สุพรรณิ ปันมณี, 2562, หน้า 14)

4. คำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับศาสนาและความเชื่อ (Religious Culture) ที่จะแตกต่างกันไปในแต่ละพื้นที่และแต่ละคำสอนในศาสนาต่าง ๆ (Nida, 1945, หน้า 197) คนไทยมีความเชื่อเรื่องโชคลางปรากฏอยู่ในแทบทุกเรื่อง รวมไปถึงการเชื่อในอำนาจเหนือธรรมชาติ ทั้งไสยศาสตร์ ผี ซึ่งก่อให้เกิดประเพณีและพิธีกรรม นำมาสู่การก่อเกิดความเชื่อเรื่องศาสนา (สุพรรณิ ปันมณี, 2562, หน้า 92) ในประเทศไทยนั้นมีความเชื่อที่คนไทยส่วนใหญ่นับถือคือ ศาสนาพุทธ ศาสนาคริสต์ และศาสนาอิสลาม นอกจากนี้ในแต่ละภูมิภาคของประเทศไทยจะมีความเชื่อและประเพณีแตกต่างกันออกไป จึงถือว่าเป็นประเด็นการแปลที่ผู้แปลไม่สามารถแปลอย่างตรงตัวได้ เช่น ความเชื่อเรื่องผีในไทย ที่คำว่า ผี มักจะถูกนำไปเทียบเท่ากับ ghost ในภาษาอังกฤษ แต่เมื่อพิจารณาถึงความเชื่อที่แฝงอยู่ในแต่ละวัฒนธรรม จะเห็นว่าแต่ละคนจะมีลักษณะเฉพาะ เช่น ผีในไทยมีหลายประเภท ไม่ว่าจะเป็น กระสือ ผีกองกอย ผีตองเหลือง ผีดิบ ผีหัวขาด สมิง ตานี ผีแฉน เป็นต้น (สุพรรณิ ปันมณี, 2562, หน้า 24)
5. คำที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมทางภาษา (Linguistic Culture) คือ ปัจจัยทางเสียง โครงสร้างของคำ โครงสร้างของประโยค และคำศัพท์ ที่ถือว่าเป็นเอกลักษณ์ในแต่ละภาษา ที่ล้วนแต่มีที่มาที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละพื้นที่ เมื่อต้องการถ่ายทอดไปยังภาษาปลายทางกลับไม่พบปัจจัยดังกล่าว (Nida, 1945, หน้า 198)
 - 5.1 ปัจจัยการออกเสียง (Phonological factor)
 - 5.2 ปัจจัยหน่วยคำ (Morphological factor)
 - 5.3 ปัจจัยการสร้างประโยค (Syntactic factor)
 - 5.4 ปัจจัยคำศัพท์ (Lexical factor factor)

ตัวอย่างปัญหาในการแปลคำที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมทางภาษาที่พบ เช่น ในบางภาษาที่มีประเภทของคำเพียง 3 ประเภท คือ คำนาม คำกริยา และส่วนขยาย ซึ่งไม่สามารถถ่ายทอดไปยังภาษาที่มีส่วนประกอบอื่น ๆ นอกเหนือจากนี้ เช่น ภาษาในตระกูลภาษาอินโด-ยูโรเปียน

3.3 การกำหนดกรอบการนำทฤษฎีไปใช้ในการแปล

ผู้วิจัยได้ทำการสำรวจกลุ่มคำและสำนวนในนวนิยายเรื่อง *ไม้ดัด* พบคำทางวัฒนธรรมที่สามารถใช้แนวทางแบ่งประเภทคำทางวัฒนธรรมที่เสนอโดยยูจิน ไนด้ามาใช้ในการจัดขอบข่ายทั้งหมด 3 ประเภท คือ คำวัฒนธรรมทางสังคม จำนวน 14 คำ คำทางวัฒนธรรมทางศาสนาและความเชื่อ จำนวน 16 คำ และคำที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมทางภาษา จำนวน 4 คำ รวมทั้งหมด 33 คำ

4. แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโทนี พิม (Anthony Pym)

4.1 รายงานการศึกษาทฤษฎี

ในการแปลคำทางวัฒนธรรมที่พบในเรื่อง *ไม้ดัด* ผู้แปลควรคำนึงถึงความแตกต่างของวัฒนธรรมของภาษาต้นทางและปลายทาง จึงจะสามารถรักษาความหมายและถ่ายทอดคำทางวัฒนธรรมไว้ได้ จึงได้นำแนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโทนี พิม (Anthony Pym) มาปรับใช้ในการแปลครั้งนี้ โดยแอนโทนี พิม ได้นำเสนอกลวิธีการแก้ปัญหาการแปลไว้หลายเล่มด้วยกัน เช่น *Translation Solution for Many Languages* ในปี 2016 ที่มุ่งเน้นการนำเสนอการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ทฤษฎีเกี่ยวกับการแปล รวมไปถึงการแปลภาษาหลายภาษา

ภายหลังในปี 2018 แอนโทนี พิมได้เสนอ “A typology of translation solutions” (Pym, 2018, หน้า 43-44) วิธีการปัญหาการแปลที่มีวัฒนธรรมเป็นตัวแปรไว้ 8 ข้อด้วยกัน โดยเรียงลำดับจากง่ายไปสู่ซับซ้อน และเรียงลำดับจากการใช้ความพยายามน้อยไปจนถึงใช้ความพยายามมากในการแปล โดยเนื้อหาถูกปรับจาก *Translation Solution for Many Languages* นั้นเอง โดยมีข้อแตกต่างที่สำคัญคือลำดับของ Resegmentation โดยอยู่ถัดจาก Density Change (Pym, 2018, หน้า 46) โดยมีวิธีการปัญหาการแปลที่มีวัฒนธรรมเป็นตัวแปรไว้ 8 ข้อดังนี้ (Pym, 2018, หน้า 43-44)

1. Copying Words คือ การแปลแบบคัดลอกคำ หรือการแปลแบบตรงตัว ตัวอย่าง

The angel of death → เทพมรณะ หรือ ยมทูต (สุพรรณณี ปิ่นมณี, 2562, หน้า 62)

Point of view → มุมมอง (สุพรรณณี ปิ่นมณี, 2562, หน้า 62)

Hamburger → แฮมเบอร์เกอร์ (Newmark, 1995 อ้างใน สุพรรณณี ปิ่นมณี, 2562, หน้า 58)

Computer → คอมพิวเตอร์ (Newmark, 1995 อ้างใน สุพรรณณี ปิ่นมณี, 2562, หน้า 58)

2. Copying Structure คือ การแปลแบบคัดลอกโครงสร้างภาษาต้นทางไปยังภาษาปลายทาง ตัวอย่าง

Golden drop treat → ขนมทองหยอด (Newmark, 1995 อ้างใน สุพรรณณี ปิ่นมณี, 2562, หน้า 82)

3. Perspective Change คือ การแปลแบบแตกต่าง เนื่องจากมองต่างมุมมอง เช่น การเลือกแปลจากกรรมวาจก (Passive) เป็นกรรตุวาจก (Active) ดังตัวอย่างในการวิเคราะห์การแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยจากหนังสือเรื่อง *แอตแลนติก มหาสมุทรข้ามกาลเวลา* เพื่อศึกษากลวิธีในการแปลของสุนันทา วรรณสินธ์ เบล เรื่อง *แอตแลนติก มหาสมุทรข้ามกาลเวลา* ของ ไชม่อน วิสเชสเตอร์ (หนึ่งฤทัย ลาที, 2556, หน้า 44)

ตัวบทภาษาอังกฤษ : The animal's tincture vein had to be removed and boiled up in lead basins, and it would take many thousands of snails to produce sufficient purple to dye a single garment.

บทแปลภาษาไทย : พวกเขาต้องตัดเส้นเลือดของหอยออกมาต้มในอ่างตะกั่ว ต้องใช้หอยเป็นพัน ๆ ตัวเพื่อผลิตสีม่วงพอที่จะย้อมผ้า 1 ผืน

4. Density Change คือ การแปลแบบเปลี่ยนความหนาแน่นของความหมาย อาจจะแปลไปเป็นคำใหม่และใช้การอธิบายเพื่อเพิ่มความหมาย ทำให้ความหนาแน่นของความหมายในภาษาปลายทางแตกต่างกับปลายภาษาต้นทาง ตัวอย่าง

Gemeinde → 'Gemeinde, German unit of local government' (Newmark, 1981, หน้า 31)

Fab (ชื่อยี่ห้อสารเคมี ใช้ในการซักล้าง) → ผงซักฟอก

Instant Noodle (บะหมี่กึ่งสำเร็จรูป) → มาม่า (ชื่อยี่ห้อบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป)

5. Resegmentation คือ การแยกจับใจความสำคัญในภาษาต้นทางไปยังภาษาปลายทาง

6. Compensation คือ การแปลแบบใช้คำชดเชย หากอยู่ในสถานการณ์หรือบริบทที่ใกล้เคียงกัน สามารถใช้คำทดแทนได้ ตัวอย่าง ดังตัวอย่างในการวิเคราะห์การแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยจากหนังสือเรื่อง แอดแลนติก มหาสมุทรข้ามกาลเวลา เพื่อศึกษากลวิธีในการแปลของสุนันทา วรรณสินธ์ เบล เรื่อง แอดแลนติก มหาสมุทรข้ามกาลเวลา ของ ไชม่อน วิเศษสเตอร์ มีการแปลคำว่า “pipe smoke” เป็น “ยาเส้น” และการแปลคำว่า “pudding” เป็น “ขนมหวาน” (หนึ่งฤทัย ลาที, 2556, หน้า 44)
7. Cultural Correspondence คือ การหาคำมาเทียบเพื่อให้ได้ธรรมชาติตรงตามภาษาต้นทาง ตัวอย่าง การเทียบสำนวนของอาหรับที่ว่า disown my right arm แปลว่า แขนขวาเป็นแขนที่สำคัญ ไม่สามารถตัดออกได้เป็นอันขาด แทบเป็นสิ่งที่เป็นไปได้เลย ขณะที่ในภาษาอังกฤษมีสำนวนที่กล่าวถึงสิ่งที่เป็นไปได้คือ pigs might fly ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบให้เข้าใจได้โดยทั่วไป ผู้อ่านในภาษาปลายทางสามารถเข้าใจความหมายได้ (สุพรรณณี ปิ่นมณี, 2562, หน้า 121)
8. Text Tailoring คือ การนำและปรับใช้คำต่าง ๆ มาใช้ในการแปล เช่น การตัดทอนหรือละทิ้งข้อความ (Deletion) หรือการเติมคำหรือเสริมด้วยข้อความ (Addition) ทั้งในระดับคำและระดับประโยค ความหมายและอรรถรสอาจจะไม่เหมือนกับภาษาต้นทาง ตัวอย่าง การเติมคำหรือเสริมด้วยข้อความ (Addition) ในการแปลกีฬาชนิด เซปักตะกร้อ เป็น Thai form of volleyball, played with a rattan ball but strictly no hands เป็นการที่ผู้แปลเพิ่มและอธิบายความเข้าไปเพื่อสื่อให้ผู้รับสารในภาษาปลายทางมีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น (สุพรรณณี ปิ่นมณี, 2562, หน้า 84)

จากวิธีการปัญหาการแปลที่มีวัฒนธรรมเป็นตัวแปรไว้ 8 ข้อ ข้างต้นนี้ ยังสามารถแบ่งได้ทั้งหมด 3 หัวข้อใหญ่ คือ Copying Expression Change และ Material Change หากต้องการรายละเอียดเพิ่มเติมสามารถแบ่งย่อยได้ดังตารางที่ 1

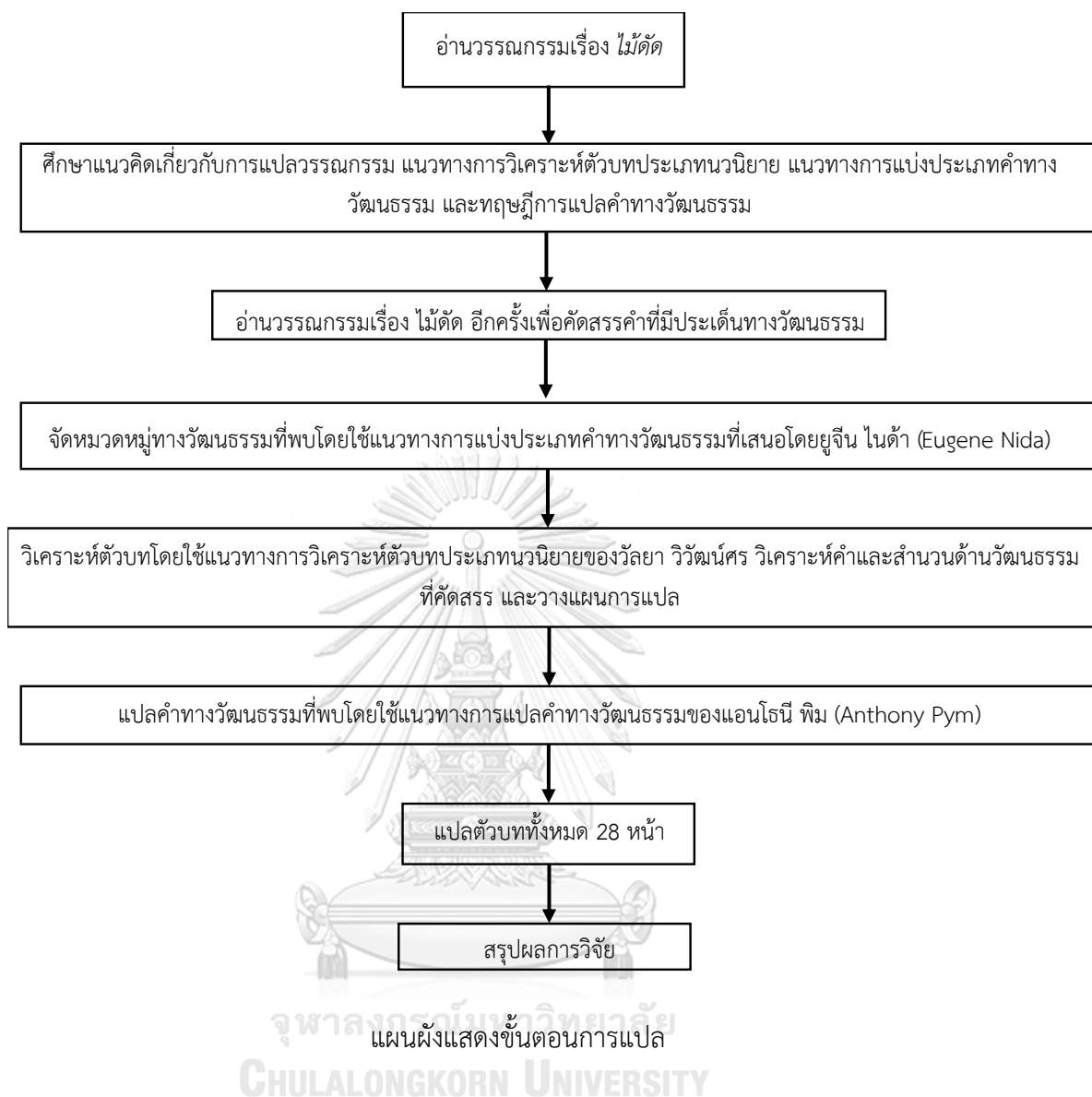
Copying	Copying Words	Copying sound Copying morphology Copying Script
	Copying Structure	Copying prosodic features Copying fixed phrases Copying text structure

Expression Change	Perspective Change	Changing sentence focus Changing semantic focus Changing voice Renaming an object
	Density Change	Generalization / Specification Explication / Implication Multiple Translation.
	Resegmentation	Joining sentences Cutting sentences Re-paragraphing
	Compensation	New level of expression New place in text (notes, paratexts)
	Cultural Correspondence	Corresponding idioms Corresponding units of measurement, currency, etc. Relocation of culture-specific referents
Material Change	Text Tailoring	Correction / censorship / updating Omission of material Addition of material

ตารางที่ 1 วิธีการปัญหาการแปลที่มีวัฒนธรรมเป็นตัวแปรของแอนโรนี พิม (Pym, 2018, หน้า 45)

4.2 การกำหนดกรอบการนำทฤษฎีไปใช้ในการแปล

การศึกษากลวิธีการแก้ปัญหาการแปลเกี่ยวเนื่องกับวัฒนธรรมของแอนโรนี พิม (Anthony Pym) มาใช้เป็นแนวทางในการแปลคำทางวัฒนธรรมที่พบในวรรณกรรมเรื่อง *ไม้ดัด* เป็นการแก้ปัญหาการแปลคำทางวัฒนธรรมที่พบในเรื่อง *ไม้ดัด* ทั้งหมด 33 คำ เพื่อรักษาไว้และถ่ายทอดคำทางวัฒนธรรมไปยังภาษาปลายทางให้ผู้อ่านเข้าใจและถ่ายทอดได้อย่างถูกต้อง โดยมีขั้นตอนการแปลดังนี้

5. การศึกษาประเด็นการแปลเรื่องคำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาการแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยค้นพบนั้นจะเน้นการศึกษาประเด็นการแปลเรื่องคำทางวัฒนธรรมที่พบในเรื่อง เพื่อศึกษาและแก้ปัญหาการแปลคำทางวัฒนธรรมที่พบ เนื่องจากวัฒนธรรมในภาษาต้นทางและภาษาปลายทางมีความแตกต่างกัน ในการที่จะสื่อและถ่ายทอดให้ผู้อ่านในภาษาปลายทางเข้าใจนั้น ผู้แปลจำเป็นต้องถ่ายทอดคำทางวัฒนธรรมดังกล่าวด้วยเช่นกันดังตัวอย่างการศึกษาเกี่ยวกับคำด้านวัฒนธรรมต่อไปนี้

5.1 การแปลคำที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยในหนังสืออัตชีวประวัติเรื่อง *เมื่อวัยเด็ก* ของ เอนก นาวิกมูล โดย วิสุตา วงศ์เสงี่ยม โดยคำที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยที่พบในการศึกษาคือ

การละเล่นและของเล่น คน สัตว์สิ่งของ สถานที่ อาหาร ความเชื่อ พิธีกรรม และ ประเพณีที่พบในช่วงวัยเด็กของเอนก นาวิกมูล โดยใช้แนวทางการแปลแบบทำให้ กลมกลืน (Domestication) และแบบรักษาความแปลกต่าง (Foreignization) เรียบเรียง โดยลอว์เรนซ์ เวนูติ (Lawrence Venuti) เป็นหนังสือสารคดีการเล่าเรื่องราวชีวิตในวัย เด็กของเอนก นาวิกมูล ที่จังหวัดสงขลา ทั้งบรรยากาศ สถานที่ ประเพณี เทศกาล ของ กิน ของเล่น และเรื่องราวต่าง ๆ ดังนั้นคำทางวัฒนธรรมส่วนใหญ่ที่พบจะเป็นวัฒนธรรม ของภาคใต้ เช่น ไก่ 3 ตัวจิกข้าวสาร หม้อข้าวหม้อแกง วัวชน ปี่ซังข้าว ใบขนานนาม โรงพระหลักเมือง โคมดาวัว ขวดดินช้าง ลูกอมไข่จิ้งจก ขนมปิ้งหัวจุก ภูตสมิงพราย เป็นต้น (วิสุตา วงศ์เสงี่ยม, 2558, หน้า 2)

5.2 กลวิธีการแปลคำและวลีทางวัฒนธรรมที่พบในบทแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ กรณีศึกษาหนังสือเรื่อง *ครูบ้านนอก* โดย คำหมาน คนไค จัดทำโดยอริศา งามศรี ที่เป็น การศึกษาคำทางวัฒนธรรมของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยคำทางวัฒนธรรมที่พบจะ เป็นคำที่พบเจอในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เช่น คำหมาก ข้าวก้นบาตร กระต๊อบข้าว ทอดกฐิน เหล้าโท เป็นต้น โดยใช้กลวิธีการแปลคำทางวัฒนธรรมของ Newmark คือ กลวิธีการแปล 6 กลวิธีที่พบในการแปลคำทางวัฒนธรรมทุกประเภทที่พบในต้นฉบับ ได้แก่ การถอดเสียง การใช้คำที่มีความหมายกว้างขึ้น การใช้กลวิธีการแปลมากกว่าหนึ่ง วิธีร่วมกัน การแปลตรงตัว การถอดความหมาย และการละ ตามลำดับ และใช้เกณฑ์การ แบ่งประเภทคำทางวัฒนธรรมของ Newmark (อริศา งามศรี, 2560, หน้า 2)

5.3 กรณีศึกษาการแปลคำทางวัฒนธรรมจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ กรณีศึกษาเรื่อง *เรื่องของจีน ดารา* แต่งโดย อุษณา เพลิงธรรม โดย วราพัชร ชาลีกุล ที่ใช้ทฤษฎีการ แปลของปีเตอร์ นิวมาร์ค (Peter Newmark) และแนวทางการแปลของโมนา เบเคอร์ (Mona Baker) โดยใช้แนวทางการแบ่งประเภทคำทางวัฒนธรรมที่เสนอโดยยูจีน ไนด้า (Eugene Nida) โดยคำส่วนใหญ่เป็นคำด้านวัฒนธรรมที่พบในช่วงเวลา พ.ศ. 2460 ซึ่งเป็นยุคที่มีการรับวัฒนธรรมของต่างชาติมาปรับใช้ในประเทศไทย (วราพัชร ชาลีกุล, 2560, หน้า 2) เช่น เงินรัชชูปการ ผมทรงดอกกระทุ่ม เสือราชปะแตนแพร มูลบทบรรพ กิจ อาเพศ รับขวัญ กรวดน้ำแผ่ส่วนกุศล บนบานศาลกล่าว การเวียนว่ายว่ายตายเกิด เบญจเพส เป็นต้น

จากงานวิจัยข้างต้น พบว่างานวิจัยเรื่องคำทางวัฒนธรรมนำคำทางวัฒนธรรมที่มีปัญหาในการแปลมาศึกษาเป็นคำหรือสิ่งที่พบในช่วงระยะเวลาหรือพื้นที่ที่เฉพาะเจาะจงพอสมควร เช่น คำทางวัฒนธรรมส่วนใหญ่ที่พบในการศึกษาการแปลคำที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยในหนังสืออัตชีวประวัติ เรื่อง *เมื่อวัยเด็ก* ของ เอนก นาวิกมูล โดย วิสुตา วงศ์เสงี่ยมจะเป็นจะเป็นวัฒนธรรมของภาคใต้ หรือ ระยะเวลาที่เจาะจง เช่น กรณีศึกษาการแปลคำทางวัฒนธรรมจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ กรณีศึกษาเรื่อง *เรื่องของจัน ดารา* แต่งโดย อุษณา เพลิงธรรม โดย วราพัชร ซาสีกุลที่คำด้านวัฒนธรรมที่พบในช่วงเวลา พ.ศ. 2460 โดยนวนิยายเรื่อง *ไม้ดัด* เป็นนวนิยายครอบครัวที่สอดแทรกข้อคิดในการดำรงชีวิตในสังคม และคำสอนเรื่องครอบครัว แม้เรื่องนี้จะเขียนขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2533 แต่เนื้อเรื่องนั้นยังคงสามารถปรับใช้ได้ในปัจจุบัน นับว่าเป็นเนื้อหาที่ร่วมสมัย ยังคงสามารถสะท้อนวัฒนธรรมของไทยในยุคปัจจุบันได้เป็นอย่างดี ดังนั้นคำทางวัฒนธรรมที่พบในนวนิยายเรื่องนี้ถือเป็นคำทางวัฒนธรรมที่ยังร่วมสมัย เป็นกรณีศึกษาที่น่าศึกษาค้นคว้าในการแปลจากภาษาไทยไปสู่ภาษาอังกฤษ

บทที่ 3

การวิเคราะห์ตัวบท ปัญหาการแปลคำที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทยและการวางแผนการแปล

ในบทที่ 3 นี้ผู้แปลจะวิเคราะห์ตัวบทต้นฉบับโดยใช้แนวทางการวิเคราะห์ตัวบทประเภทนวนิยายของวัลยา วิวัฒน์ศร ในการวิเคราะห์บริบททางวรรณกรรม วัฒนธรรม และสังคมที่พบในเรื่อง *ไม้ดัด* รวมไปถึง โครงเรื่องและแก่นเรื่อง การบรรยายอุปนิสัยลักษณะเฉพาะของตัวละคร การใช้มุมมอง มิติเวลาและมิติสถานที่ในเรื่องที่ใช้ในการประพันธ์ อีกทั้งการวิเคราะห์ความหมายของเรื่อง ทั้งความหมายรวม ความหมายแฝง ความหมายเชิงสัญลักษณ์ ตลอดจนโลกทัศน์ของผู้ประพันธ์ในเรื่อง *ไม้ดัด* นอกจากนี้มีการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเรื่องอาชีพของตัวละครที่พบในนวนิยายเรื่องนี้ เพื่อวิเคราะห์และศึกษาตัวละครในเรื่องต้นฉบับ และวิเคราะห์ปัญหาและการวางแผนการแปลคำที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทยที่พบ การวิเคราะห์และการวางแผนการแปลดังกล่าว จะนำไปสู่การแปลตัวบทต้นฉบับไปสู่ภาษาปลายทางได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3.1 การวิเคราะห์ตัวบทต้นฉบับ

ดังที่ ตรีศิลป์ บุญขจร กล่าวไว้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างวรรณกรรมกับสังคมนั้นเป็นสิ่งที่ไม่อาจปฏิเสธได้ เนื่องจากผู้ประพันธ์ เป็นดั่งผู้ประพันธ์วรรณกรรม เป็นส่วนหนึ่งของผู้คนในยุคสมัยนั้น และเป็นพลเมืองของสังคม จึงเป็นเรื่องยากที่จะหลีกเลี่ยงอิทธิพลของสังคมในยุคสมัยของผู้ประพันธ์ได้ (ตรีศิลป์ บุญขจร, 2523, หน้า 4) ฉะนั้นการได้ศึกษาและวิเคราะห์ตัวบทวรรณกรรมจะช่วยให้มีความรู้และความเข้าใจถึงประสงค์และใจความสำคัญที่ผู้ประพันธ์ต้องการจะสื่อ มากไปกว่านั้น การวิเคราะห์ตัวบทต้นฉบับจะช่วยให้ผู้วิจัยสามารถทำความเข้าใจ และตีความตัวบทต้นฉบับและนอกตัวบทต้นฉบับได้อย่างละเอียดก่อนถ่ายถอดไปสู่ภาษาปลายทาง ผู้วิจัยใช้แนวทางการวิเคราะห์ตัวบทประเภทนวนิยายของวัลยา วิวัฒน์ศร มาใช้ในการวิเคราะห์ตัวบทในบทนี้

3.1.1 บริบททางวรรณกรรม วัฒนธรรม และสังคม

ในนวนิยายเรื่อง *ไม้ดัด* นั้น มีประเด็นเรื่องวัฒนธรรมและสังคมที่ชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสถาบันครอบครัวของตัวละคร ที่ในสังคมไทยนั้น พ่อแม่เปรียบเสมือนพระอรหันต์ในบ้าน ก็คือ พ่อแม่ ซึ่ง

นับว่าเป็นครูคนแรก เพราะเป็นครูเริ่มสอนตั้งแต่ลูกยังเล็ก สอนให้รู้จักพ่อแม่ พี่น้อง ฯลฯ ตลอดจนสอนให้รู้จักคุณปู่ทวด ผู้เป็นลูกจึงจำเป็นต้องดูแลปรนนิบัติต่อพ่อแม่เมื่อยามชรา และมันตอบแทนบุญคุณอยู่เสมอ ครอบครัวจึงเป็นสถาบันทางสังคมแห่งแรกที่ทำให้ความมั่นคงแก่เยาวชน และมีอิทธิพลต่อเยาวชนมากที่สุด ทั้งในด้านบุคลิกภาพ ศีลธรรม จริยธรรม วัฒนธรรม และค่านิยม ทศนคติที่ล้วนส่งผลให้เยาวชนมีพฤติกรรมอย่างไร (สุจิตรา เผ่าเพ็ญ, 2537, หน้า 29) การเลี้ยงดูของพ่อแม่และสถาบันครอบครัวจึงเป็นปัจจัยสำคัญต่อเยาวชน โดยในเรื่อง *ไม้ดัด* นั้นต้องการแสดงการเลี้ยงดูแบบเผด็จการ เนื่องจากพ่อแม่ไม่อนุญาตให้ฉมาได้เรียนในสิ่งที่ชอบ และกีดกันฉมาโดยการทำลายอุปกรณ์ศิลปะของฉมา ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เป็นบาดแผลในใจของฉมาตั้งแต่นั้นมา (อัลภา เมืองศรี, 2561, หน้า 263) นอกจากฉมาแล้ว ผู้ประพันธ์ยังสะท้อนปัญหาจากการเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่เยาวชนในเรื่องต้องเผชิญ คือ ปัญหาการฆ่าตัวตายของฉมาจากการเคร่งเครียดกับการเรียน เนื่องจากเป็นความหวังของพ่อในการเป็นหน้าเป็นตาของชื่อเสียงวงศ์ตระกูล (อัลภา เมืองศรี, 2561, หน้า 268)

อีกทั้งยังมีปัญหาการตั้งครรภก่อนวัยอันควรของฉมาจากการที่พ่อแม่เลี้ยงดูอย่างตามใจ ปัญหาหาเสพติดของปรีเยศจากการที่เติบโตในครอบครัวที่ขาดความอบอุ่นและไม่ได้รับความรักการอบรมดูแลจากพ่อแม่ ในสังคมไทยถือว่าคำสั่งสอนของพ่อแม่เป็นสิ่งที่ลูกควรปฏิบัติตาม หากลูกไม่ปฏิบัติตามจะถือว่าเป็นลูกที่ไม่ให้ความเคารพหรือออกตัญญูต่อพ่อแม่ ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่เป็นที่ยอมรับในสังคมไทย โดยจะเห็นได้ว่าในสังคมไทยนั้นมีการปลูกฝังและเชื่อมโยงกับพระพุทธศาสนา ตั้งแต่เรื่องสถาบันครอบครัว ความเชื่อและคำสั่งสอนต่าง ๆ ของพระพุทธศาสนาจึงถูกปลูกฝังไปคู่กับสังคมไทย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

3.1.2 วิเคราะห์โครงเรื่อง แก่นเรื่อง การสร้างบุคลิกลักษณะตัวละคร การใช้มุมมอง มิติเวลาและมิติสถานที่ในเรื่อง

1. โครงเรื่อง

ไม้ดัด เป็นเรื่องราวของครอบครัวที่มีพี่น้องด้วยกันทั้งหมด 5 คน คือ ฉมา แสงฉาน ฉมา ฉายฉิต และฉิมพลี ที่เติบโตมาจากการเลี้ยงดูที่เข้มงวดของครูใหญ่ ฉนิยณ ผู้เป็นพ่อ ผู้ซึ่งต้องการให้ลูก ๆ ตั้งใจเรียนให้เก่งในทุกวิชา โดย ฉมา หรือ ฉม เป็นเด็กที่ไม่ถนัดเรื่องวิชาการ สอบไม่ได้คะแนนดีเหมือนพี่ชายสองคน และฉมานั้นชื่นชอบในวิชาศิลปะ จึงถูกพ่อเขียนตีด้วยไม้เรียวเป็นประจำ

ตลอดช่วงเวลาวัยเด็กของฉมา พ่อได้สร้างบาดแผลในใจเขามาตลอด จึงทำให้สายใยความเป็นพ่อลูกไม่แน่นแฟ้นเท่าลูกคนอื่น ๆ ฉมาเติบโตมาด้วยบาดแผลฝังใจที่พ่อสร้างให้ พ่อทิ้งผลงานศิลปะที่ฉมาตั้งใจทำอยู่หลายวันลงท่อน้ำทิ้ง เหตุการณ์นี้ทำให้ฉมาตัดขาดจากพ่ออย่างจริงจัง เขาแยกมาอยู่บ้านหลังเล็กที่หลังบ้าน อาศัยชั่วคราวแกลงในครัวประทังชีวิต ไม่รวมโต๊ะอาหารกับพ่อ ฉมาจึงมีชีวิตที่เติบโตมาด้วยการพึ่งพาตนเอง และเลือกทางเดินของชีวิตตนเอง เดินหน้าทำในสิ่งที่ตนเองรักคือศิลปะ ที่ทุกคนมองว่าไม่มีเกียรติเท่ากับอาชีพอื่น ๆ เขาต่อสู้จนได้ทำงานในสิ่งที่ตนเองรัก ได้มีอาชีพและเงินเดือนเลี้ยงตนเองแม้จะไม่ได้เข้าเรียนในระดับอุดมศึกษา แต่สามารถเลี้ยงชีพของตนเองได้อย่างสุจริต

ต่างกับฉมาและแสงฉานที่พ่อบังคับและกำหนดทางเดินชีวิตให้ ส่งผลให้ฉมาเคร่งเครียดกับชีวิตมากเกินไป จนทำให้เกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิดและสะเทือนใจให้กับครอบครัวเป็นอย่างมาก หลังจากเหตุการณ์นี้ผู้เป็นพ่อเสียใจเป็นอย่างมาก จนไม่กล้าคาดหวังกับลูก ๆ คนอื่นอีกต่อไป พ่อลาออกจากการเป็นครูใหญ่และอยู่บ้านกินเหล้าเป็นกิจวัตร พ่อผู้เป็นเสาหลักของบ้านเป็นเช่นนี้แล้วจึงไม่มีใครมาบังคับชีวิตลูก ๆ อีกต่อไป ทำให้ฉมาฉวยพลัดตั้งท้องกับชายหนุ่ม และฉมาหนีไปเรียนมหาวิทยาลัยต่างจังหวัด พร้อมกับอยู่กินฉันทามีภรรยาที่แพนสาว ซึ่งทำให้เกิดปัญหาพ่อแม่ฝ่ายหญิงไม่พอใจในภายหลัง บ้านที่เคยอยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตา ตอนนี้เหลือแค่พ่อที่ติดเหล้า กับแม่ที่แยกกันอยู่ ลูก ๆ ต่างแยกย้าย มีแต่ฉมาเท่านั้นที่คอยแก้ไขปัญหานั้นองทั้งสองคน และคอยดูแลแม่หลังจากที่ปัญหาของฉมาฉวยกับแพนหนุ่มจบลง ฉมาและฉดาวลัยได้ตกลงกันเลี้ยงดูลูกชายของฉมาฉวยในตอนสุดท้าย

2. แก่นเรื่อง

แก่นเรื่องหรือความคิดหลักของเรื่อง *ไม้ดัด* คือ การเลี้ยงดูอบรมเยาวชนให้เติบโตอย่างมีความสุข พร้อมกับเป็นเยาวชนที่ดีของประเทศชาติ อีกทั้งจะกลายเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในอนาคต กฎเกณฑ์สำคัญของการเลี้ยงดูคือสถาบันครอบครัวและสิ่งแวดล้อมรอบตัวที่จะหล่อหลอมให้เยาวชนให้เป็นคนดี อยู่ในสังคมอย่างมีความสุข ผู้ประพันธ์เปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูเยาวชนเป็นดั่งไม้ดัด ที่ดัดให้ได้รูปทรงสวยงามดั่งที่ผู้ดัดต้องการ แต่ต้นไม้จะหยุดเติบโต ดั่งเช่นไม้ที่ถูกตัดจนกลายเป็นไม้แคะในที่สุด

นอกจากนี้ยังพบประเด็นทางวัฒนธรรมในตัวบทต้นฉบับ เนื่องจากผู้ประพันธ์สะท้อนสังคมผ่านประสบการณ์และเหตุการณ์ส่วนหนึ่งของสังคม วรรณกรรมจึงเป็นความจริงทางสังคมสอดแทรก

อยู่ เมื่อผู้วิจัยต้องแปลจากตัวบทภาษาไทยไปเป็นภาษาอังกฤษ จึงทำให้พบปัญหาในการแปลคำและสำนวนด้านวัฒนธรรมที่พบในเรื่อง *ไม้ตัด* หลังจากได้รวบรวมคำและสำนวนด้านวัฒนธรรมที่พบทั้งหมดพบว่า เป็นคำและสำนวนที่ร่วมสมัย ยังมีการใช้อยู่ในปัจจุบันอย่างแพร่หลาย

3. การบรรยายอุปนิสัยลักษณะเฉพาะของตัวละคร

เฉนิย

ครูใหญ่เฉนิย เป็นเพื่อนนั้นเป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ในสังคม เป็นทั้งหัวหน้าครอบครัวและครูใหญ่ของโรงเรียน โดยปกติแล้วจะเป็นคนที่เคร่งครัดต่อกฎระเบียบและเคร่งในการเลี้ยงดูลูกมาก เนื่องจากตนนั้นต้องการให้ลูกทั้ง 5 คนนั้น ำเรียนได้คะแนนดี ๆ จะสามารถเข้ามหาวิทยาลัยดีที่มีชื่อเสียง และจะมีอาชีพการงานที่มั่นคงและมีเกียรติแก่วงศ์ตระกูล

ในตัวบทอธิบายว่า ในมุมมองของเฉนิยที่ได้รับการเลี้ยงดูจากพ่อที่เคยรับข้าราชการในพระราชวังมาก่อน จึงหล่อหลอมให้เฉนิยมีความภาคภูมิใจในความเป็นข้าราชการ มองว่าเป็นอาชีพที่มีเกียรติในสังคม และเฉนิยนั้นจะยกย่องอาชีพข้าราชการ หมอ ครู เป็นพิเศษ จึงต้องการให้ลูก ๆ เรียนให้เก่งวิชาการและสอบเข้าให้ได้คะแนนดี นับได้ว่าเป็นพ่อที่เข้มงวดกับลูก อีกทั้งยังสร้างห้องเรียนพิเศษให้ลูก ๆ ได้เรียนทุกวันหลังเลิกเรียนอีกด้วย เนื่องจากครูใหญ่เฉนิยนั้นถูกอบรมสั่งสอนจากพ่อของตนมาในลักษณะนี้ เฉนิยจึงเป็นคนที่มีเข้มงวดในทุก ๆ เรื่อง เมื่อเป็นครูก็เป็นครูที่เข้มงวด ต้องการให้ลูกศิษย์ของตนนั้นได้ดี เช่นเดียวกับกับบทบาทของพ่อที่เข้มงวดกับลูก ๆ

ดังจะเห็นได้จากมุมมองของตัวละคร ฉมา ตัวละครเอกของเรื่อง ซึ่งเป็นลูกที่ถูกพ่อทำโทษเนื่องจากคะแนนสอบไม่ดีอยู่เป็นประจำ ดังที่ตัวละคร ฉมา ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า “พ่อสอนศิษย์ทุกคนและลูกของพ่อทุกคนอย่างเข้มงวดเต็มกำลังความสามารถของพ่อ” (โบตัน, 2533, หน้า 7) และในตัวบทอธิบายต่อไปอีกว่า เฉนิยเป็นครูที่กระทำหน้าที่ของตนอย่างขยันขันแข็ง ทั้งในเวลาสอนและขณะอยู่บ้าน และเฉนิยภาคภูมิใจกับอาชีพของตนเองและภาคภูมิใจที่ได้สอนลูกศิษย์ทุกคนอย่างสุดความสามารถ ฉมาได้อธิบายว่า “พ่อภูมิใจในความเป็นครูใหญ่ใช้ความเป็นครูตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง กระทั่งนอนหลับก็คงความเป็นครูไว้พ่อเป็นครูของทุกคนในบ้าน ของแม่และลูก ๆ ทั้งห้า เมื่อก่อนพวกอา ๆ ก็เป็นลูกศิษย์พ่อด้วย” (โบตัน, 2533, หน้า 7)

สุกัญญา ขลิบเงิน และคณะ กล่าวถึงเฉนิยผู้เป็นพ่อว่า เป็นพ่อที่รักแต่ไม่เข้าใจลูกและลงโทษลูกเมื่อลูกทำผิดด้วยอารมณ์มากกว่าเหตุผล ไม่มีความยุติธรรมคือการรักลูกไม่เท่ากัน แม้จะเป็นพ่อที่ต้องการให้ลูกมีความเจริญก้าวหน้ากว่าตนเอง วางเป้าหมายและวางแผนให้ลูกเรื่อง

การศึกษาและการประกอบอาชีพ (สุกัญญา ขลิบเงิน และคณะ, 2560, หน้า 97) เฉนิยณจึงให้ ความสำคัญกับผลการเรียนของลูก ๆ และมักจะลงโทษลูกด้วยการเขียนตีด้วยไม้เรียวอยู่บ่อยครั้งหาก สอบได้คะแนนไม่ดี ดังจะเห็นได้จากมุมมองของตัวละคร ฉมา ที่บรรยายถึงพ่อ เฉนิยณ ว่าพ่อให้ ความสำคัญกับผลการเรียนและการมีหน้ามีตาในสังคมเป็นอย่างมาก มากจนกระทั่งสามารถทะเลาะ และลงโทษลูกที่เรียนวิชาการไม่เก่ง

ในบทที่บรรยายว่าตัวละคร ฉมา ไม่มีเสื้อผ้าดี ๆ ใส่ขึ้นไปร่วมงานเลี้ยงที่พ่อจัดเพื่อฉลอง ให้กับฉายา พี่ชายคนโต ที่สอบเข้าโรงเรียนอันดับหนึ่งของประเทศ ในขณะที่เฉนิยณภูมิใจในตัวฉายา เป็นอย่างมากและจัดงานเลี้ยงโดยการเชิญญาติ ๆ มาร่วมแสดงความยินดีกับฉายา ดังบทบรรยายของ ตัวละครที่ว่า “...พ่อผมเขาไม่ชอบอวดงานฝีมือลูกกับใคร เขาชอบอวดแต่คะแนนการเรียน ดังนั้นพ่อ จึงดีใจสุดขีดเมื่อพี่ฉายา ลูกชายคนโต ของพ่อจบชั้นประถมด้วยคะแนนเก๋าสิบกว่าเปอร์เซ็นต์ และ สอบเข้าโรงเรียนสวนกุหลาบได้ที่หนึ่ง...” (โบทัน, 2533, หน้า 30)

จากข้อความที่ยกมา จะเห็นได้ว่าเฉนิยณกลายเป็นพ่อที่ความรักให้ลูกไม่เท่ากันอย่างเห็นได้ ชัด ส่งผลให้ ฉมา ตัวละครเอกล้วนนั้นเกิดบาดแผลทางจิตใจและรู้สึกแปลกแยกตั้งแต่เป็นเด็ก สิ่งนี้ยัง ส่งผลกระทบต่อลูกคนอื่น ๆ อีกด้วย คือ แสงฉาน ที่ไม่ต้องการจะเรียนต่อเป็นหมอดั่งที่พ่อต้องการ เนื่องจากแสงฉานไม่ถนัดวิชาอื่น ๆ นอกจากวิชาคณิตศาสตร์ แสงฉานจึงมีความต้องการที่จะสอบเข้า คณะวิศวกรรมศาสตร์

ในตัวบทแสดงให้เห็นความภาคภูมิใจในความเป็นข้าราชการของเฉนิยณ ว่าเป็นอาชีพที่มีหน้า มีตาในสังคม นอกจากอาชีพที่ครูใหญ่เฉนิยณยกย่องอยากให้ลูกได้เป็นนั้น จะมีอาชีพอื่น ๆ ที่ครูใหญ่ เฉนิยณนั้นมองว่าเป็นอาชีพที่ใส่แหย่ง ไม่สามารถทำเพื่อเลี้ยงชีพได้ และไม่มีหน้ามีตาในสังคมตั้งอาชีพ ข้าราชการ เช่น อาชีพจิตรกร ศิลปิน ช่างต่าง ๆ ดังจะเห็นได้จากมุมมองของตัวละคร ฉมา ที่มองว่า พ่อจะไม่มีการยอมรับเกียรติ แฟนหนุ่มของฉายฉิด น้องสาวคนสุดท้อง ที่เรียนคณะวิจิตรศิลป์ เป็นจิตรกร อาชีพที่พ่อไม่เห็นด้วย ดังที่พ่อเองเคยห้ามบังคับให้ฉมานั้นเลิกชอบศิลปะ ดังที่ฉมาอธิบายว่า “ผมคิดว่าพี่ปริเยศเป็นคนดีพอสำหรับน้องสาวผม แต่ฉายฉิดยังเด็กนัก และพ่อคงไม่พอใจแน่ ๆ ต่อ ให้ฉายฉิดอายุยี่สิบพ่อก็ต้องไม่ชอบเพราะพี่ปริเยศเป็นจิตรกร พ่อไม่เคยชอบคนอาชีพนี้ ดูแต่ผมเอง จะเรียนวิชานี้พ่อยังแทบจะฆ่าผมทิ้ง แล้วมีหรือที่พ่อจะยินดีรับคนอาชีพนี้เป็นเขยคงได้รุ่นกันไปที่ บ้าน” (โบทัน, 2533, หน้า 68)

จากมุมมองของตัวละคร ฉมา ที่เป็นผู้ดำเนินเรื่อง จะเห็นได้ว่าฉเนียนเป็นดั่งครูในรั้วโรงเรียน และในครอบครัวของตนเช่นเดียวกัน เป็นครูที่หวังดีต้องการให้ลูกศิษย์เรียนเก่ง สามารถทำอาชีพที่เลี้ยงตนได้ในอนาคต จึงทุ่มเทและเข้มงวดในการสอนเป็นอย่างมาก มากไปกว่านั้น ความหวังดีของฉเนียน ผู้เป็นพ่อที่มีต่อลูก ๆ ยิ่งมากขึ้นเมื่อมีความคาดหวังมารวมด้วย จึงทำให้เยาวชนในเรื่องที่เติบโตมาอย่างแตกต่าง ได้รับความคาดหวังนี้ได้ในรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป

ฉมา

ฉมา หรือ ฉม เป็นเด็กที่ไม่ได้รับความอบอุ่นจากครอบครัวตั้งแต่เด็ก เนื่องจากเป็นลูกคนกลาง เกิดในช่วงที่พ่อแม่มีภาระหน้าที่เลี้ยงดูลูก 5 คนพร้อมกัน พ่อแม่จึงไม่ได้ให้ความสนใจเท่าที่ควร เนื่องจากต้องใส่ใจกับน้อง 2 คนมากกว่าเพราะยังเด็กกว่า ส่วนฉมานั้นจะมีพี่เลี้ยงมาดูแล และพี่เลี้ยงก็เลี้ยงฉมาแบบนอนกลางดินกินกลางทรายมาตลอด ทำให้ฉมาไม่มีของเล่นหรือเสื้อผ้าที่เป็นของตัวเองมากนัก จึงอาศัยการเล่นปั้นดิน วาดดิน ตั้งแต่เด็ก และใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับปู่ ปู่ที่เคยประกอบอาชีพเป็นช่างตัดไม้ในวัง ฉมาจึงซึมซับความรักศิลปะมาตั้งแต่ยังเด็ก ในตัวบทแสดงให้เห็นถึงความชอบที่ฉมามีต่อศิลปะ โดยฉมาจะใช้เวลาว่างอยู่ที่เรือนไม้ตัดกับปู่ ที่ตัดต้นไม้เป็นงานอดิเรก หลังจากเกษียณจากการรับราชการ ดังจะเห็นได้จากมุมมองของตัวละคร ปู่ ที่เป็นพ่อของฉเนียน อาศัยอยู่เรือนไม้ตัด ติดกับบ้านใหญ่ของฉเนียน ที่มองว่าฉมามีอุปนิสัยที่แตกต่างกับพี่น้องทุกคน เพราะฉมาไม่ได้ถูกพ่อแม่เลี้ยง จึงมีนิสัยที่คล้ายกับพี่เลี้ยงที่ชอบปล่อยให้ฉมานั่งเล่นดินเล่นทราย สิ่งนี้อาจจะทำให้ฉมาเองไม่เก่งวิชาการเท่าพี่น้องคนอื่น ๆ ดังที่บทบรรยายกล่าวว่า "ไม่ว่าคนหรือต้นไม้ก็ต้องตัดตั้งแต่เล็ก ๆ ทีนี้เจ้ามันไม่ค่อยได้ถูกตัด แม่เจ้ามีลูกติด ๆ กันสองคนแล้วเลี้ยงเอง เห็น้อยมาก พอมีเจ้าเลยเลี้ยงไม่ไหวต้องจ้างลูกจ้างมาเลี้ยง สงสัยจะติดนิสัยคนเลี้ยงมา ไม่ถูก ๆ พอมีเจ้าแล้ววันช่วงไปถึงสามปีถึงได้ลูกสาว เว้นอีกสองปีถึงได้เจ้าฉิม มีเวลาจะดูแล ได้ตัดกันตั้งแต่อ่อน ๆ" (โบทัน, 2533, หน้า 10)

เนื่องจากสติปัญญาที่ไม่ดีเท่าพี่ชายสองคน ทำให้ฉมาถูกพ่อตีเป็นประจำเนื่องจากคะแนนที่น้อย ได้ที่สุดท้ายเป็นประจำ และเรียนในห้องที่เด็กไม่เก่งอยู่ ฉมาถูกพ่อตีซ้ำแล้วซ้ำเล่า และใช้ชีวิตโดยที่ไม่ได้รับความสนใจจากพ่อแม่เท่าที่ควร จึงมีพื้นที่และโลกส่วนตัวพอสมควร พอถึงเข้าระดับมัธยมปลาย ฉมาจึงเลือกที่จะเรียนศิลปะ แต่พ่อคัดค้าน จึงทำให้ฉมาทะเลาะกับพ่ออย่างรุนแรง จนถูกตัดขาดจากพ่อ ทำให้ฉมารู้สึกแปลกแยกจากพี่น้องคนอื่น ๆ และรู้สึกว่าเป็นลูกนอกคอกที่พ่อแม่ไม่

รัก โดยในมุมมองของ เฉนียน ผู้เป็นพ่อ มองว่าฉมาเองไม่เก่งเท่าลูกคนอื่น ๆ จึงมองว่าฉมาเป็นลูกนอกคอก ถึงตนจะลงโทษด้วยการเขียนตีและการด่าทอ ผลการเรียนของฉมาก็ไม่เคยดีขึ้นเลย ดังที่เห็นได้จากที่พ่อด่าว่า “มันลูกนอกคอก คนอื่นเขาดี ๆ กันทั้งนั้น” พ่อด่า “แล้วดูดิ มันเคยสะเทือนเสียที่ไหน ไม่เคยปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้นเลย” (โบทัน, 2533, หน้า 12)

หลังจากเหตุการณ์ต่าง ๆ ทำให้ฉมาเริ่มใช้เวลาอยู่คนเดียวมากขึ้น พังพาดตนเอง และเลือกทางเดินชีวิตของตัวเองเพราะในมุมมองของฉมานั้น ตนเองไม่ได้เปรียบเป็นลูกคนหนึ่งในบ้านหลังนี้เป็นลูกที่พ่อไม่รัก และเป็นลูกที่ไม่ได้รับการเอาใจใส่จากพ่อแม่ดังเช่นพี่น้องคนอื่น ๆ ดังที่ฉมาได้บรรยายว่า “ยกเว้นผม เด็กรวันพุธ พ่อตัดหางปล่อยวัดมานานแล้วเพราะเอาแต่ปั้นดินปั้นวุ้นปั้นควายเล่น เป็นลูกไม่เอาถ่านของพ่อ” (โบทัน, 2533, หน้า 7)

อย่างไรก็ตาม การได้เรียนรู้ที่จะพังพาดตนเองนั้น ทำให้ฉมาไม่ยอมแพ้ มุ่งมั่นทำในสิ่งที่ตัวเองรักอย่างเต็มที่ จนในที่สุดท้ายแล้วฉมาสามารถเลี้ยงชีพตนและดูแลที่บ้านได้ด้วยอาชีพศิลปิน แม้จะเป็นอาชีพที่พ่อไม่ยอมรับในตัวฉมา และถึงแม้ว่าฉมาจะรู้สึกว่าเป็นลูกนอกคอกของพ่อและเป็นเด็กไม่เก่งด้านวิชาการ แต่เขาเองไม่เคยประพฤติดี ผิดจรรยาบรรณของพ่อและปรับใช้ในชีวิต ในมุมมองของตัวละคร ฉมา นั้นมองว่าไม่ว่าตนจะได้รับการปฏิบัติต่ออย่างไรก็ตาม พ่อเป็นผู้มีพระคุณต่อฉมาตลอดมา ดังในบทบรรยายความว่า “ถึงผมจะเป็นลูกนอกคอกของพ่อ แต่เรื่องศีลธรรม เรื่องจริยธรรมที่พ่อพร่ำสอนมาก็ฝังอยู่ในส่วนลึกของใจผม ผมทำไม่ได้มันไม่ถูกต้อง ผมยอมอดดีกว่า” (โบทัน, 2533, หน้า 78)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ฉายา

ฉายา หรือ ฉาย ลูกชายคนโต เป็นตัวละครที่ขยันและเรียนเก่งได้ตั้งใจผู้เป็นพ่อ แม้ฉายาเองจะเป็นคนที่ไม่ได้เก่งมากเท่าคนอื่น แต่ฉายาเป็นคนที่ขยันท่องตำรา หลังจากเลิกเรียนฉายาจะเรียนพิเศษจนตึกทุกวันตามที่พ่อจัดตารางให้จนตึกตื่นทุกวัน เพื่อสอบเข้าคณะแพทยศาสตร์ที่พ่อต้องการ เวลาเรียนได้คะแนนดี ฉายาก็จะได้รับคำชมเชยจากพ่ออยู่เสมอ และฉายานั้นภาคภูมิใจที่ตนเองนั้นเรียนได้คะแนนดีและสอบเข้าโรงเรียนที่พ่อต้องการ ในมุมมองของตัวละคร ฉายา นั้นมองว่าการปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพ่อแม่อย่างเคร่งครัดเป็นเรื่องที่พึงกระทำในฐานะลูกที่มีความกตัญญู และเขามีความภาคภูมิใจที่ได้ทำให้พ่อแม่มีความสุข ดังจะเห็นได้จากบทบรรยายที่ว่า “รางวัลที่ภูมิใจที่สุด คือ ทำให้พ่อแม่มีความสุข” (โบทัน, 2533, หน้า 31) สิ่งนี้ทำให้ฉายากลายเป็นคนที่เคร่งเครียด

กับการเรียนมากเกินไป จนส่งผลต่อสุขภาพกายและสุขภาพใจ โดยในมุมมองของตัวละคร ไฉไล น้องสาวของเจเนียน อาของฉายา มองว่าฉายากำลังฝืนเรียนหนักจนจะเกินความสามารถของตน เพียงเพื่อจะทำให้พ่อภูมิใจ ดังจะเห็นได้จากบทบรรยายที่ว่า “แต่ฉายาเอาแต่เรียนจนสายตาสั้น สวมตาแว่นหนาเตอะ ไม่ออกกำลังกายเลย สุขภาพจะแย่ การพักผ่อนก็ไม่เพียงพอ ฉานบอกว่าฉายานะ นอนคืนหนึ่งไม่ถึงห้าชั่วโมง ท่องหนังสือตลอด เทอมไหนคะแนนลดลงนิดเดียวทำท่าเหมือนจะตาย” (ไต้ตัน, 2533, หน้า 43)

มากไปกว่านั้น ในบทบรรยายยังกล่าวถึงความสามารถในการชีวิตของฉายา คือ การที่พ่อแม่คอยหาให้ทุกอย่าง งานบ้านไม่เคยต้องทำเอง ไม่เคยต้องลำบากเรื่องการใช้ชีวิต ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ฉายามีปัญหาทางอารมณ์ ในช่วงที่ไปเรียนที่ต่างประเทศ เมื่อไปเรียนที่อังกฤษ ฉายานั้นต้องปรับตัวหลายอย่าง บวกกับความเครียดจากการเรียน ทำให้ฉายารับความกดดันและความเครียดนั้นไม่ไหว ปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมไม่ได้ จึงเกิดความเครียด ทำให้สอบไม่ผ่าน และเครียดหนักจนต้องเข้าโรงพยาบาล ตัดสินใจปลิดชีพตัวเองในห้องพัก บทบรรยายดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าแท้จริงฉายาไม่ใช่คนที่เรียนเก่ง แต่เป็นคนที่ขยันและมีความพยายาม จึงเรียนอยู่ในระดับดี (สุจิตรา เผ่าเพ็ญ, 2537, หน้า 249) ตามที่ตัวละครฉานกล่าวไว้ว่า

“แต่พี่ฉายาพูดถูกที่ว่าเด็กที่ถูกเขี่ยอย่างพวกเขาถ้าไม่บ้าก็เก่งไปเลย และพี่ฉายาอยู่ในประเภทแรก สมองของเขาไม่ถึงเพียงแต่เขาพยายาม แต่มันมากเกินไป พี่ฉายาสัมปวยที่ลอนดอนถึงเข้าโรงพยาบาล เขาไม่ได้บ้าหรอกนะครับแต่เขาเครียด กลัวถูกส่งกลับเพราะสอบไม่ผ่าน” (ไต้ตัน, 2533, หน้า 86)

แสงฉาน

แสงฉาน หรือ ฉาน เป็นตัวละครที่ได้รับผลจากการเลี้ยงดูที่เข้มงวดจากพ่อเช่นเดียวกัน เป็นลูกชายคนที่ 2 ที่ถูกพ่อตีเป็นประจำเช่นกันเนื่องจากสอบได้คะแนนไม่ถึงเป้าที่พ่อตั้งไว้ และฉานเองมักจะถูกเปรียบเทียบกับฉายาผู้เป็นพี่ชายอยู่เสมอ จึงทำให้ฉานต้องตั้งใจเรียนและตีหนังสือดึกดื่น เช่นกันกับฉายา ในบทบรรยายที่แสดงให้เห็นถึงสิ่งที่แตกต่างกันระหว่างฉายาและแสงฉาน คือ แสงฉานนั้นเป็นคนที่รู้จักระบายความเครียดด้วยการเล่นกีฬา หรือระบายความเครียดกับฉานบ้าง ทำให้การร่ำเรียนของเขาไม่เครียดมากจนเกินไป ได้มีโอกาสได้ใช้เวลากับเพื่อน ฉาน ได้อธิบายมุมมองที่มีต่อพี่ชายคนโตทั้งสองคนที่มีอุปนิสัยและรูปแบบการใช้ชีวิตที่แตกต่างกันว่า “ผมล่ะว่าพี่แสงฉานเก่ง

กว่าพี่ฉายา แต่พี่ฉานไม่ค่อยคร่ำครีดยกับการเรียนเท่าไรนัก ยังมีเวลาเล่นหัวกับน้อง ๆ แต่เขาคณิตศาสตร์วิทยาศาสตร์ได้เต็มเสมอ” (โบทัน, 2533, หน้า 32) ในขณะที่ฉายาทุ่มเวลาทั้งหมดให้การเรียน

หลังจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับฉายา แสงฉานเองได้ตระหนักถึงต้นเหตุของการที่พี่ชายของตนเครียดจนตัดสินใจปลิดชีพตนเอง จากมุมมองของแสงฉานแล้ว พ่อแม่ไม่ควรเลี้ยงลูกแบบประคบประหงมมากเกินไป และกดดันลูกมากเกินไป การที่พ่อแม่หวังดีกับลูกของตนเองนั้นเป็นเรื่องธรรมดา เพียงแต่ต้องมีความเข้าใจซึ่งกันและกัน

"แม่ปกป้องดูแลเขาเกินไป เขาเลยติด ช่วยตัวเองไม่ได้เลย พ่อเป็นต้นเหตุใหญ่ และแม่ก็ทำอย่างนี้กับตาฉิม เขาคิดถูกที่จะเข้ามาหาวิทยาลัยต่างจังหวัด..พี่ว่าพ่อแม่ทุกคนก็คิดอย่างนี้ คิดแต่จะโทษคนอื่น ถูกเพื่อนชักนำไปในทางไม่ดี เฮ้อ ทำทำไมไม่คิดมั่งว่าลูกตัวเองอาจจะชักนำไปในทางไม่ดีก็ได้ ใช่ว่าลูกคนอื่นเขาขาดการอบรมเมื่อไรเล่า..ใช่ พ่อแม่รักเรา อยากให้สิ่งที่ดีที่สุดกับเรา พี่รู้ พี่เข้าใจ แต่การทำให้เราช่วยตัวเองไม่ได้นี่มันไม่ถูกต้อง และพี่ก็กับฉิมคิดว่าจะต้องแก้ไข มันถึงเวลาแล้ว" (โบทัน, 2533, หน้า 177)

จะเห็นได้ว่า หลังจากเหตุการณ์ที่พี่ฉายาปลิดชีพตัวเองนั้น ฉานตัดสินใจเรียนต่อทางวิศวกรรมดั่งที่ตนถนัด เนื่องจากตนเองไม่อยากจะเครียดกับการเรียนมากเกินไปและเพราะได้กรณีตัวอย่างที่เกิดขึ้นกับพี่ชายของตนเอง แสงฉานจึงเลือกทางเดินชีวิตของตนเองในเวลาถัดมา

ฉิดฉาย

ฉิดฉาย หรือ ฉิด เป็นลูกสาวคนเดียวของบ้าน ฉิดจะสนิทกับแม่เป็นพิเศษ และถูกเลี้ยงอย่างประคบประหงมมาตั้งแต่เด็ก เนื่องจากเป็นลูกสาวคนเดียวของบ้าน พ่อจึงเห็นว่าจะให้เรียนแค่โรงเรียนงานบ้านงานเรือนแถวสะพานบ้าน ไม่ปล่อยให้ไปเที่ยวที่ไหนไกลหูไกลตาพ่อแม่มากนัก เนื่องจากเป็นลูกสาว ในอดีตนั้นผู้หญิงจะไม่ได้รับการศึกษาเท่าเทียมกับผู้ชายดังเช่นยุคปัจจุบันนี้ ด้วยเหตุนี้เองทำให้ฉิดฉายแทบไม่มีประสบการณ์ในการใช้ชีวิตเท่าที่ควร ดังจะเห็นได้จากบทบรรยายจากมุมมองของ ฉมา พี่ชายของฉายฉิด ที่มองว่า ฉายฉิดถูกเลี้ยงอย่างเอาใส่ใจและได้ความรักตลอดเวลา มีพ่อแม่คอยหาทุกอย่าง จึงไม่มีโอกาสที่จะได้ลองตัดสินใจและใช้ชีวิตด้วยตนเองเพียงลำพัง สิ่งเหล่านี้ทำให้ฉิดฉายกลายเป็นคนที่ตัดสินใจผิดพลาดในการใช้ชีวิตอย่างใหญ่หลวง ดังที่ตัวละครฉมากล่าวไว้

“ก็คนมันเคยคิดได้ที่ไหนเล่า มีแต่คนคิดแทนให้มาตั้งแต่เกิด...แล้วอายุมันก็เท่านั้นเอง ไม่เคยผิดหวัง ไม่เคยต้องอดทน ก็เลยทนอะไรไม่ได้ ถึงทำอะไรอย่างนั้น...” (โบทัน, 2533, หน้า 155)

อย่างไรก็ตาม ในมุมมองของฉายเฉิดมองว่า ชีวิตตนเองไม่มีอิสรภาพเท่าที่ควร เนื่องจากเป็นลูกสาวคนเดียวในบ้านทำให้ฉายเฉิดมีชีวิตที่หน้าเบื่อหน่าย แต่เนื่องจากเฉิดฉายไม่ได้ถูกพ่อกดดันเรื่องการเรียนมากนัก ทำให้มีเวลาไปพบคนรัก เมื่อมีโอกาสได้ลองใช้ชีวิตและตัดสินใจด้วยตนเอง ฉายเฉิดจึงตกหลุมรักและตั้งท้องกับปรีเยศโดยที่ไม่พร้อม ทำให้เกิดปัญหาใหญ่ตามมาจากการที่เฉิดฉายขาดความยับยั้งชั่งใจที่ต้องการให้ปรีเยศเป็นผู้ชายคนแรกของตน

"เฉิดต้องการเก็บบางอย่างไว้ในความทรงจำของเฉิด ถ้าเราจะไม่มีวันได้พบกันอีก ถ้าต่อไปเฉิดจะต้องมีใครสักคน เฉิดก็ต้องการให้เขาเป็นคนแรก" (โบทัน, 2533, หน้า 132)

เหตุการณ์นี้ส่งผลกระทบต่อฉายเฉิดเป็นอย่างมาก เฉิดฉายตั้งท้องไม่มีพ่อ เพราะปรีเยศหนีหายไปเนื่องจากเสียใจที่ถูกพ่อเฉิดฉายปฏิเสธไม่ให้ทั้งคู่แต่งงานกัน และสุดท้ายเฉิดฉายถูกทิ้งให้เผชิญปัญหาอยู่คนเดียว ปรีเยศหนีไปอยู่ที่ประเทศอิตาลี เมื่อได้ข่าวและรู้ที่อยู่ของปรีเยศ เฉิดฉายรีบตามไปดูแล แต่ทั้งคู่ได้ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต

ฉิมพลี

ฉิมพลี หรือ ฉิม เป็นตัวละครที่เป็นลูกชายคนเล็กและเป็นน้องคนสุดท้องของบ้าน ที่มีแต่คนรักและเอ็นดูได้รับความรักจากพ่อแม่อย่างเต็มที่ เขาเบื่อหน่ายการเลี้ยงดูที่พ่อเข้มงวดกับการเลี้ยงดูของพ่อ จึงอยากจะเป็นผู้ใหญ่ที่รู้จักปกครองตนเองได้ หลังจากเกิดเหตุการณ์ขึ้นกับพี่ ๆ พร้อมกับปัญหาในครอบครัว ฉิมพลีจึงเลือกที่จะไปเรียนมหาวิทยาลัยไกลบ้าน ในมุมมองของ ฉิมพลี การถูกเลี้ยงดูอย่างเต็มที่จากพ่อแม่ไม่ได้ส่งผลดีต่อเขาเท่าไรหรอก ฉิมพลีเปรียบตนเองเหมือนดั่งนกที่รอคอยวันที่จะเติบโตและโบยบินไปชีวิตของตนเอง ดังบทบรรยายที่ฉิมพลีกล่าวว่า

"มีโอกาสให้เลือกแล้วเรื่องอะไรจะอยู่ ฉิมไม่อยากเป็นลูกแหง"

"ฉิมไม่ชอบตั้งแต่อายุสิบขวบแล้ว ตอนเล็ก ๆ ก็ชอบหอรอก แต่พอโตแล้วมันเหียน" (โบทัน, 2533, หน้า 118)

อย่างไรก็ตาม หลังจากไปใช้ชีวิตในการเรียนมหาวิทยาลัยที่ต่างจังหวัดได้เพียงหนึ่งเทอม ก็ได้ไปใช้ชีวิตฉันสามีภรรยา กับหญิงสาวที่พบในร่วมหลาย ทำให้ขาดความตั้งใจเรียนและหลงผิด ก่อให้เกิดปัญหาตามมาในภายหลัง เนื่องจากแม่ของฝ่ายหญิงไม่พอใจที่ทั้งคู่คบหาและอยู่ด้วยกัน จึงตามมาที่บ้าน จะเห็นได้ว่าการฉิมพลีเคยมีพ่อแม่คอยประคบประหงมจึงทำให้ฉิมพลีไม่สามารถปกครองดูแลตนเองได้ขณะเรียนมหาวิทยาลัยที่ต่างจังหวัด

“ฉิมพลีกลับมาบ้านในอีกสองเดือนต่อมา เขาเล่า...เราไปเช่าบ้านที่อุบล ป้อมเค้าทนความลำบากไม่ไหวเลยกลับบ้านไปแล้ว ทะเลาะกันทุกวันเรื่องไม่มีเงินใช้ ลูกแห่งแท้ ๆ เลย” (โบตัน, 2533, หน้า 229)

จากเหตุการณ์ดังกล่าวส่งผลให้ฉิมพลีตัดสินใจไม่กลับไปศึกษาต่อ โดยในมุมมองของ ฉิมพลี การศึกษาในระดับอุดมศึกษาไม่อาจทำให้ตนเองมีฐานะที่ร่ำรวยได้รวดเร็วนัก และหันไปทำงานเป็นนายแบบ ถ่ายแบบ และเข้าหาผู้หญิงที่อายุเยอะกว่า เนื่องจากเขาเป็นคนที่หน้าตาดี ผู้ประพันธ์ได้สะท้อนลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของฉิมพลีที่เป็นปัญหาหลายประการ ส่งผลให้เขากลายเป็นคนที่ไม่ประสบความสำเร็จในชีวิต (สุจิตรา เฝ้าเพ็ง, 2537, หน้า 249) ดังบทบรรยายความว่า “ฉิมพลีไม่ยอมกลับไปเรียนแต่หันไปยึดหน้าตาหล่อเหลาของตัวเองทำมาหากิน เป็นนายแบบถ่ายรูป สนุกไปวัน ๆ ... เหตุการณ์ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตฉิมพลี ... ฉิมพลีเลิกคบเด็กสาว ๆ แต่หันไปคบแม่ม่าย และตรองปล่องขึ้นกับแม่ม่ายใจถึงรายหนึ่ง ถึงกับไปอยู่บ้านของฝ่ายหญิง” (โบตัน, 2533, หน้า 229-230)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

อาจารย์วัฒนา

อาจารย์วัฒนา ตัวละครมีความสำคัญต่อการพัฒนาตนเองของฉิมพลีเป็นอย่างมาก อาจารย์วัฒนาเป็นอาจารย์สอนระดับมหาวิทยาลัยที่ผันตัวมาเป็นเจ้าของโรงพิมพ์และสื่อพิมพ์เกี่ยวกับเด็กและเยาวชน ที่ให้โอกาสฉิมพลีได้เริ่มทดลองงานแม้ฉิมพลีเองจะไม่มีวุฒิการศึกษาที่กำหนดไว้ อีกทั้งยังเป็นผู้ที่อบรมสั่งสอนฉิมพลีในหลายๆ เรื่อง สอนให้ฉิมพลีได้เรียนรู้และอยู่กับความเป็นจริง ดึงศักยภาพที่มีอยู่ในตัวฉิมพลีออกมาในหลาย ๆ ด้าน ไม่ว่าจะป็นงานวาด งานปั้น ในมุมมองของ อาจารย์วัฒนามองว่าชีวิตคนเรานั้นจะประสบความสำเร็จหรือไม่ มีอจาคตได้ด้วยระดับการศึกษา หากเราตั้งใจฝึกฝน และทำงาน จึงจะสามารถพัฒนาตนเองได้ อาจารย์วัฒนาจึงสั่งสอนฉิมพลีอยู่เสมอ ตัวอย่างหนึ่งที่เห็นได้ชัดคือการสนับสนุนให้ฉิมพลีฝึกฝนทักษะของตนเองและพึ่งพาตนเองอยู่เสมอ ดังที่อาจารย์

วัฒนาได้อธิบายและให้แง่คิดแก่ฉมาไว้ว่า “ชีวิตมันไม่ได้ขึ้นอยู่กับการเรียนมหาวิทยาลัยนา มหาวิทยาลัยชีวิตกว้างใหญ่มกกว่านั้นอีกมาก คุณมาทำงานเต็มเวลา ฝึกมือให้ดี ปีหน้าเอาใหม่” (โบทัน, 2533, หน้า 91)

กล่าวได้ว่า อาจารย์วัฒนา เป็นบุคคลสำคัญในชีวิตของฉมา เป็นคนที่ปลูกฝังและสั่งสอนฉมา ในเรื่องการเลี้ยงดูเด็ก เนื่องจากอาจารย์วัฒนาได้จัดทำสื่อสำหรับเด็กและเยาวชน จึงถือว่าเป็นบุคคล ที่มีประสบการณ์และเข้าใจเยาวชนเป็นอย่างดี ดังบรรยายที่กล่าวว่า

“...คุณเรียนอะไรใหม่ ๆ แกะไม้ แกะยาง อะไรต่อมิอะไร ถ้าคิดได้เอามาทำได้ทั้งนั้นแหละ ศิลปะก็คือศิลปะ แต่ผมว่าแค่จรรโลงใจอย่างเดียวไม่พอ ต้องหาประโยชน์จากมันให้ได้ และไม่มีอะไร จะดีมีประโยชน์ยิ่งกว่าเอามาทำหนังสือให้เด็กอ่าน กล่อมเกลาคเด็ก ให้โตขึ้นมาเป็นพลเมืองดี มนุษย์นี้ นะเก่งแต่เทคโนโลยีชาติบ้านเมืองเจริญจริงแต่ถ้าจิตใจมันเสื่อมลงก็มีแต่จะหลงแล้วก็มัวเมากระทั่งรบ ราช่าพันด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่อง” (โบทัน, 2533, หน้า 88)

จะเห็นได้ว่าอาจารย์วัฒนามีมุมมองเกี่ยวกับเด็กที่แตกต่างไปจากผู้อื่น โดยมองว่าเด็กและ เยาวชนคือผ้าขาวของสังคม การที่เยาวชนนั้นจะซึมซับสภาพแวดล้อมแบบใดนั้นเป็นสิ่งสำคัญมาก อาจารย์วัฒนาตั้งใจจะสร้างผลงานหนังสือที่เป็นประโยชน์สำหรับเด็กและเยาวชน เพื่อให้เยาวชน เติบโตเป็นพลเมืองที่ดีของสังคม

ปรีเยศ

ปรีเยศ เป็นพี่ชายของลดาวลัย ปรีเยศศึกษาอยู่ที่คณะจิตรกรรม มหาวิทยาลัยศิลปากร เป็น ลูกชายคนโตของบ้าน โดยที่แม่ของปรีเยศแต่งงานกับเศรษฐี แต่มีศักดิ์เป็นบ้านน้อย อย่างไรก็ตามพ่อ ของปรีเยศก็ได้เลี้ยงดูอย่างดี เงินทองใช้ไม่ขาดสาย ทำให้ปรีเยศไม่เคยรับรู้ความลำบากในชีวิต ดังจะ เห็นได้จากบทบรรยายจากมุมมองของ ลดาวลัย น้องสาวของปรีเยศเอง ที่มองว่าพี่ชายของตนนั้นมี ปมด้อยเรื่องพ่อ และการที่พ่อแม่ใช้เงินเลี้ยงให้สบายตัวทุกอย่าง ทำให้ปรีเยศไม่มีภูมิคุ้มกันทางด้าน จิตใจ เมื่อเกิดเหตุการณ์กระทบจิตใจ ปรีเยศจึงไม่สามารถรับมือได้ ดังบทบรรยายในมุมมองของ ลดาวลัยที่ว่า “เขาไม่เคยเจ็บ เขาอ่อนแอ เขาแก้ทุกซ์ด้วยเงิน..” (โบทัน, 2533, หน้า 209)

หลังจากเหตุการณ์ที่ถูกพ่อเฉิดฉายปฏิเสธการแต่งงาน เนื่องจากในมุมมองของฉเนียน พ่อ ของเฉิดฉายมองว่าอาชีพของปรีเยศเป็นอาชีพที่ไม่สามารถเลี้ยงชีพได้ดีนัก อีกทั้งแม่ของปรีเยศเคย

เป็นแฟนเก่าของเพื่อนเฉยๆเอง ที่ปลิดชีวิตเพราะถูกแม่ของปรีเยศทิ้งไปแต่งงานกับผู้ร้ายที่ร้ายกว่า การถูกปฏิบัติครั้งนี้กระทบกระเทือนจิตใจปรีเยศจนไม่สามารถรับไหวได้ จึงหนีไปต่างประเทศอย่างไม่มีที่ไป จนสุดท้ายไปคบค้าสมาคมกับศิลปินฮิปปีข้างทาง เสพยาเสพติดจนเกิดอุบัติเหตุและเสียชีวิตในที่สุด

ลดาวัลย์

ลดาวัลย์เป็นน้องสาวของปรีเยศ เป็นนักเรียนศิลปะที่เดียวกับกับฉมา จึงทำให้สองคนนั้นรู้จักกัน ลดาวัลย์เติบโตมาในครอบครัวที่พ่อมีภรรยาหลายคน เพราะพ่อเป็นคนมีฐานะ และแม่ของลดาวัลย์เป็นบ้านเล็ก จึงเติบโตมาด้วยชีวิตที่ผู้อื่นอาจจะมองว่าสุขสบายบนกองเงินกองทอง โดยจะเห็นได้จากบทบรรยายจากมุมมองของ ฉมา ที่มองว่าแม่ของลดาวัลย์ยอมเป็นบ้านนอกเพียงเพราะอยากได้ชีวิตที่สบาย ดังที่ตัวละคร ฉมา ได้กล่าวถึงความเป็นอยู่ของลดาวัลย์ไว้ว่า “ลดาวัลย์เองก็มีเงินใช้ตามสบาย ไม่เคยมีคำว่าเงินไม่พอหรือไม่มีเงิน แม่ของเธออาจจะคิดถูกก็ได้ที่ยอมเป็นเมียของผู้ชายอย่างนี้ โธ่ บ้านสวย รถโก้ เงินเดือนสูงนะครั้น งานปักกะเธอกงทำแก้เหงาไปอย่างนั้นลดาวัลย์เองก็ไม่มีที่ทำอะไรต่อร้อนอะไรกับการเป็นลูกเมียผู้น้อย” (โบทัน, 2533, หน้า 70)

แต่ในมุมมองของ ลดาวัลย์ กลับมองว่า เงินกลับไม่สามารถเติมเต็มชีวิตของลดาวัลย์ได้ทั้งหมด ลดาวัลย์และพี่ชาย ปรีเยศย่อมต้องการความรักความอบอุ่นจากผู้เป็นพ่อเช่นกันกับครอบครัวอื่น ๆ ดังที่บทบรรยายกล่าวว่า

"ไม่จริงหรอก สิ่งที่คุณอยากได้ฉันไม่เคยได้มาแต่เกิดแล้ว...พ่อไง ชีวิตครอบครัวที่พร้อมหน้าพ่อแม่ลูกอย่างคนอื่นเขาไง ฉันไม่เคยได้หรอก..ฉันก็ทำสนุกไปนั่งแหละ เรียน ๆ เล่น ๆ ไปวัน ๆ มีเงินก็ใช้ก็เที่ยว อย่างน้อยมันก็แก้ทุกข์ แก้ปมด้อยในใจไปได้มั้ง พี่ปรีเยศก็เหมือนกัน เขาเจ็บเรื่องนี่เหมือนกันแหละนะ แต่ไม่มากเพราะเขาเป็นผู้ชาย เฮฮาไปวัน ๆ พอผิดหวังเรื่องเฉิดเขาถึงระเบิดต่างหาก ฉันว่าแบบนี้มากกว่า ไม่ใช่เพราะเขาไม่เคยเจ็บอย่างฉมา" (โบทัน, 2533, หน้า 208)

จะเห็นได้ว่าลดาวัลย์เองตระหนักถึงปมภายในใจเรื่องพ่อของปรีเยศเช่นเดียวกัน หากแต่ตนเองและพี่ชายไม่ได้อยู่ในสถานะที่จะต้องรองกับภรรยาคนแรกของพ่อได้ จึงพยายามมองข้ามและใช้ชีวิตให้มีความสุข แต่อย่างไรก็ตาม ปมในใจเรื่องพ่อก็ไม่เคยหายไปไหน

เมื่อลดาวัลย์ได้เข้าศึกษาต่อในคณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ทั้งฐานะและการศึกษาที่ต่างกับภมา แต่ลดาวัลย์ไม่เคยรังเกียจที่จะอยู่ร่วมกับภมา เพราะลดาวัลย์เป็นคนที่มีมองโลกตามความเป็นจริง ผ่านเหตุการณ์เลวร้ายต่าง ๆ เรื่องปริศนและเฉียดตายมาพร้อมกับภมา จึงทำให้ทั้งสองคนช่วยสะสางปัญหาที่เกิดขึ้น

5. มิติเวลาและมิติสถานที่ในเรื่อง

มิติเวลาและมิติสถานที่ที่ปรากฏอยู่ในผลงานต่าง ๆ ทั้งวรรณกรรม ภาพยนตร์ สารคดี และผลงานประเภทอื่น ๆ ล้วนเป็นภาพสะท้อนของช่วงเวลาที่บันทึกเรื่องราว สังคม สภาพแวดล้อม รวมไปถึงวัฒนธรรมไว้ในผลงาน ทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจบริบทและเหตุการณ์ที่ปรากฏในตัวละครได้ยิ่งขึ้น ดังที่ตรีศิลป์ บุญขจร (2523, หน้า 4) กล่าวไว้ว่าผู้ประพันธ์วรรณกรรมเป็นส่วนหนึ่งของผู้คนในยุคสมัยนั้น จึงสามารถสะท้อนอิทธิพลของสังคมในยุคสมัยของผู้ประพันธ์ผ่านวรรณกรรมได้

วรรณกรรมเยาวชนไทยในช่วง พ.ศ. 2523-2533 จะเน้นเนื้อหาเพื่อสั่งสอนและเป็นแบบอย่างให้แก่เด็ก เน้นนำเสนอแก่นเรื่องที่คล้ายคลึงกัน เช่น ปัญหาในครอบครัว และปัญหาในสังคม มีเนื้อหาและกลวิธีการประพันธ์ไม่ซับซ้อน โดยช่วงเวลาที่ผู้ประพันธ์เขียนในเรื่องคือช่วง พ.ศ. 2530-2535 หรือเมื่อประมาณ 35 ปีที่ผ่านมา เป็นช่วงที่ประเทศไทยมีการพัฒนาในหลาย ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นเศรษฐกิจ การเมือง สังคม และวัฒนธรรม รวมไปถึงด้านเทคโนโลยีที่พัฒนาก้าวหน้าเป็นอย่างมากในช่วงปีดังกล่าว เป็นช่วงคาบเกี่ยวกับยุคนิวตันหลังเหตุการณ์ตุลาคมปี 2519 ภัยยุคประชาธิปไตยระบบตัวแทนและแนวโน้มความเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ (สุกัญญา ขลิบเงิน และคณะ, 2560, หน้า 88) ส่งผลให้เกิดการแข่งขันในสังคมมากขึ้น ทั้งด้านฐานะและการศึกษา เป็นมิติเวลาที่สะท้อนอยู่ใน *ไม้ดัด* ดังที่ผู้เป็นพ่อในเรื่องมักจะเชิญให้ลูกชายทุกคนของตนเองได้เข้ารับการศึกษานิสิตที่มิชชั่น และรับข้าราชการจึงจะทำให้มีหน้ามีตาในสังคม แม้ว่าจะต้องใช้ความรุนแรงเพื่อลงโทษลูก ๆ ก็ตาม เช่นเดียวกับเรื่อง *เหยื่อ* ที่ประพันธ์ขึ้นใน พ.ศ. 2527 โดยโบตัน เช่นเดียวกัน ที่พ่อและแม่ของเรื่องฤทธิ์ทำงานเป็นพนักงานบริษัทเอกชนและมักจะทำงานจนดึกอยู่เสมอ ทำให้ไม่มีเวลาที่จะดูแลลูก ๆ จนทำให้ลูกถูกชักจูงไปในทางที่ไม่ดี ไม่ว่าจะเป็นการเล่นการพนัน การมั่วสุมกับพวกนักเลง (สุจิตรา เผ่าเพ็ง, 2538, หน้า 85)

ในด้านมิติสถานที่นั้นอยู่ที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร เมืองหลวงของประเทศไทย และสถานที่ที่ถูกกล่าวถึงในเรื่องสถานที่เรียนศิลปะและช่างศิลป์จะเป็นในส่วนเขตพระนคร ที่เป็นเขตอนุรักษเมืองเก่า แหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และศิลปวัฒนธรรมทางฝั่งพระนคร มีโบราณสถานเก่าแก่และ

เป็นสมบัติของประเทศไทยอยู่หลายที่ เช่น พระที่นั่งจักรีมหาปราสาท วัดพระศรีรัตนศาสดาราม วัดพระเชตุพนวิมลมังคลารามราชวรมหาวิหาร เสาชิงช้า อนุสาวรีย์ประชาธิปไตย หอสมุดเมือง จะเห็นได้ว่ามิติในสถานที่ที่ใช้ในเรื่องนี้มีสถานที่สำคัญทั้งทางด้านวัฒนธรรมและด้านการเมืองการปกครอง ตั้งอยู่เป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ ตัวบทที่ดำเนินเรื่องอยู่ที่กรุงเทพมหานครที่มีความเจริญรุ่งเรืองมากกว่าจังหวัดอื่น ๆ ของประเทศไทย มีความเป็นสังคมเมืองสูงและสอดคล้องกับตัวบท *ไม้ตัด* ที่มีการแข่งขันด้านการเรียนและการทำงาน

กล่าวได้ว่าการศึกษามิติเวลาและมิติสถานที่ในเรื่องมีส่วนช่วยให้ผู้แปลถ่ายทอดบทแปลไปสู่ภาษาปลายทางได้อย่างเหมาะสมกับยุคสมัยที่ปรากฏในตัวบทต้นฉบับในด้านของวัฒนธรรมที่ปรากฏทั้งภาษาและสังคมในยุคนั้น ๆ และมิติสถานที่ที่ปรากฏในเรื่องยังช่วยให้ผู้แปลและผู้อ่านคำนึงถึงบริบทสังคมและสภาพแวดล้อมที่กำลังดำเนินอยู่ในช่วงเวลาและในพื้นที่ดังกล่าว

3.1.3 วิเคราะห์ความหมายของเรื่อง ทั้งความหมายรวม ความหมายแฝง ความหมายเชิงสัญลักษณ์ ความหมายเชิงเปรียบเทียบ ตลอดจนโลกทัศน์ของผู้ประพันธ์ในเรื่องนั้น

1. ความหมายรวมของเรื่อง

ผู้ประพันธ์ต้องการที่จะถ่ายทอดแง่คิด คำสั่งสอน รวมไปถึงคติสอนใจสถาบันครอบครัว ผ่านเนื้อเรื่องที่แม้จะประพันธ์ขึ้นในช่วง พ.ศ. 2533 แต่ยังสามารถพบเจอสถานการณ์ในเนื้อเรื่องได้ในสังคมไทยยุคปัจจุบัน ทำให้ผู้อ่านสามารถอ่านและได้แง่คิดมาปรับใช้ในชีวิตได้เป็นอย่างดี ความหมายโดยรวมของเรื่องนั้นผู้ประพันธ์สื่อถึงสายใยความสัมพันธ์ในครอบครัวที่มีผลต่อการเติบโตทั้งด้านร่างกายและจิตใจของคนหนึ่งคน ในเรื่องจะมีตัวละครที่เป็นลูกทั้งหมด 5 คน ทุกคนถูกเลี้ยงมาในครอบครัวเดียวกัน กลับถูกเลี้ยงมาอย่างแตกต่างกัน ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ผู้ประพันธ์ต้องการสะท้อนให้เห็นถึงผลลัพธ์ของการเลี้ยงดูในรูปแบบต่าง ๆ รวมไปถึงพื้นฐานของสถาบันครอบครัวของตัวละครแต่ละคนอีกด้วย

2. ความหมายแฝงของเรื่อง

ผู้ประพันธ์มีจุดประสงค์เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะของตัวละครเยาวชนในเรื่องที่มีบุคลิกลักษณะนิสัย ความชอบ ที่แตกต่างกันออกไป รวมไปถึงสะท้อนให้เห็นถึงพื้นฐานของสถาบันครอบครัวของตัวละครแต่ละคนที่หล่อหลอมให้ทุกคนแตกต่างกันออกไป โดยปัจจัยหลักคือความรัก ความอบอุ่นในครอบครัว และการเลี้ยงดูของพ่อแม่อีกด้วย

3. ความหมายเชิงสัญลักษณ์ของเรื่อง

ผู้ประพันธ์เปรียบเทียบการเลี้ยงดูปลูกฝังลูกเป็นดั่งการเลี้ยงไม้ตัด ที่ต้องตัดให้เป็นไปตามรูปร่างที่ผู้ตัดต้องการ หากแต่ความมนุษย์หรือลูกนั้นเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีความต้องการ และจิตใจเป็นของตัวเอง พ่อแม่มีอาจจะตัดตามที่ใจตนต้องการได้ มีเช่นนั้น หากตัดแล้วจะไม่ต่างจากไม้ตัดแคะ ที่ถูกตัดจนไม่สามารถเจริญเติบโตได้ตั้งต้นไม้อื่น ๆ

4. โลกทัศน์ของผู้ประพันธ์

ผู้ประพันธ์เป็นผู้ที่มีผลงานวรรณกรรมสำหรับเยาวชนที่โด่งดังเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายอยู่จำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็น *กว่าจะรู้เดียงสา* *ทองเนื้อเก้า* *สุดแต่ใจจะไขว่คว้า* ล้วนแต่เป็นวรรณกรรมเยาวชนที่สะท้อนบทเรียนชีวิต และแง่คิดในการใช้ชีวิตในสังคมสำหรับครอบครัวที่มีเยาวชนอยู่ด้วย ผู้ประพันธ์นั้นมีประสบการณ์ในการประพันธ์และจัดจำหน่ายหนังสือเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน ได้จัดตั้งสำนักพิมพ์ชมรมเด็ก ซึ่งจัดพิมพ์เฉพาะหนังสือเด็ก ได้รับจดหมายจากเด็กเขียนมาปรึกษาปัญหาต่าง ๆ ทำให้ผู้ประพันธ์มีข้อมูลเกี่ยวกับเด็ก ๆ สามารถนำมาประพันธ์นวนิยายสะท้อนปัญหาของเด็กและเยาวชนได้เป็นอย่างดี (กิตติยวดี เกษมสันต์, 2535, หน้า 292) ต่อมาได้ตั้ง สำนักพิมพ์สุวีริยาสาส์น ขึ้นมาแทน ชมรมเด็ก และได้ประพันธ์วรรณกรรมที่ทรงคุณค่าออกมาสู่สังคมเป็นจำนวนมาก ส่วนใหญ่ได้รับการนำไปสร้างเป็นละครเพื่อเป็นการนำเสนอคุณค่าของวรรณกรรมดังกล่าวในอีกช่องทาง

3.1.4 ศึกษาความรู้เพิ่มเติมเรื่องอาชีพของตัวละครและกรณีเฉพาะที่กล่าวถึงในนวนิยาย

1. ข้าราชการ

ในสังคมไทยนั้น อาชีพข้าราชการนั้นถือว่าเป็นอาชีพที่เกียรติและมีหน้ามีตาในสังคมตั้งแต่ยุคอดีตจนถึงปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็น ครู หมอ พยาบาล ตำรวจ ทหาร หากผู้ใดประกอบอาชีพเป็นข้าราชการก็มีเป็นหน้าเป็นตาให้แก่วงศ์ตระกูล มีสำนวนไทยหลายสำนวนที่เกี่ยวข้องกับอาชีพดังกล่าวคือ “สิบพ่อค้าไม่เท่าหนึ่งพระยาเลี้ยง” คำว่า “พระยาเลี้ยง” เป็นสำนวนที่หมายถึง การรับราชการเป็นขุนนาง ในสมัยก่อนการรับราชการเป็นขุนนางถือว่าเป็นสิ่งที่มีเกียรติ มีความมั่นคง มีหน้ามีตาในสังคม มีคนเคารพนับถือ โดยเฉพาะเมื่อมีตำแหน่งใหญ่โตก็จะมีอำนาจมีเงินทอง มีข้าทาสบริวารมากมาย ส่วนพ่อค้าคนไทยในสมัยก่อนนั้น ไม่มีความมั่นคง มีความเสี่ยงมาก ถึงจะค้าขายร่ำรวย แต่ก็ยังถูกมองว่าไม่มีเกียรติเท่าอาชีพอื่น ๆ ในปัจจุบันนั้นมีการเปลี่ยนอย่างเห็นได้ชัด คนไทยส่วนใหญ่หันมาทำอาชีพค้าขายมากขึ้น รวมไปถึงการทำงานให้กับเอกชนที่ลงทุนในประเทศไทย ทำให้

อาชีพเริ่มมีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น แต่อาชีพข้าราชการยังเป็นอาชีพที่ได้รับความสนใจเช่นในอดีต เพียงแต่ได้รับความสนใจน้อยลง

2. จิตรกรหรือศิลปิน

ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน จิตรกรหรือศิลปิน อาชีพที่เกี่ยวข้องกับศิลปะทุกแขนง จะถูกมองว่าเป็นอาชีพที่ไม่สามารถทำให้มั่งคั่งหรือร่ำรวยขึ้นมาได้ หรือเป็นอาชีพที่มีเกียรติเทียบเท่าอาชีพอื่น ๆ ในสังคมไทย มีสำนวนที่เกี่ยวกับอาชีพนี้คือ “ศิลปินไส้แห้ง” คำว่า ไส้แห้ง หมายถึง ยากจน อดอยาก เป็นสำนวนที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย แม้แต่ในปัจจุบันนี้ จึงปฏิเสธไม่ได้เลยว่าคนไทยส่วนใหญ่นั้นยังมีชุดความคิดต่ออาชีพดังกล่าวไม่ต่างจากในอดีต (Chulawan, 2562)

3. ค้าขาย

ดังที่กล่าวไปในหัวข้ออาชีพข้าราชการ ในอดีต คนไทยเชื้อสายจีนหรือคนจีนอพยพจะประกอบอาชีพค้าขายเป็นส่วนใหญ่ ตั้งแต่ช่วงสมัยอยุธยาถึงสมัยรัชกาลที่ 5 เป็นสิ่งสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศไทยมาอย่างยาวนาน (วรารคณา, 2562, หน้า 248) เป็นอาชีพที่ถูกมองว่าไม่มีหน้ามีตาในสังคมเท่ากับอาชีพอื่น ๆ ในปัจจุบันผู้คนหันมาประกอบอาชีพค้าขายมากขึ้น เนื่องจากสามารถทำเป็นงานหลักและงานเสริมได้ ถือว่าเป็นอาชีพที่ได้รับความนิยมในปัจจุบัน แต่อย่างไรก็ตาม อาชีพค้าขายนั้นอาจจะถูกมองว่าเป็นอาชีพที่ไม่มีเกียรติเท่าอาชีพอื่น ๆ แม้ว่าจะประสบความสำเร็จในด้านค้าขายก็ตาม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

3.2 การวิเคราะห์ปัญหาการแปลคำที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทย

ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้ในบทนำว่า ประเด็นที่เป็นปัญหาในการแปลนวนิยายเรื่อง *ไม้ดัด* นั้นคือ ปัญหาด้านการแปลคำข้ามวัฒนธรรม โดยคำที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทยที่พบใน *ไม้ดัด* นั้นส่วนใหญ่เป็น คำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับสังคม คำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับศาสนาและความเชื่อ และคำที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมทางภาษา ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาวิเคราะห์เนื้อเรื่องของนวนิยาย *ไม้ดัด* และกลวิธีการแปลคำด้านวัฒนธรรมดังกล่าวอย่างละเอียดเพื่อนำไปสู่ขั้นตอนการวางแผนการแปลไปยังภาษาปลายทางที่เป็นระบบและถูกต้องและเพื่อสามารถเลือกสรรกลวิธีการแปลให้เหมาะสมเพื่อรักษาความหมายของคำทางวัฒนธรรมและตามอรรถรสของต้นฉบับ

หลังจากได้ทำการคัดสรรคำทางวัฒนธรรมที่พบในเรื่อง *ไม้ดัด* ตามแนวทางการแบ่งประเภทคำทางวัฒนธรรมที่เสนอโดยยูจีน ไนด้า (Eugene Nida) ผู้วิจัยพบว่าแม้เรื่อง *ไม้ดัด* นั้นจะถูกประพันธ์ตั้งแต่ช่วงต้น พ.ศ. 2530 คำทางวัฒนธรรมที่พบส่วนมากยังสามารถพบเจอได้ในชีวิตประจำวัน กล่าวได้ว่าคำทางวัฒนธรรมที่พบในเรื่อง *ไม้ดัด* เป็นคำทางวัฒนธรรมร่วมสมัย ยังคงพบเจอการใช้คำทางวัฒนธรรมที่พบอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน ดังนั้น ในการแปลต้นฉบับจากภาษาไทยไปเป็นภาษาอังกฤษโดยที่ผู้อ่านอาจจะเป็นชาวต่างชาติที่ไม่มีพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยต่างๆ ที่ปรากฏอยู่ในต้นฉบับ ผู้แปลต้องคำนึงถึงความแตกต่างด้านวัฒนธรรมของต้นฉบับกับบทแปล เพื่อให้ผู้อ่านในภาษาปลายทางมีความเข้าใจต้นฉบับที่ถูกต้องและได้อรรถรสตรงตามที่คุณประพันธ์ตั้งใจไว้

3.3 การวางแผนการแปล

3.3.1 การวางแผนการแปลโดยรวม

ตั้งที่ผู้วิจัยได้ทบทวนแนวทางการวิเคราะห์ตัวบทและแนวทางการแปลนวนิยายเรื่อง *ไม้ดัด* รวมทั้งศึกษาความรู้และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในบทที่ 2 แล้วนั้น ผู้วิจัยจะนำแนวทางการวิเคราะห์ตัวบทประเภทนวนิยายของวิลยา วิวัฒน์ศรี มาใช้ในการวิเคราะห์บริบททางวรรณกรรม วัฒนธรรม และสังคม วิเคราะห์โครงเรื่อง แก่นเรื่อง การสร้างบุคลิกลักษณะตัวละคร การใช้มุมมอง มิติเวลาและมิติสถานที่ในเรื่อง รวมไปถึงวิเคราะห์ความหมายของเรื่อง ทั้งความหมายรวม ความหมายแฝง ตลอดจนศึกษาความรู้เพิ่มเติมเรื่องอาชีพของตัวละครที่กล่าวถึงในนวนิยาย เพื่อช่วยในการทำความเข้าใจตัวบทได้ดียิ่งขึ้น รวมไปถึงการเลือกสรรคำแปลที่เหมาะสม

ในส่วนของแนวทางการแปลคำด้านวัฒนธรรมนั้น ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโทนี พิม (Anthony Pym) เพื่อถ่ายทอดเป็นภาษาปลายทางได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับวัฒนธรรมปลายทาง และรักษาอรรถรสตรงตามที่คุณประพันธ์ตั้งใจไว้

3.3.2 การวางแผนการแปลคำที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทย

ในส่วนของการวางแผนการแปลคำที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทยนั้น ผู้วิจัยจะวิเคราะห์และทำความเข้าใจคำและบริบทที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทยแต่ละคำ และคัดสรรคำและทำการแปลโดยนำทฤษฎีและแนวทางที่ได้ศึกษามาประยุกต์ใช้ รวมทั้งคำนึงถึงความเหมาะสมของบริบทและสถานการณ์เป็นสำคัญ

สามารถจัดขอบข่ายทั้งหมด 3 ประเภท คือ คำวัฒนธรรมทางสังคม จำนวน 13 คำ คำทางวัฒนธรรมทางศาสนาและความเชื่อ จำนวน 16 คำ และคำที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมทางภาษา จำนวน 4 คำ รวมทั้งหมด 33 คำ ดังตารางต่อไปนี้

คำและสำนวนทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับสังคม	คำและสำนวนทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับศาสนาและความเชื่อ	คำและสำนวนทางที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมทางภาษา
<ul style="list-style-type: none"> - บ้านแตกสาแหรกขาด (หน้า 144) - ขาดส่งาราศี (หน้า 86) - ออกตัญญู (หน้า 117) - นางนพมาศ (หน้า 68) - นางตะเคียน (หน้า 78) - จันทร์เจ้าขา(เพลง กลุ่มเด็ก) (หน้า 107) - กาเหว่าเอ๋ย(เพลง กลุ่มเด็ก) (หน้า 107) - เรือนหอ (หน้า 44) - สนิมสร้อย (หน้า 209) - นางบุษบา (หน้า 67) - นางมโนราห์ (หน้า 68) 	<ul style="list-style-type: none"> - วาสนา (หน้า 160) - ลูกผีลูกคน (หน้า 86) - หมดเวรหมดกรรม (หน้า 184) - ตัดหางปล่อยวัด (หน้า 10) - บุญมาวาสนาส่ง (หน้า 89) - กรรมบัง (หน้า 184) - เสียชาติเกิด (หน้า 8) - มารหัวชน (หน้า 133) - ประเคน (หน้า 72) - ยันต์กัณฑ์หมา (หน้า 190) - บุญโช (หน้า 70) - พันเคราะห์ (หน้า 32) - บาปปาก (หน้า 167) 	<ul style="list-style-type: none"> - แจ็กแป๊ะ (หน้า 76) - ถ้ำแก่น้อย (หน้า 188) - คำเป็นคำตาย (หน้า 32) - คำเอกคำโท (หน้า 32)

- นางตานี (หน้า 78)	- มังคละทีปนี (หน้า 89)	
- พระยาพานทอง (หน้า 7)	- มหาบา (หน้า 7)	
	- เก้าประโยค (หน้า 7)	

1. คำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับสังคม (Social Culture) ทั้งหมด 14 คำ

1) บ้านแตกสาแหรกขาด (หน้า 144)

สำนวน “บ้านแตกสาแหรกขาด” แปลว่า สภาพที่ต้องกระจัดกระจายพลัดพรากกันเพราะเกิดเหตุการณ์ที่ร้ายแรงขึ้นในครอบครัวหรือในบ้านเมือง โดยที่มาของสำนวนนี้มาจากการเปรียบเป็น “สาแหรก” คือ เครื่องหาบของต่าง ๆ ทำด้วยหวายเป็น ๔ สาย ตอนบนรวบเข้าทำเป็นหูสำหรับสอดไม้คาน ตอนล่างขัดเป็นสี่เหลี่ยมสำหรับวางกระจาดเป็นต้นที่คนไทยในสมัยโบราณใช้หาบของเพื่อเร่ขายดังรูปภาพที่ 2 หากสาแหรกนั้นขาดจะเปรียบดั่งบ้านที่มีครอบครัวอยู่ไม่สมบูรณ์ เช่นเดียวกับกับสาแหรกที่ไม่สามารถใช้แบกเพื่อขายของต่อไปได้ (สำนักงานราชบัณฑิตยสภา, 2550)

รูปภาพที่ 1 สาแหรก

(ที่มา : เว็บไซต์ <https://www.gotoknow.org>)

2) ขาดสง่าราศี (หน้า 86)

“ราศี” มาจากภาษาบาลี อ่านว่า รา-สี เขียนเป็นบาลีคือ “ราสี” มีรากศัพท์มาจาก รส (แปลว่า ธาตุ คือ ความยินดีหรือความพอใจ) รวมกับคำว่า อธิ แปลว่า ปัจจัย โดยลภ ฌ ทีฆะ อะ ที ร เป็น อา) แปลตามศัพท์ว่า “หมู่ที่ยินดี คือมารวมกันด้วยความยินดี” โดยพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ให้คำ

นิยามว่า “สิริมงคล” มีความเชื่อกันว่าเวลาเช้าราศีอยู่ที่หน้า เวลากลางวันราศีอยู่ที่หน้าอก เวลากลางคืนราศีอยู่ที่เท้า ความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งที่เป็นสิริมงคลในวัฒนธรรมไทยเราได้รับอิทธิพลมาจากหลายแหล่งด้วยกัน กลายเป็นความเชื่อที่พบเจอในสังคม เช่น สีมงคล จำนวนและตัวเลขมงคล หรือแม้แต่การตั้งชื่อที่เป็นมงคล (ชมรมธรรมธารา, 2561)

3) ออกตัญญู (หน้า 117)

คำนี้มีความหมายทั้งในทางเสีย และในทางดี โดยความหมายในทางเสียซึ่งเราคุนกัน ก็คือ ออกตัญญู แปลว่า “ผู้ไม่รู้อุปการคุณที่ท่านทำแก่ตน” เป็นความเชื่อของพระพุทธศาสนาที่สอนควบคู่กับคำว่า “บุพการี” ซึ่งแปลว่า ผู้ทำคุณประโยชน์แก่ผู้อื่นโดยไม่หวังผลตอบแทน มีชาดกสอนใจมากมาย เช่น ออกตัญญูตาชาดก ชาดกว่าด้วยคนออกตัญญู (ชมรมธรรมธารา, 2561)

4) นางนพมาศ (หน้า 68)

นางนพมาศ หรือ ท้าวศรีจุฬาลักษณ์ เป็นสตรีที่ปรากฏอยู่ใน “ตำรับท้าวศรีจุฬาลักษณ์” ที่อ้างอิงว่าถูกรจนาขึ้นตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัย ในเนื้อหาได้กล่าวว่ นางนพมาศนั้นประดิษฐ์กระทงขึ้นมา จนนางนพมาศได้กลายเป็นสัญลักษณ์ของประเพณีลอยกระทง และกล่าวกันว่านางนพมาศมีรูปโฉมงดงามมาก จึงมีการประกวดนางนพมาศสืบมา (กำพล จำปาพันธ์, 2565)

ภาพที่ 2 การประกวดนางนพมาศ

(ที่มา : เว็บไซต์ <https://www.vsportkamphaeng.com>)

5) นางตะเคียน (หน้า 78)

ในประเทศไทยมีความเชื่อเรื่องผีในต้นไม้ หรือ นางไม้ และเชื่อว่าในต้นตะเคียน มีผีนางตะเคียนอยู่ เป็นเรื่องเล่าขานของตำนานพื้นบ้านไทย เป็นผีผู้หญิงจำพวกรุกขเทวดา สิงสถิตอยู่ในต้นตะเคียน โดยมีความเชื่อว่าการจะนำเอาต้นตะเคียนมาขุดเป็นเรือหรือนำไม้ตะเคียนมาสร้างบ้าน จำเป็นจะต้องทำพิธีบวงสรวงขออนุญาตจากนางตะเคียนก่อน โดยนำผ้าหลากสีไปผูกต้นตะเคียนและถวายของถวายเพื่อทำพิธีดังกล่าว เชื่อกันว่าผีนางไม้มีลักษณะเป็นสาวสวยงามมาก ไร้ผมยาวประบ่า ห่มผ้าสะพักเฉวียงบ่า นุ่งผ้าจีบอย่างละคร ในประเทศไทยจึงมีความเชื่อไม่นิยมปลูกกันเพราะเชื่อว่ามีผีนางตะเคียนเวลาตัดไม้ตะเคียนมีเสียงลั่นดัง ก็เชื่อกันว่าเกิดจากผีนางตะเคียนร้องไห้ครวญ (สารานุกรมวัฒนธรรมไทย, 2542, หน้า 3017-3018)

ภาพที่ 3 ภาพต้นตะเคียน

(ที่มา : เว็บไซต์ <https://th.wikipedia.org>)

CHULALONGKORN UNIVERSITY

6) จันทร์เจ้าขา (เพลงกล่อมเด็ก) (หน้า 107)

เพลงจันทร์เอ๋ยจันทร์เจ้าเป็นเพลงกล่อมเด็กที่นิยมใช้มาตั้งแต่สมัยโบราณ เป็นเนื้อเพลงที่ร้องเพลงกล่อมน้องของตน ให้ได้สิ่งของต่าง ๆ จึงร้องเพลงขอพรจากพระจันทร์ (Amarin Baby & Kids, 2020) มีเนื้อร้องดังนี้

“จันทร์เอ๋ยจันทร์เจ้า	ขอข้าวขอแกง
ขอแหวนทองแดง	ผูกมือน้องข้า
ขอช้างขอม้าให้น้องข้าขี่	ขอเก้าอี้ให้น้องข้านั่ง
ขอเตียงตั้งให้น้องข้านอน	ขอละครให้น้องข้าดู

ขอยายชูเลี้ยงน้องข้าเถิด ขอยายเกิดเลี้ยงตัวข้าเอง”

(ที่มา : เว็บไซต์ <https://www.amarinbabyandkids.com/parenting/10-thai-lullaby-for-baby/>)

7) กาเหว่าเอ๋ย (เพลงกล่อมเด็ก) (หน้า 107)

เพลงนกกาเหว่าเป็นเพลงกล่อมเด็กที่นิยมใช้มาตั้งแต่สมัยโบราณ เป็นเนื้อเพลงเกี่ยวกับกาที่หลงคิดว่ากาเหว่าเป็นลูกของตัวเอง คอยป้อนข้าวป้อนน้ำ ทะนุถนอมเลี้ยงดูลูกเป็นอย่างดี (Amarin Baby & Kids, 2020) มีเนื้อร้องดังนี้

“กาเหว่าเอ๋ย	ไซ้ไว้ให้แม่กาฟัก
แม่กาก็หลงรัก	คิดว่าลูกในอุทร
คาบเอาข้าวมาเพื่อ	ไปคาบเอาเหยื่อมาป้อน
ถนอมไว้ในรังนอน	ซ่อนเหยื่อมาให้กิน
ปีกเจ้ายังอ่อนคลอแคล	ท้อแท้จะสอนบิน
แม่กาพาไปกิน	ที่ปากน้ำพระคงคา
ตีนเจ้าเหยียบสาหร่าย	ปากก็ใช้หาปลา
กินกุ้งแลกินกั้ง	กินหอยกระพั้งแมงดา
กินแล้วก็โผมา	จับที่ต้นหว้าโพธิ์ทอง
ยังมีนายพราน	เที่ยวเยียมเยียมมองมอง
ยกเอาปืนขึ้นส่อง	จ้องเอาแม่กาดำ
ตัวหนึ่งว่าจะตัม	อีกตัวว่าจะยำ
กินนางแม่กาดำ	คำวันนี้คุณแม่”

(ที่มา : เว็บไซต์ <https://www.amarinbabyandkids.com/parenting/10-thai-lullaby-for-baby/>)

8) เรือนหอ (หน้า 44)

เรือนหอ คือ เรือนซึ่งปลูกสำหรับให้คู่บ่าวสาวที่แต่งงานกันแล้วอยู่ เป็นธรรมเนียมการแต่งงานแบบไทยที่เมื่อคู่บ่าวสาวแต่งงานแล้วจะปลูกเรือนไว้สำหรับอยู่อาศัยแยกจากพ่อและแม่

9) สนิมสร้อย (หน้า 209)

สนิมสร้อย เป็นคำที่คลาดเคลื่อนไปจากคำว่า ถนิมสร้อย มาจากภาษาเขมร ถนิม (อ่านว่า ทะ - นิม) หมายถึง เครื่องประดับ และ สร้อย เป็นคำเรียกเครื่องประดับที่เป็นสาย เมื่อใช้เป็นคำประสมว่า ถนิมสร้อย จะถูกใช้ในความเปรียบ หมายถึงลักษณะของคนที่ไม่แข็งแรง หนักไม่เอาเบาไม่สู้ (สำนักงานราชบัณฑิตยสภา, 2555)

10) นางบุษบา (หน้า 67)

นางบุษบา เป็นนางในวรรณคดีไทยเรื่องอิเหนา เป็นธิดาของท้าวดาหะ แห่งเมืองดาหะ และคู่หมั้นของอิเหนา นางบุษบาเป็นคนที่มีความงามและกิริยามารยาทเป็นอย่างดี (เสมียนอารีย์)

ภาพที่ 4 อิเหนาได้นางบุษบา

(ที่มา: เว็บไซต์ <https://www.silpa-mag.com>)

11) นางมโนราห์ (หน้า 68)

นางมโนราห์ เป็น ราชนีชาวกินรี เป็นนางในวรรณคดีไทยจากเรื่อง "พระสุธนมโนราห์" นิทานพื้นบ้านที่มีเค้าโครงเรื่องมาจากชาดกเรื่อง สุธนชาดก โดยนางมโนราห์มีหน้าตางดงามมาก มีปีกและหางที่สามารถถอดออกได้ เมื่อใส่ปีกใส่หาง

แล้ว ก็สามารถบินได้เหมือนนก พระสุธนมโนราห์แพร่กระจายทั่วไปในทุกภาคของ ไทย โดยเฉพาะพระภิกษุภาคเหนือสมัยอาณาจักรล้านนาไทย ภาคเหนือประพันธ์ เป็นคร่าวชอชื่อว่า เจ้าสุธน ภาคกลางประพันธ์เป็นบทละครนอก ชื่อว่า "นางมโนห์ รา" (ไม่จบเรื่อง) และพระยาอิศรานุภาพยังได้ประพันธ์เป็นคำฉันท์ ชื่อว่า "พระสุธนม นอ คำฉันท์" ภาคใต้ประพันธ์เป็นกลอนสวด (กาพย์ยานี กาพย์ฉบ้ง กาพย์สุรางคนางค์) ชื่อว่า "มโนห์รานิบาต" และยังมีสำนวนที่ใช้แสดงมโนห์รา หรือ โนรา อีกหลาย สำนวน ภาคอีสานแต่งเป็นโคลงสาร หรือบางคนเรียกว่ากลอนลำ ชื่อว่า "ท้าวสีหน" (สารานุกรมวัฒนธรรมไทย, 2542, หน้า 1678-1682)

ภาพที่ 5 นางมโนราห์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ที่มา : เว็บไซต์ <https://sites.google.com>)

CHULALONGKORN UNIVERSITY

12) นางตานี (หน้า 78)

ในประเทศไทยมีความเชื่อเรื่องผีในต้นไม้ หรือ นางไม้ ในต้นกล้วยตานีก็ เชื่อกันว่าผีประจำเรียกว่า "นางตานี" หรือ "พรายนางตานี" เชื่อกันว่าพรายนางตานี มีหน้าตาสวยงามมีกลิ่นตัวหอม ไข่ผมยาว ฝ่ามือฝ่าเท้าแดงอ่อนๆ ริมฝีปากมีสี เหมือนตำลึงสุก รูปทรงนางตานีจะขึ้นกับลักษณะของกล้วยตานีแต่ละต้น ถ้ากล้วย ตานีมีลำต้นอวบอ้วน พรายนางตานีก็ทรงตัวม ถ้าลำต้นกล้วยโปร่ง พรายนางตานีก็ โปร่งบางสมัยก่อนจึงไม่นิยมปลูกกล้วยตานีในบริเวณบ้าน (สารานุกรมวัฒนธรรม ไทย, 2542, หน้า 3017-3018)

13) พระยาพานทอง (หน้า 7)

พระยาพานทอง คือ ข้าราชการที่ได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์เป็นพระยาพร้อมได้รับพระราชทานพานทอง เป็นเครื่องสำหรับยศ ผู้ที่ได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ตระกูลจุลจอมเกล้าชั้นทุติยจุลจอมเกล้าขึ้นไป (ขุนนางสยาม, 2561)

2. คำและสำนวนทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับศาสนาและความเชื่อ (Religious Culture) ทั้งหมด 16 คำ

1. วาสนา (หน้า 160)

วาสนา มีรากศัพท์มาจากภาษาบาลี แปลตามว่า “สิ่งที่อยู่ในจิตหรือ สิ่งอันเข่าบ่มเพาะมา” คือ กิริยาอาการหรือลักษณะการพูดจาที่บุคคลถูกบ่มเพาะมาจนกลายเป็นเอกลักษณ์พิเศษของบุคคล แต่ในภาษาไทยนั้น วาสนา หมายถึง บุญบารมีหรือกุศลที่ทำให้ได้รับลาภยศ มักใช้เข้าคู่กับคำ บุญ หรือ บารมี เป็น บุญวาสนา หรือ วาสนาบารมี โดยมีคำพังเพย “แข่งเรือแข่งพายแข่งได้ แข่งบุญแข่งวาสนาแข่งไม่ได้” ในทางพระพุทธศาสนามีหลักคำสอนเพื่อใช้สร้างวาสนาด้วยคุณธรรม 3 ประการ คือ ปุพเพตปุญญตา ปฏิรูปเทสวาสะ และอัตตสัมมาปณิธิ (ชมรมธรรมธารา, 2555)

2. ลูกผีลูกคน (หน้า 86)

สำนวนลูกผีลูกคน หมายถึง หวังเป็นที่แน่นอนยังไม่ได้ มักใช้ในกรณีสำคัญ ๆ มาจากความเชื่อในสมัยโบราณ เนื่องจากทารกที่เกิดใหม่ในสมัยโบราณนั้น การแพทย์ยังไม่เจริญ ฉะนั้นทารกที่คลอดใหม่มักจะไม่รอดหรือตายภายใน 3 วัน แต่ถ้าพ้น 3 วันไปแล้ว ก็ถือว่าเป็นอันตราย จึงเกิดมีวิธีทำเคล็ดตอนเอาเด็กใส่กระดังง่อน แล้วร้องว่า สามวันลูกผี สี่วันลูกคน ลูกของใครเอาไปเน้อ ในคำทำขวัญทารกของโบราณก็จะกล่าวว่า เราสู้ขอซื้อไว้ ให้เป็นเบี้ยสามสิบสาม ค่าตัวตามสินไถ่ ในสามวันเป็นลูกผีพ้นสี่วันเป็นลูกคน ดังนี้ จึงเกิดคำ ลูกผีลูกคน ใช้เป็นสำนวนอะไรก็ตามที่ไม่แน่นอน อาจจะได้หรือไม่ได้ จะสำเร็จหรือไม่สำเร็จ ก้ำกึ่งกัน ก็พูดว่า ลูกผี

ลูกคนซึ่งความเรื่องดังกล่าวจะมีผลต่อการดำรงชีวิตของคนในแต่ละพื้นที่ (สง่า กาญจนาคพันธุ์, 2522 , หน้า 324 - 325)

3. หมวดเวรกรรม (หน้า 184)

พระพุทธศาสนานั้นมีหลักคำสอนเรื่องเวรกรรมคือ กรรมนิยาม ได้แก่ นิยาม 5 คือ

1. อุตุนิยาม (กฎธรรมชาติเกี่ยวกับอุณหภูมิจึงหรือปรากฏการณ์ธรรมชาติต่าง ๆ โดยเฉพาะดิน อากาศ และฤดูกาล อันเป็นสิ่งแวดล้อมสำหรับมนุษย์)
 2. พีชนิยาม (กฎธรรมชาติเกี่ยวกับการสืบพันธุ์ มิพันธุ์กรรมเป็นต้น)
 3. จิตตนิยาม (กฎธรรมชาติเกี่ยวกับการทำงานของจิต)
 4. กรรมนิยาม (กฎธรรมชาติเกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์ คือ การให้ผลของการกระทำ)
 5. ธรรมนิยาม (กฎธรรมชาติเกี่ยวกับความสัมพันธ์และอาการที่เป็นเหตุเป็นผลแก่กันแห่ง สิ่ง ทั้งหลาย) (ธรรมกถา ปาฐกถา, 2563, หน้า 10)
- กล่าวได้ว่า การหมวดเวรกรรม คือ ผลของการกระทำที่ได้กระทำไว้ทั้งตนเองและผู้อื่นได้วนเวียนกลับมาและหมดไป

4. ตัดหางปล่อยวัด (หน้า 10)

ตัดหางปล่อยวัด เป็นสำนวนหมายถึง ตัดขาดไม่เกี่ยวข้อง ไม่เอาเป็นธุระอีกต่อไป สำนวนนี้มีที่มาจาก การตัดหางไก่แล้วนำไปปล่อยเพื่อสะเดาะเคราะห์หรือแก้เคราะห์ในสมัยโบราณ มีหลักฐานในกฎมนเทียรบาลว่า เมื่อเกิดสิ่งที่เป็นอัปมงคล เช่นมีวิวาหตบตีกันถึงเลือดตกในพระราชวัง ต้องทำพิธีสะเดาะเคราะห์ โดยเอาไก่ไปปล่อยนอกเมือง เพื่อให้พาเสนียดจัญไรไปให้พ้น ในสมัยรัชกาลที่ ๔ มีประกาศกล่าวถึงการนำไปปล่อยที่วัดเพื่อสะเดาะเคราะห์ สันนิษฐานว่า ไก่ที่จะนำไปปล่อยที่วัดจะตัดหางเพื่อเป็นเครื่องหมายว่าเป็นไก่ที่ปล่อยเพื่อการสะเดาะเคราะห์ด้วย (สำนักงานราชบัณฑิตยสภา, 2552)

5. บุญมาวาสนาส่ง (หน้า 89)

ที่มาของสำนวนมาจากความเชื่อในทางพุทธศาสนาว่าเมื่อชีวิตของคนเรานั้นมาอยู่ในช่วงชะตาดี ผลบุญส่งผลให้ชีวิตเจริญรุ่งเรือง วาสนาก็จะช่วยส่งเสริมให้ทุกสิ่งทุกอย่างดียิ่งขึ้นไปเมื่อถึงคราวมีโชคดี ทำอะไรก็จะดีไปหมดทุกอย่าง คนไทยจึงนิยมทำบุญ ทำทาน เช่น ตักบาตร ถวายสังฆทาน เพราะเชื่อว่าการทำบุญผลบุญนั้นจะส่งผลให้ชีวิตเจริญรุ่งเรือง มีโชค มีลาภ เจอสิ่งที่ดี ๆ เพราะมีบุญ มีวาสนาที่ช่วยส่งเสริมนั่นเอง (ยมนา ทองใบ, 2550, หน้า 88)

6. กรรมบัง (หน้า 184)

ตั้งที่ผู้วิจัยได้กล่าวถึงความเชื่อเรื่องกรรมทางพระพุทธศาสนาในคำทางวัฒนธรรม หมดเวรหมดกรรม ในข้อ 3

7. เสียชาติเกิด (หน้า 8)

ในศาสนาพุทธมีความเชื่อเรื่องภพชาติ เนื่องจากมีความเชื่อเรื่องเวียนว่ายตายเกิด จึงทำให้เกิดภพขึ้นมา และการที่บุคคลจะเกิดในภพหน้าหรือชาติหน้า แต่เนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์โลกผู้มีกิเลสจึงมีการกระทำบุญร่วมกับกรรม จึงทำให้เกิดการเวียนว่ายตายเกิดนั่นเอง (เสฐียรพงษ์ วรรณปก, 2561)

8. มารหัวชน (หน้า 133)

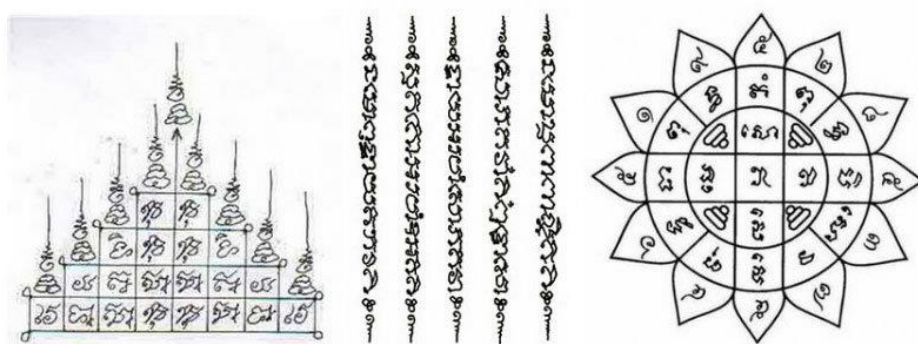
มารหัวชน เป็นสำนวนมีความหมายว่า ลูกที่อยู่ในท้องซึ่งยังไม่ปรากฏว่าใครเป็นพ่อ หรือไม่มีใครรับว่าเป็นพ่อ เป็นสำนวนที่มาจากความเชื่อเรื่องมารผจญของพระพุทธศาสนา พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ให้ความหมายของคำว่า ผู้ฆ่า, ผู้ทำลาย, ในพระพุทธศาสนาหมายถึงผู้กีดกันบุญกุศล มี ๕ อย่าง เรียกว่า เบญจพิชมาร คือ ชนธมาร กิเลสมาร อภิสังขารมาร มัจจุมาร เทวบุตรมาร โดยปริยายหมายถึงผู้ที่เป็นอุปสรรคขัดขวาง (สำนักงานราชบัณฑิตยสภา, 2554)

9. ประเคน (หน้า 72)

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ได้นิยามความหมายของคำว่า ประเคน ว่า ถวายของพระโดยวิธียกส่งให้ตามพิธีการที่กำหนดไว้ เช่น ประเคนอาหารให้พระ แต่ในภายหลังถูกใช้เพื่อประชดประชันหรือแดกดัน

10. ยันต์กันหมา (หน้า 190)

ยันต์กันหมาในบริบทนี้มีที่มาจากสำนวนไม้กันหมา ซึ่งหมายความว่า คนหรือสิ่งของที่ใช้ป้องกันตัวเองในยามฉุกเฉิน หรือจากอันตรายที่ไม่คาดฝัน และคำว่ายันต์ เป็นความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์ “ยันต์” หมายถึง ตารางลายเส้นที่ขีดขวางไปมา สำหรับลงคาถา มีวิวัฒนาการเชื่อมโยงกับแนวคิดเรื่อง มนต์ ในคัมภีร์ศาสนา พราหมณ์ วัตถุประสงค์ใช้เพื่อคุ้มครอง ป้องกัน เมตตา เสน่ห์ ยันต์มี 2 รูปแบบ คือ ลายเรขาคณิตและลายรูปภาพ

ภาพที่ 6 ยันต์

(ที่มา : เว็บไซต์ <http://horabookshoplnwshop.com>)

11. บุญโช (หน้า 70)

ตั้งที่ผู้วิจัยได้กล่าวถึงความเชื่อเรื่องบุญทางพระพุทธศาสนาในคำทางวัฒนธรรม บุญมาวาสนาส่ง ในข้อ 5 เมื่อเป็นคำผสม บุญโช โดยคำว่าโช มาจาก คำว่า “อัศจรรย์” หรือที่มักพูดเป็นภาษาปากกันว่า “โช” “มากโช” หมายถึง จำนวนนับอย่างสูง

12. มหาบา (หน้า 7)

มหา และ บาเรียน(เปรียญ) เป็นการภาษาพูดในการเรียกภิกษุสามเณรผู้ศึกษาเล่าเรียนพระปริยัติธรรมแผนกบาลีและสอบไล่ได้ตามหลักสูตรตั้งแต่ 3 ประโยคขึ้นไปจนถึง 9 ประโยค เรียกว่า พระเปรียญ หรือ พระเปรียญธรรมสามเณรเปรียญ หรือ สามเณรเปรียญธรรม มีอักษรย่อว่า ป. หรือ ป.ธ. (เทียบเท่ามัธยมศึกษา) (ชมรมธรรมธारा, 2556)

13. เก้าประโยค (หน้า 7)

เก้าประโยค เป็นหลักสูตรพระปริยัติธรรมแผนกบาลีเฉพาะของภิกษุสามเณร โดยมีตั้งแต่ 3 ประโยคจนถึง 9 ประโยค เรียกภิกษุสามเณรที่สำเร็จการศึกษาขั้นสูงสุดว่า พระเปรียญ หรือ พระเปรียญธรรม สามเณรเปรียญ หรือ สามเณรเปรียญธรรม มีอักษรย่อว่า ป. หรือ ป.ธ. (เทียบเท่ามัธยมศึกษา) (ชมรมธรรมธारा, 2556)

14. พันเคราะห์ (หน้า 32)

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ได้นิยามความหมายของคำว่าเคราะห์ ว่า สิ่งที่น่าผลมาให้โดยไม่ได้คาดหมาย เช่น เคราะห์ดี เคราะห์ร้าย ความเชื่อเรื่องเคราะห์กรรมเป็นความเชื่อในพระพุทธศาสนา ประชาชนในลัทธิของประเทศไทยจะความเชื่อและพิธีกรรมการสะเดาะเคราะห์แตกต่างกันออกไป เคราะห์มีความสัมพันธ์กับการดำเนินชีวิต เคราะห์ทำให้เกิดโชคลาภ ความปลอดภัย การไม่เจ็บป่วย แต่ในทางกลับกัน เคราะห์ก็ยังสามารถทำให้คนเกิดความทุกข์ความเดือดร้อน การเจ็บไข้ได้ป่วยจนไปสู่ความตายได้ ที่มาของสำนวน มาจากพิธีพราหมณ์ที่ใช้เวลาทำขวัญแล้วพราหมณ์จะเอาด้ายสายสิญจน์พาดที่แขนหรือข้างๆ ตัวผู้เข้าพิธีนั้นข้างละ 3 ที แสดงว่าปัดเคราะห์ให้หมดไปจากตัวจึงเกิดมีคำว่า พาดเคราะห์ ใช้เป็นสำนวน หมายความว่า พันเคราะห์ หรือ หมดเคราะห์ แต่มักใช้ในความหมายว่า ยอมให้สูญเสียไปโดยถือเสียว่าเป็นคราวเคราะห์ร้าย เป็นสำนวนที่มีความเชื่อเกี่ยวกับชะตากรรมของมนุษย์ในช่วงที่มีเคราะห์ร้ายเมื่อต้องสูญเสียสิ่งของ

หรือได้รับบาดเจ็บจากสิ่งหนึ่งสิ่งใดก็ให้ถือเสียว่าเป็นการพาดเคราะห์ไปจะได้ไม่โจศร้ายกว่านี้หรือเจ็บหนักกว่านี้ (ยมนา ทองใบ, 2550, หน้า 76)

15. บาปปาก (หน้า 167)

บาป หมายถึง การกระทำผิดหลักคำสอนหรือข้อห้ามในศาสนา โดยเป็นความเชื่อในพระพุทธศาสนา บาปเป็นสิ่งที่อยู่ตรงกันข้ามกับคำว่า บุญ โดยคำว่าบาปในทางพระพุทธศาสนานั้นมีความหมายกว้าง ตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎก หมายถึง “ความชั่ว” บาป หมายถึง ความชั่ว การทำอันตราย การทำให้เดือดร้อน เป็นกรรมยังบุคคลให้ถึงซึ่งทุกข์ เป็นธรรมที่จะนำผู้กระทำความผิดนั้นไปสู่ทางแห่งความเสื่อมตามนัย คำสอนของพระพุทธศาสนา จึงมีความหมายแยกได้เป็น 2 ประการ ดังนี้คือ

1. บาปกรรม คือ สภาวธรรมฝ่ายหรือผู้ทำความชั่ว และ
2. บาปกรรม คือ สิ่งที่เกิดขึ้นจากการกระทำที่ประกอบด้วยอกุศลเจตนาของบุคคล ซึ่งมีพื้นฐานมาจากจิตที่ถูกบาปกรรม

16. มังคละทีปนี (หน้า 89)

มังคละทีปนี มาจากภาษาบาลี (มงคละตถทีปนี) หรือ มงคละทีปนี เป็นปกรณ์วิเสสภาษาบาลีที่พระสิริมังคลาจารย์ชาวเชียงใหม่แต่งขึ้นในสมัยอาณาจักรล้านนา เพื่ออธิบายหลักคำสอน “มงคละสูตร” คือชื่อพระสูตรที่สำคัญบทหนึ่งในพระพุทธศาสนาว่าด้วยมงคล ๓๘ ประการ ที่ปรากฏในพระไตรปิฎก 2 แห่ง คือ ในขุททกปาฐะและสุตตนิบาตแห่งพระสุตตันตปิฎก มังคละตถทีปนี(มงคละสูตร) ซึ่งให้เห็นว่าทางดำเนินชีวิตที่มีความสมบูรณ์ ยั่งยืน และเป็นมาตรฐาน เรียกว่า “มงคล” มงคลข้อแรกคือ ไม่คบคนพาล และมงคลข้อสุดท้าย คือ จิตเกษม พระสูตรนี้ยืนยันว่า ชีวิตที่ยั่งยืนและชีวิตที่มีมาตรฐาน จะต้องมีทั้งโลกิยธรรมทั้งโลกุตรธรรมควบคู่กัน ปัจจุบัน มังคละตถทีปนี ใช้เป็นคู่มือของนักเรียนบาลีชั้นประโยค ๔-๕ และชั้นประโยค ๗ (สมิทธิพล เนตรนิมิตร, 2560, หน้า 76)

3. คำและสำนวนทางที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมทางภาษา (Linguistic Culture) ทั้งหมด 4 คำ

1) เจ๊กแป๊ะ (หน้า 76)

เจ๊กแป๊ะ เป็นการเรียกการเรียงลำดับญาติแบบจีน โดยเจ๊ก คือ น้องชายพ่อ หรือ อาชาย แป๊ะ คือ พี่ชายของพ่อ หรือ ลุง เป็นญาติฝั่งพ่อ (Natchaphon, 2564)

2) เล้าแก่เนี้ย (หน้า 188)

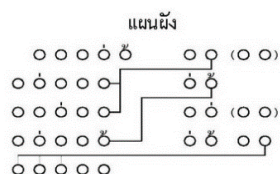
พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ได้นิยามความหมายของคำว่า เล้าแก่เนี้ย เป็นเรียกหญิงจีนที่เป็นเจ้าของกิจการหรือเป็นภรรยาของเล้าแก่ (สำนักงานราชบัณฑิตยสภา, 2554)

3) คำเป็นคำตาย (หน้า 32)

คำเป็นคำตาย เป็นการจำแนกคำตามลักษณะที่ใช้ระยะเวลาออกเสียงต่างกัน ซึ่งลักษณะดังกล่าวจะทำให้คำที่มีเสียงพยัญชนะต้นเป็นรูปเดียวกัน มีเสียงวรรณยุกต์ต่างกันคำเป็น คือคำที่สะกดในมาตราแม่กง กน กม เกย เกอว โดยประสมสระเสียงสั้นหรือยาวก็ได้ หรือเป็นคำไม่มีตัวสะกดที่ประสมสระเสียงยาว และคำตาย คือคำที่สะกดในมาตราแม่กก กค กบ โดยประสมสระเสียงสั้นหรือยาวก็ได้ หรือเป็นคำไม่มีตัวสะกดที่ประสมสระเสียงสั้น

4) คำเอกคำโท (หน้า 32)

คำเอกคำโท หมายถึง พยางค์ที่บังคับด้วยรูปวรรณยุกต์เอก และรูปวรรณยุกต์โท กำกับอยู่ในคำนั้น จะใช้ในการประพันธ์โคลงสี่สุภาพ ดังภาพด้านล่างนี้

ภาพที่ 7 แผนผังโคลงสี่สุภาพ

(ที่มา : เว็บไซต์ <https://www.watmoli.com/poetry>)

สรุป

หลังจากการวิเคราะห์ตัวบทต้นฉบับโดยใช้แนวทางการวิเคราะห์ตัวบทประเภทนวนิยายของวัลยา วิวัฒน์ศร ทำให้ผู้จัดทำสามารถเข้าใจบริบททางวรรณกรรม วัฒนธรรม และสังคมที่พบในเรื่อง *ไม้ดัด* ได้ดียิ่งขึ้น โดยเฉพาะเรื่องสถาบันครอบครัวและการเลี้ยงดูบุตรในสังคมไทยในช่วงปีดังกล่าว รวมไปถึงการได้วิเคราะห์โครงเรื่อง แก่นเรื่อง และอุปนิสัยลักษณะเฉพาะของตัวละครที่ผู้ประพันธ์ สอดแทรกแง่คิดคำสอนแก่เยาวชนไว้ นอกจากนี้ ผู้จัดทำได้วิเคราะห์ความหมายของเรื่อง ทั้ง ความหมายรวม ความหมายแฝง ความหมายเชิงสัญลักษณ์ ตลอดจนโลกทัศน์ของผู้ประพันธ์ในเรื่อง *ไม้ดัด* พบว่าผู้ประพันธ์ได้สั่งสมประสบการณ์การทำงานในวงการสื่อพิมพ์สำหรับเยาวชนและได้รับ จดหมายเล่าเรื่องจากเยาวชน ทำให้ผู้ประพันธ์สามารถดำเนินเรื่องและสอดแทรกแง่คิดผ่านตัวละคร และเนื้อเรื่องที่สามารถสอนใจเยาวชนได้ และผู้จัดทำมีการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเรื่องอาชีพของตัวละครที่พบในนวนิยายเรื่องนี้ เพื่อวิเคราะห์และศึกษาตัวละครในเรื่องต้นฉบับ ทำให้ผู้จัดทำสามารถ วิเคราะห์ปัญหาและการวางแผนการแปลคำที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทยที่พบเพื่อปรับใช้ในการแปล ตัวบทต้นฉบับไปสู่ภาษาปลายทางได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีสมมูลภาพมากยิ่งขึ้นในบทที่ 4

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทที่ 4

ตัวบทต้นฉบับ บทแปล และคำอธิบายการแปล

ตัวบทต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบายการแปล
<p>หน้า 7</p> <p>ปู่แบ่งสินปันส่วนให้ลูกๆไปคนละก้อน เหลือไว้ส่วนหนึ่งปลุกบ้านหลังนี้อยู่กับลูกชายคนโตคือพ่อผม แล้วมีเงินเก็บอีกก้อนหนึ่ง ปู่เอาไว้ทำบุญกับทำศพตัวปู่เอง จะได้แม่เตี้อรอนลูกหลาน</p> <p>พ่อของผมเป็นครู พ่อห้ามผมและลูก ๆ ทุกคนพูดว่าพ่อเป็นอาจารย์เด็ดขาด พ่อว่าพ่อไม่ได้ไปหาว่าไม่ได้สอนตัดเสื้อทำผม ไม่ได้เป็นอาจารย์ มหาวิทยาลัย ไม่ได้เป็นมหาบาเรียนเก่าประโยคอย่างมาเรียกพ่อว่าอาจารย์</p>	<p>My grandpa split his fortune among his children and spent some money to build a house to live with his eldest son, my father. Then, he saved up the rest to make merit and for his own funeral so that it would not cause any problems for his children and grandchildren.</p> <p>My father worked as a teacher. There was no way he would let us call him 'ajan' because he was not a fortune teller, nor a tailor instructor, nor a university lecturer and he's not a monk who had</p>	<p>มหาบา (หน้า 7) – monk who completed the third level to ninth level of Buddhist theology</p> <p>ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโรนนิ พิม การแปลแบบเปลี่ยนแปลงความหนาแน่นของความหมาย (Density change) เนื่องจาก มหาบา มาจากการรวมคำของ มหา และ บาเรียน(เปรียญ) เป็นการภาษาพูดในการเรียกภิกษุสามเณรผู้ศึกษาเล่าเรียนพระปริยัติธรรมแผนกบาลีและสอบไล่ได้ตามหลักสูตรตั้งแต่ 3 ประโยคขึ้นไปจนถึง 9 ประโยค เรียกว่า พระเปรียญ หรือ พระเปรียญธรรม สามเณรเปรียญ หรือ สามเณรเปรียญธรรม มีอีกชื่อย่อว่า ป. หรือ ป.5. (เทียบเท่ามัธยมศึกษา) จะเห็นได้ว่าเป็นคำที่มีความหมายที่ค่อนข้างซับซ้อน หากแปลตรงจะทำ</p>

<p>พ่อรับราชการครูจนได้เป็นครูใหญ่โรงเรียนแห่งหนึ่งชานเมืองกรุงเทพฯ พ่อมีลูกศิษย์เต็มบ้านเต็มเมือง พ่อสอนศิษย์ทุกคนและลูกของพ่อทุกคนอย่างเข้มงวดเต็มกำลังความสามารถของพ่อ แต่อย่างได้เอ่ยคำนี้ออกมาให้พ่อได้ยินทีเดียวว่าพ่อ 'เฮียบ' ต้องใช้คำว่าเข้มงวดกวาดจัง</p> <p>"ถ้าเป็นสมัยปู่ พ่อเจ้าก็ได้เป็นคุณพระอย่างน้อย อาจจะเป็นพระยาด้วยซ้ำไป ถึงจะไม่ถึงชั้นพระยาพานทองก็เถอะ" ปู่คงเสียตายนึกก็คิดว่าพวกนี้มาก</p>	<p>completed the ninth level of Buddhist theology. So, do not call him an ajan.</p> <p>He had been a teacher in a quiet suburban school on the outskirts of bustling Bangkok until he was promoted to become the school principal. His students came from all corners of the suburban area. He dedicated himself to take a hard line on them as much as he could. But never describe him as "strict"; instead, say, "He's just good at keeping us in line."</p> <p>"Had your father been born in my time, he would have been <i>Khun Phra</i> at least. He could even have been given the title</p>	<p>ให้หมิ่นคำที่ขำมากจนเกินไป ผู้วิจัยจึงเลือกแปลว่า Monks เนื่องจากในบริบทกล่าวว่า "มหาบาเรียนเก่าประโยค" จึงสามารถขยายความต่อในคำว่า "เก่าประโยค" ว่าเป็น the ninth level of Buddhist theology</p> <p>เก่าประโยค (หน้า 7) – the ninth level of Buddhist theology</p> <p>ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโธนี พิม การแปลแบบเปลี่ยนแปลงความหมายของความหมาย (Density change) คำว่า "เก่าประโยค" หมายถึง หลักรัฐธรรมนูญพิธีธรรมแผนกบาลี ประโยคที่ 9 ถือว่าเป็นการศึกษาชั้นสูงสุดของหลักสูตรดังกล่าว ผู้วิจัยแปล หลักรัฐธรรมนูญพิธีธรรมแผนกบาลี เป็น Buddhist theology และเพื่อสื่อว่าเป็นลำดับที่ 9 จึงเลือกใช้ the ninth level เมื่อรวมกันแล้วจะได้ความหมายที่สื่อถึงหลักสูตรระดับ 9 ของวิชาว่าด้วยพระพุทธศาสนา เป็นการแปลที่ส่งผลให้ความ</p>
--	--	--

<p>“ไม่น่าเลิกเสียเลย บรรดาศักดิ์นี้ มันเป็นความภูมิใจในชีวิตของข้าราชการทุกคน”</p> <p>พ่อภูมิใจในความเป็นครูใหญ่ ใช้ความเป็นครูตลอด ยี่สิบสี่ชั่วโมง กระทั่งนอนหลับก็ยังคงความเป็นครูไว้ พ่อเป็นครูของทุกคนในบ้าน ของแม่และลูก ๆ ทั้งทำ เมื่อก่อนพวกอาก ๆ ก็เป็นลูกศิษย์พ่อด้วย</p> <p>พ่อเลี้ยงน้อง รับผิดชอบน้อง ๆ แทนปู่ตั้งแต่ปู่ออกจากราชการและพ่อได้รับราชการเป็นครูแล้วเงินเดือนเมื่อก่อนไม่กี่บาทเองแต่ทำไม่ถึงได้พอ</p>	<p>Phraya although he could even have achieved the higher level that came with the golden tray with pedestal.” My grandpa must have been disappointed.</p> <p>“These titles shouldn’t have been abolished. They are all government civil servants’ pride.”</p> <p>He was so proud of his principalship. He was a teacher who was always on the clock 24-7, even in his sleep.</p> <p>Everyone in this house was his students — his entire family. His younger siblings also used to be his students.</p> <p>When he started teaching, he took care of everyone ever since my grandpa left the government civil servant. At that time, his</p>	<p>หนาแน่นของความหมายในตัวบทต้นฉบับ เปลี่ยนแปลงไป</p> <p>พระยาพานทอง (หน้า 7) – The higher level that came with the golden tray with pedestal</p> <p>ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโรนิน พิม การแปลแบบเปลี่ยนความหนาแน่นของความหมาย(Density change) โดยใช้การอธิบายเพื่อเพิ่มความหมาย เนื่องจากยศบรรดาศักดิ์ของไทยและอังกฤษนั้นไม่สามารถเปรียบเทียบกันได้ โดย “พระยาพานทอง” คือข้าราชการที่ได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์เป็นพระยา พ่อผมได้รับพระราชทานพานทอง เป็นเครื่องสํารับยศ ผู้ที่ได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ตระกูลจอมเกล้าชั้นพหุติยจุลจอมเกล้าขึ้นไป ในบริบทนี้ได้กล่าวถึงตำแหน่งที่สูงกว่า “คุณพระ” และ “พระยา” และเป็นตำแหน่งที่ได้รับพระราชทานพานทอง จึงแปลว่า The higher level that came with the</p>
---	--	--

<p>เลี้ยงคนตั้งไข้อย่างก็เฒ่ารู้ เลี้ยงให้เรียนดี ๆ เสียด้วย พวกอา ๆ ของผมเรียนจบชั้นสูง ๆ กันทุกคน</p> <p>หน้า 8</p> <p>พวกอาผู้ชายสามคนนะครับ อาผู้หญิงจบแค่โรงเรียนการเรือนแล้วแต่แต่งงานตั้งแต่อายุยังไม่ถึงยี่สิบ เรียนจบการเรือนนี่สมัยเพื่อนบ่าวสูงมากแล้วแต่อาผู้ชายจบมหาวิทยาลัย</p> <p>"ตัดกันตั้งแต่ยังเป็นไม้อ่อน ตัดง่าย" ปู่ภาคภูมิใจ</p> <p>"เริ่มต้นที่พ่อของพวกเจ้า แล้วเขาก็ตัดน้อง ๆ ต่อ และเวลานี้ก็มาถึงพวกเจ้าทำคน"</p>	<p>salary was not that much but he managed to feed all his siblings. They had a chance to study in good schools, and all of them had a high education.</p> <p>Those were my three uncles. My aunts only went to local finishing school and were married off before reaching their twentieth birthdays. My father considered this good enough for women, but all my uncles graduated from university.</p> <p>"Like trees, the younger they are, the easier they can be shaped," grandpa said proudly.</p> <p>"Your father was the first one to be shaped, then he took on the role of shaping his siblings and children"</p>	<p>golden tray with pedestal</p>
---	---	----------------------------------

<p>ยกเว้นผม <u>เด็กวันพุธ</u> พ่อตัดหางปล่อยวัดมานานแล้วเพราะเขาแต่เป็นดิน ขึ้นวันวันควายเล่น เป็นลูกแม่เอาถ่านของพ่อ</p> <p>"เสียชีวิตเกิด" พ่อเคยตำผมอย่างนี้ เพราะเรียนหนังสือไม่ได้เรื่อง</p> <p>"เต็กอะไร มันดันไม่เรียนก็คิดไปก็ตายเปล่า" พ่อเลยทำลิ้ม ๆ ไปว่ามีผมอยู่บ้านด้วย เวลาไปโรงเรียน ผมเบิกเบี่ยเสียงจากแม่ แม่ก็ให้มีเรื่องให้จ่ายอะไรพิเศษผมก็ขอแม่ ถ้าไม่เอ่ยปากขอเพิ่มแม่ก็ไม่เคยถามว่าผมมีเงินพอใช้ไหม</p>	<p>That was everyone but me, a <u>Wednesday's child</u>. He disowned me because I only spent time kneading clay into animal shapes. I was his most useless child.</p> <p>"Such a wasted existence" he once cursed at me once as I was really bad at studying.</p> <p>"A cane won't hurt him. His skin is as thick as his skull. There's no point hitting him to death."</p> <p>So, he pretended I was not living in this house. I got my allowance from mother. She already had a lot on her plate. If I needed anything extra, I would ask her for more money. I wouldn't get more money unless I asked her.</p>	<p>ตัดหางปล่อยวัด (หน้า 10) – disown</p> <p>ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโธนี พิม การแปลแบบตรงตัว (Copying Words) เนื่องจาก ตัดหางปล่อยวัด หมายถึง ตัดขาดไม่เกี่ยวข้อง ไม่เอาเป็นธุระอีกต่อไป จำนวนนี้มีที่มาจาก การตัดหางไก่แล้วนำไปปล่อยเพื่อสะเดาะเคราะห์หรือแก้เคราะห์ในสมัยโบราณ มีหลักฐานในกฎหมายไทยโบราณว่า เมื่อเกิดสิ่งที่เป็นอัปมงคล เช่นมีวิวาทพบตีกันถึงเลือดตกใจในพระราชวัง ต้องทำพิธีสะเดาะเคราะห์ โดยเอาไก่ไปปล่อยนอกเมือง เพื่อให้พาเสนียดจัญไรไปให้พ้น. ในสมัยรัชกาลที่ ๔ มีประกาศกล่าวถึงการนำไปปล่อยที่วัดเพื่อสะเดาะเคราะห์ สันนิษฐานว่าไก่ที่จะนำไปปล่อยที่วัดจะตัดหางเพื่อเป็นเครื่องหมายว่าเป็นไก่ที่ปล่อยเพื่อการสะเดาะเคราะห์ด้วย โดยในบริบทนี้คำว่าตัดหางปล่อยวัดหมายถึงการไม่ยุ่งเกี่ยว ไม่สนใจ ในฐานะพ่อลูกอีกต่อไป ผู้แปลจึงเลือกแปลเป็น disown หมายถึง to make it known that you no</p>
---	---	--

<p>เข้าไหนผมไม่โผล่ไปให้เห็นหน้าเพื่อขอเบี้ยเลี้ยงไปโรงเรียนแม่ก็ถามว่าทำไมแม่เบิกเบี้ยเลี้ยงไปโรงเรียน</p> <p>แต่ผมไม่เคยโรงเรียนนะครับ ถึงจะถูกตีบ้าง คุดู บ้างเพราะผมเรียนไม่เก่ง แต่ผมว่าอยู่ที่โรงเรียนดีกว่าอยู่บ้าน เพราะผมกับเด็กอื่น ๆ ในห้องได้รับการปฏิบัติจากครูเสมอภาคกัน ก็ห้องเด็กอ่อนน่าจะครับ ถูกตีถูกเอ็ดพอ ๆ กันทุกคน</p> <p>คนเรียนเก่งนะเขาแยกไปไว้ห้องหนึ่งตั้งแต่นั้น เดี๋ยวประถมหรือชั้นเด็กเล็กแล้ว พอเลื่อนชั้นก็คัดเด็กครึ่งหนึ่ง ใครได้คะแนนดีก็ไปอยู่ห้องหนึ่ง ใครเลวลงก็ถูกลดห้องไปเรื่อย ๆ</p>	<p>If I didn't show up in the morning to ask for pocket money, she would not question why.</p> <p>I never skipped the school although I was scolded and whacked by my teacher. Because of my bad results, I liked being at school more than staying at home because at school my friends and I were treated equally. Of course, we performed poorly in class, so we were scolded and whacked equally by my teacher.</p> <p>The smart children would be earmarked and placed in "room one" since primary or kindergarten. Each year, students with good grades would be placed in "room one" and the ones with worse grades</p>	<p>longer have any connection with someone that you were closely connected with</p> <p>เสียชีวิตเกิด (หน้า 8) – wasted existence</p> <p>ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโธนี พิม เป็นการใช้กลวิธีการแปลแบบแตกต่าง (Perspective Change) เนื่องจากมองต่างมุมมอง คำว่า ซาติเกิด หมายถึง การเกิด, กำเนิด, มักใช้ว่า ซาติเกิด หรือ ซาติกำเนิด ดังนั้นเสียชีวิตเกิด คือ การเกิดมาโดยไร้ประโยชน์ ผู้วิจัยจึงเลือกแปลคำว่า ซาติเกิด คือ existence เพื่อสื่อถึงการมีชีวิตอยู่ และ เสีย เป็น wasted เพื่อสื่อถึงการมีชีวิตอยู่ไร้ประโยชน์</p> <p>สำนวน <u>Wednesday's child หรือสำนวน เด็กวันพุธ</u> เป็นความเชื่อที่มาจากเพลงกล่อมเด็ก (nursery rhymes) ชื่อเพลงว่า Monday's Child ที่ปรากฏในทวีปยุโรปและอเมริกา มีเนื้อร้องว่า "Monday's child is fair of face, Tuesday's child is full of grace.</p>
---	--	---

<p>ตอนอยู่ชั้นเตรียมผมอยู่ห้องหนึ่งเซียวมาเป็นเกียรติประวัติที่ดีเยี่ยม แต่ผมสอบได้ทีไรก็ไล่ นอนนอนที่ผมจะต้องถูกฟาดกันด้วยไม้เรียวจากมือพ่อ</p> <p>หน้า 10</p> <p>แต่อย่างนี้กว่าคนเรียนเก่ง ๆ อย่างพี่น้องผมจะไม่เคยถูกตีนะ ถ้าคะแนนตกต่ำเมื่อไหร่ละก็ ฮืม ๆ ส่วนผมนะ โดนประจำอยู่แล้ว โดนจนพอเอเล็กลงไปเอง เพราะกลัวจะตายเสียก่อนด้วยโรคหัวใจ</p>	<p>would be placed in other classes.</p> <p>In pre-kindergarten, I was in room one. It was such an honor, but I was at the bottom of that class. As expected, I was smacked with a rattan stick by my father.</p> <p>But don't think that my smart siblings would never get punished. Hmm, they would if their grades were low. As for me, I was usually clouted until father stopped when he began to fear I would die due to all the bruises.</p>	<p>Wednesday's child is full of woe, Thursday's child has far to go.”</p> <p>โดยเป็นเพลงกล่อมเด็กที่มีรากฐานมาจากรากฐานความเชื่อพื้นถิ่นของอังกฤษ เดิมทีวันพุธในภาษาอังกฤษสะกดว่า Wodnesdaeg ตั้งตามเทพเจ้า Woden ซึ่งก็คือเทพเจ้าไอดิน เป็นเทพนักเดินทาง และเป็นเทพผู้ปรารถนาความรู้เป็นสำคัญ ในการครอบครองและได้มาซึ่งความรู้ในทุกใจให้เทพไอดินยินดีที่จะลำบากและสละสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้ได้รับความรู้และความจริงมา เช่น สละดวงตาข้างหนึ่งเพื่อเข้าถึงความรู้แจ้ง จึงเป็นสัญลักษณ์ที่สื่อถึงความต่อสู้ ดิ้นรน ลำบากให้กับจำนวน Wednesday's child (Naar, 2023)</p>
--	--	---

<p>ปุมิเรือยนเก่าได้ถุณสูงในบริเวณบ้านสำหรับทำงานตัดต้นไม้ ผมได้อาศัยได้ถุณนั้นเป็นงานของผมด้วย</p> <p>"อยู่บ้านท่านอย่างนี้ดูตาย บั้นวับันควายให้ลูกท่านเล่น" แต่เื่ออยู่บ้านพ่อแม่มากลับมานั่งบั้นวับันควาย</p> <p>ปู่เคยตำผมแรง ๆ ยิ่งกว่านี้อีก แต่ปู่เพียงแต่ตำ พ่อต่างหากตีเก้ง ทีนี้ท่านตัดทางผมปลดอยวัดแล้วผมจึงรอดตัวไป พ่อหันไปเล่นงานพี่น้องของผมแทน</p>	<p>My grandpa owned a traditional Thai house built with an elevated ground floor for his topiary practice. I also made clay work there.</p> <p>"There's a proverb telling you to <u>earn ones' keep</u> when you are at their house, but this child just did nothing but kneading clay at his parents'."</p> <p>Grandpa used to say harsher words, yet he only stung me verbally. It was my father who always smacked me physically. Now he disowned me so I would never be punished that again. He targeted my siblings instead.</p> <p>"People and trees are alike. They must be shaped from the start. But, you weren't as</p>	<p>"อยู่บ้านท่านอย่างนี้ดูตาย บั้นวับันควายให้ลูกท่านเล่น" เป็นคำสุภาษิตไทย หมายถึง การทำงานเล็ก ๆ น้อย ๆ ประพติและปฏิบัติตนให้เป็นประโยชน์ เพื่อตอบแทนเจ้าของบ้านเมื่ออยู่บ้านผู้อื่น ผู้แปลจึงเลือกแปลถ้อยคำนี้ว่า "earn ones' keep" ซึ่งมีความหมายว่า to work in return for food and accommodations (Oxford Languages, 2023)</p>
<p>"ไม่ว่าคนหรือต้นไม้ก็ต้องตัดตั้งแต่เล็ก ๆ ทีนี้เจ้ามันไม่ค่อยได้ถูกตัด แม่เจ้ามีลูกติด ๆ กันสองคนแล้ว</p>		

<p>เลี้ยงเอง เห็นอยู่มาก พอมีเจ้าเลี้ยงเลี้ยงไม่ไหวต้องจ้างลูกจ้างมาเลี้ยง สงสัยจะติดนิสัยคนเลี้ยงงมา ไม่ถูก ๆ พอมีเจ้าแล้วเว้นช่วงไปถึงสามปีถึงได้ลูกสาว เว้นอีกสองปีถึงได้เจ้าฉิม มีเวลากะดูจะดูแล ได้ดีดกั้นตั้งแต่อ่อน ๆ"</p>	<p>shaped as you were supposed to. Your mother had two kids before you, and she was worn out looking after them. When you came along, they had to hire a nanny to watch over you. I guess you picked up some of her habits along the ways. It's not right to hire a nanny. Three years after you, your little sister arrived, and two years later, a baby brother followed. So, they had plenty of time to raise children right from a young age."</p>	
<p>ปู่สงสัยว่าที่ผมชอบเล่นดินเล่นทรายเพราะที่เลี้ยงพามาเล่น ที่เลี้ยงของผมเป็นเด็กบ้านนอก สมัยก่อนของเล่นอะไรก็ไม่ค่อยมี บ้านเราใช้ว่ารำรวย ที่เลี้ยงก็พาผมเล่นตุ๊กตาคูกลุททรายตามเรื่องจริง ๆ อย่งที่ปู่ว่านั่นแหละ แต่พี่ ๆ ผมสองคนแม่เลี้ยงบงเรือน ดูเลอย่างตี พ่อใส่ใจสอนหนังสือให้ตั้งแต่ยังไม่เข้าโรงเรียน แล้วเขาสองคนก็</p>	<p>My grandpa wondered if I loved digging in the dirt and playing with sand because my nanny, who was from the countryside, had taught me. I didn't have many fancy toys when I was little, as we weren't rich, so my nanny allowed me to stay outside and play, just like my grandpa said. But my</p>	

<p>รับได้เสียด้วย</p> <p>"ก็ ได้ถึง ฮ นกฐกนจะไดตั้งแต่สามขวบทั้งสองคน ไม่เหมือนเ็นเจ้า จนจะครบเกณฑ์อยู่แล้วยังไม่ประจำ วัน ๆ มาอยู่ตุ่ถุนนี้"</p> <p><u>หน้า 32</u></p> <p>"ฉานปีนี้ทำคะแนนได้เลวลงเพราะอ่อนภาษาไทย กับภาษาอังกฤษ ปรับปรุงตัวเองให้ดี ๆ หน่อย"</p> <p>ผมแนะนำว่าพี่แสงฉานเก่งกว่าพี่ฉายา แต่พี่ฉานไม่ค่อย คร่ำครึยดีกับการเรียนเท่าไรนัก ยังมีเวลาเล่นหัว กับน้อง ๆ แต่เขาคณิตศาสตร์วิทยาศาสตร์ได้เต็ม</p>	<p>mother raised my older brothers in the comfort of the house. Father even began teaching them to read before pre-school. They could take it well though.</p> <p>"Unlike you, your older brothers knew the alphabet since they were three, but you remain ignorant even almost at school age. All day you just played on the ground underneath the house."</p> <p>"Chan, because your Thai and English badly plunged his year. You must do better."</p> <p>In my view, Chan was smarter than Chaya, but Chan didn't take his study too seriously. He still had time to goof around</p>	
--	---	--

<p>เสมอ</p> <p>"แต่ที่ไม่ค่อยรู้เรื่องไวยากรณ์ไทยกับคำประพันธ์ ชาวเมืองคำประพันธ์พี่แย่งทุกที คำเป็นคำตาย เอกโท อะไรก็ไม่รู้ พวกสัมผัสพวกช้อยาว ๆ อย่างนิยม สรรพนาม¹ อนิยมสรรพนาม² เห็นชื่อก็ลมจะจับอยู่ แล้ว"</p> <p>เขาเคยบอกผมเพราะรู้ว่าเรามีปัญหาเดียวกัน คือท้องอะไรไม่ค่อยเข้าหัว จำอะไรไม่ค่อยได้</p>	<p>with his little siblings, yet he always got full marks in math and science.</p> <p>"But I don't understand Thai grammar and literature. It gets worse in literature class. What are words spelled with short or long vowels ending with specific consonants and words spelled with vowels ending with some specific rising and falling? and long jargons like demonstrative pronoun and indefinite pronoun. I could pass out just hearing these words."</p> <p>He grumbled to me that we faced identical issues, like struggling to remember anything we had studied.</p>	<p>คำเป็นคำตาย (หน้า 32) – words spelled with short or long vowels ending with specific consonants</p> <p>ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโธนี พิม การแปลแบบเปลี่ยนความหนาแน่นของความหมาย (Density change) อาจจะไปเป็นคำใหม่และใช้การอธิบายเพื่อเพิ่มความหมาย เนื่องจากในภาษาปลายทางนั้นไม่คำลักษณะการจำแนกคำตามลักษณะที่ใช้ระยะเวลาออกเสียงต่างกัน โดยคำเป็น คือ คำที่ประสมด้วยสระเสียงยาว และสะกดด้วยมาตราตัวสะกดแม่ก กน กม เกย และคำตาย คือ คำที่ประสมด้วยสระเสียงสั้น และสะกดด้วยมาตราตัวสะกดแม่ก กต กข หากผู้วิจัยเลือกเก็บความหมายทั้งหมดจะทำให้คำเปลี่ยนยาวมากเกิน ผู้วิจัยจึงเลือกอธิบาย คำเป็นคำตาย ว่า words</p>
--	---	--

¹ นิยมสรรพนาม คือ สรรพนามที่เฉพาะ เป็นคำสรรพนามที่ชี้แทนคำนามที่กล่าวถึงที่อยู่ โดยเป็นการระบุให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

² อนิยมสรรพนาม คือ สรรพนามบอกความไม่เจาะจง เป็นคำสรรพนามที่ใช้แทนนาม กล่าวถึงโดยไม่เจาะจง หรือต้องการคำตอบ

<p>"ศัพท์ที่ท่องกันตาเหลือกมันจำไม่ค่อยจะได้เสียเลย เสียเวลาซะม๊าด ไม่เหมือนค่านิยมพอเข้าใจก็ทำได้ แล้วไม่ต้องท่องนอกจากสูตรนิดหน่อย พอไหว แล้วพี่ฉายเขาเก่งเกินไป ใคร ๆ ก็มาจ้องเอากับพี่ จะให้เก่งเท่าเขา แล้วถ้าพี่พลาดจะเกิดอะไรขึ้น"</p> <p>"ก็เมื่เรียนะซี" ผมตอบสั้น ๆ</p> <p>"แก่นะพี่นคราะห์ไปแล้วละตั้งแต่คราวเกิดเรื่อง พอเขาไม่ขอคะแนนตึกอีกแล้วไม่ใช่เรอะ งวดนี้พี่ยังโดนเพราะภาษาอังกฤษได้แค่สาม"</p>	<p>"I really had a tough time trying to remember all those words, but it felt like I couldn't even recall a single one. It felt like such a total waste of time. It's nothing like math, where I just need to remember like math, where I just need to remember a handful of formulas. But the thing is Chaya is too smart, so everyone is pressuring me to be as smart as him. What if I mess up?"</p> <p>"Of course! Caning is your reward." I said.</p> <p>"You have escaped from this vicious cycle since the time father threw away your sculptures. He never asks about your grades, right? This time, I was punished</p>	<p>spelled with short or long vowels ending with specific consonants เพราะเป็นคำที่มีตัวสะกดและลงท้ายด้วยพยัญชนะต่าง ๆ เพื่อสื่อถึงกฎการใช้ตัวสะกดต่าง ๆ ในภาษาไทย</p> <p>คำเอกคำโท (หน้า 32) – words spelled with vowels ending with some specific rising and falling ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการแปลค่าทางวัฒนธรรมของแอนโธนี พิม การแปลแบบเปลี่ยนความหมายเน้นของความหมาย(Density change) อาจจะไปเป็นคำใหม่ คำเอกคำโท หมายถึง พยางค์ที่บังคับด้วยรูปวรรณยุกต์เอก และรูปวรรณยุกต์โท กำกับอยู่ในคำนั้น จะใช้ในการประพันธ์โคลงสี่สุภาพ หากผู้วิจัยเลือกเก็บความหมายทั้งหมดจะทำให้คำแปลนั้นยาวมากเกินไป ผู้วิจัยจึงเลือกอธิบายคำเอกคำโท ว่า words spelled with vowels ending with</p>
---	--	--

3 เหตุการณ์เมื่อกลับมาอยู่ชั้นประถมศึกษา เขาชอบวิชาศิลปะมาก จึงชอบวาดรูปและปั้นรูปในเวลาว่าง เมื่อพ่อมาเห็นจึงนำรูปวาด รูปปั้น และอุปกรณ์ศิลปะไปทิ้ง เนื่องจากเขาทำคะแนนสอบวิชาอื่น ๆ ได้ไม่ดี

<p>"ผมได้หนึ่ง"</p> <p>"ภาษาไทยพิถีพิถัน" ที่ฉันทราพันต่อ "แล้วจะทำยังไงดีล่ะ"</p> <p>ผมไม่รู้จะปลอบที่ฉันทว่าอย่างไร เรามันหัวอกอันเดียวกัน แต่ผมนะรอดตัวไปแล้วเพราะเกือบจะไม่รอดเอาครวาก่อน</p> <p>ที่ฉันทหน้าตาไม่ค่อยเบิกบานแต่ก็ขึ้นไปรวมกัน</p> <p>เลี้ยง</p>	<p>because I got a B in English."</p> <p>"I got a D"</p> <p>"I got a B in Thai," he continuously mumbled.</p> <p>"What should I do?"</p> <p>I didn't have a clue how to make him feel better. We were in the same boat, but I got away from it this time after I almost failed to survive the last time.</p> <p>He didn't look lively but joined the dinner gathering any way.</p>	<p>some specific rising and falling เพื่อสื่อว่าเป็นคำที่สะกดด้วยวรรณยุกต์ที่กำหนดให้</p> <p>พันเคราะห์ (หน้า 32) – escaped from this vicious cycle</p> <p>ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโทนี พิม การแปลแบบตรงตัว (Copying Words) เนื่องจากเป็นบริบทที่ฉันทมานั้นพันเคราะห์จากการที่ถูกพ่อทำโทษ ซึ่งหากพิจารณาคำว่า "เคราะห์" ในบริบททั่วไป จะมีความหมายได้ทั้งเคราะห์ที่ดีและเคราะห์ร้าย ผู้วิจัยได้ทำการแปล พันเคราะห์ เป็น escaped from this vicious cycle โดยแปลคำว่า เคราะห์ เป็น vicious เนื่องจาก vicious หมายถึง an object, condition, or remark that causes great physical or emotional pain ซึ่งสามารถสื่อถึงความเคราะห์ร้ายในบริบทนี้ หากหลุดพ้นหรือ escape วัฏจักรนี้ไปได้ จะคล้ายการหลุดพ้นจากสิ่งไม่ดี</p>
---	--	--

<p>หน้า 44</p> <p>"เขาพยายามจะทำสิ่งที่เกินขีดความสามารถของเขา" อาภาคภา</p> <p>"ระวังจะเก็บกด อะไรสอบแพ้เพื่อนพาลโกรธเขา เป็นปี ๆ ไม่รู้จักคำว่าแพ้ชนะ ไม่มีน้ำใจนักกีฬา"</p> <p>"เขาเหมือนพี่เหินยนแหละ" อาไฉไลว่า</p> <p>"เขาเป็นเอาตาย โสยังจำได้ คราวที่ไม่ได้ทุนคิงส์กว่าจะอยู่ตัว บุคคลังไปเป็นปี ยังดีที่เขาสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ และคนที่เรียนเก่งกว่าไปนอกหมด เขาเลยได้ทีหนึ่ง ถึงได้อยู่มาได้เิง"</p>	<p>"He pushed himself to do something beyond his limit." Uncle Pak said,</p> <p>"He risks being pushed into the corner. Why did he have to be mad at his friends just because their marks were better? He never had a taste of being defeated, so he didn't know about sportsmanship."</p> <p>"Like father, like son" Aunty Chailai said.</p> <p>"He was dead serious. I still recall the day Nien didn't get that King's Scholarship. He was practically mute and didn't talk to anyone for a year. Luckily, he still got into university because those smarter ones had plan to study abroad. He managed to</p>	<p>การเทียบระบบเกรด ผู้วิจัยเลือกใช้ระบบ letter grade มาใช้แทนการใช้เกรดตัวเลขแบบไทย เนื่องจากมีการใช้ letter grade อย่างแพร่หลาย ในหลาย ๆ ประเทศ ผู้วิจัยพิจารณาเห็นว่า การเทียบเกรดเช่นนี้จะทำให้ผู้อ่านมีเข้าใจถึงบริบทได้ มากกว่าการใช้เกรดตัวเลขจากต้นฉบับ (Campbell, 2020)</p>
---	---	--

<p>“ถูกคนโหด ความหวังของพ่อแม่ แต่ตาฉายแถมไม่ได้ ต้องเป็นที่พึ่งของน้องอย่างพี่เหนียนไม่ใช่หรือ ผมจำได้ว่าไม่เคยบอกว่าคุณตาของลูกจำเป็นต้องออกจากวังทุลกระหม่อมพระองค์นั้นหลังจากที่ท่านสิ้น เพราะบรรดาทายาทของท่านไม่ชอบไม่ได้ต้องการคนทำสวนญี่ปุ่น สนามสวย ๆ มากกว่าสวนไทย พี่เหนียน พอดีเรียนจบมหาวิทยาลัยจะต้องส่งเสียน้องเรียนเขามีความจำเป็นมาก ไม่ใช่อย่างตาฉาย เพราะพี่เหนียนเบิกค่าเล่าเรียน ค่ารักษาพยาบาล ได้ ถึงเกษียณก็ยังมีบำนาญ”</p>	<p>finish first of his class. That’s how he survived until now.”</p> <p>“The firstborn is the parent’s hope. But Chai is not going to be the pillar for his siblings, right? I remember when Chailai said grandpa needed to leave his job at the palace after His Royal Highness passed away. After that, people in the palace wanted a new Japanese garden rather than a Thai garden. At that time, Nien just graduated, so he had to feed and support his siblings. Unlike Chai, his father could claim the tuition fees for his children and even had a pension for his retirement.”</p> <p>Aunt Chailai nodded but she had more reasons to reveal.</p>	
<p>อ่าใจเลพยกหน้าเห็นด้วย แต่อามีเหตุผลต่อไปอีก</p>		

<p>“แต่ภาครู้ใหม่ว่าคุณพ่อไม่ได้เห็นลูกคนโตอย่างพี่ เหมียนเซ็นตาย พี่เหมียนเขาเป็นของเขาอย่างนั้นเอง อาจจะเป็นเพราะเขาเป็นลูกกตัญญูและรักหน้าอย่างมาก ส่วนคุณพ่อท่านก็ไม่เคยคิดจะให้พี่เหมียนส่งเสียของทั้งหมดหรอกแต่เพราะความจำเป็นจำเป็นใจ ถึงอย่างนั้นท่านก็ยังตัดพี่ชายที่ละหน่อยแบ่งให้พวกเรามาสร้างเรือนหอหรือว่าซื้อที่อยู่ ท่านพยายามจะทำงาน พยายามตัดต้นไม้ขาย แต่ไม่มีพอ พี่เหมียนคนตีหาเงินได้เท่าไรใช้แม่หมด”</p>	<p>“But do you know that our father didn't put pressure on Nien like he did his own son. He turned out to be that kind of a person himself. He is probably just a grateful and dignified child who appreciated and loved his parents so much. Father never expected Nien to sacrifice for his siblings' education and there's no way else. Yet he sold off bits of pieces of his land to build a house or the matrimonial house. Father tried to work, to shape the trees and sell them but this wasn't enough to support the family. So, Nien gave our mother every baht he earned.”</p>	<p>เรือนหอ (หน้า 44) – matrimonial house ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโรนนิ พิม การแปลแบบตรงตัว (Copying Words) โดยเรือนหอ เป็นบ้านใหม่ของผู้ป่วยที่แต่งงานใหม่ ผู้วิจัยจึงเลือกใช้คำว่า matrimonial หมายถึง related to marriage or people who are married มาขยายคำว่า เรือน จึงหมายถึงบ้านของผู้ป่วยอาสา</p>
<p>หน้า 50</p> <p>ผมจึงสละหาโรงเรียนศิลปะแห่งใหม่ว่ามีที่แทนที่ผมจะเรียนได้ นั่นคือเป็นโรงเรียนของรัฐ ไม่เสียค่า</p>	<p>So, I started looking for another art school that would accept me. There were public</p>	

<p>เล่าเรียนมากเพราะค่าจ้างค่าอุปกรณ์ก็จ่ายแล้วแพงเหลือกำลัง</p> <p>"อ้าว ไม่รู้หรือกราวศิลปากรเขาตั้งใหม่อีกแห่ง โรงเรียนช่างศิลป์ ึง อยู่ข้างหน้า ตั้งมาตั้งนานแล้ว ขอศิลปะทำไมไม่รู้เรื่อง ว่าเขาเรียนกันที่ไหน" ครูศิลปะบอกผม</p> <p>"ผมรู้จักแต่เพาะช่าง"</p> <p>"แล้วทำไมไม่เข้าเพาะช่าง"</p> <p>ผมอยากเข้าเรียนที่นั่นอยู่หรอกครับ แต่ผมมีเหตุผลของผมที่จะไม่เข้า และไม่คิดจะอธิบายเลยนึ่งเสีย</p> <p>"หรือกลัวสอบเข้าไม่ได้ ค่ะเนนวิชาสามัญเรามี"</p>	<p>schools that charged cheaper tuition fees. I needed to pay for costly art equipment. They were too expensive.</p> <p>"Didn't you know there's an art school in Silpakorn, right across the Front Palace? Why haven't you heard about it before?" My art teacher told me.</p> <p>"I only know Poh-Chang Vocational School."</p> <p>"So why don't you study there?"</p> <p>I would have loved to, but I had my reasons for not studying there. I didn't want to explain so I said nothing.</p> <p>"Or you are scared you won't pass the</p>	
---	--	--

<p>เต็มทนใช้เต็มที่" ครูตักคอก</p> <p>ผมเลยหันหน้าเสีย รับสมอั่งเสียดเสียดแหละดีแล้ว ครูก็อธิบายให้ฟังว่าผมจะไปเรียนที่นั่นได้อย่างไร ไปรถเมล์สายไหน สอบเข้าเมื่อไหร่</p> <p>โอโฮ วิเศษเลยครับที่นี่เพราะอยู่ใกล้กับโรงเรียน นาฏศิลป์ ผมได้ดูสาว ๆ เขาซ้อมรำละครกันตั้งแต่ เช้ามีต สบายตาสบายใจดีจะตาย อากาศเรียนก็ สวย แล้วยังพิพิธภัณฑน์ วัดพระแก้ว พระบรมมหาราชวัง แม่น้ำเจ้าพระยาอยู่บริเวณ เดียวกันทั้งหมด</p>	<p>admission test? Your scores aren't good, right?" She knew me too well.</p> <p>I glanced down and all I could do was accepting what she said. Then, she filled me in on more details about that school things, like which bus to take and when the admission test was scheduled.</p> <p>Wow, this place was incredible! My school was right next to a Classical Thai Dance college, and every morning, I got to watch these amazing girls practicing their dances.</p> <p>The sight was a pleasure for my eyes and soul. The school buildings were also beautiful. Moreover, in the area, there were museums, the Temple of the Emerald Buddha, the Grand Palace, and the Chao Phraya River- all in one place!</p>	
---	--	--

<p>อยากชมภาพจิตรกรรมฝาผนังหรือว่าเรือพระราชพิธีก็เพียงแต่นั่งเรือเข้าไปในคลองบางกอกน้อย ใกล้ ๆ แถวนั้นเองลงเรือตรงท่าช้าง อยากรูดูของเก่า ๆ ก็เดินเข้าไปเป็นพิพิธภัณฑ์ ที่ฉานอิงฉาผมจะแยเพราะเขาต้องเรียนหนัก วันเสาร์เคยแอบพอไปตะบอลกับผมที่โรงเรียนมัธยมกับเพื่อน ๆ ของผม วันเสาร์หนึ่งเกิดโต๊ะร้ายพอลกลับเร็ว(พอไปทำงานวันเสาร์เสมอ)</p>	<p>If I wanted to see the mural paintings or the Royal Barges, I just had to take a boat right into the Bangkok Noi canal near Tha Chang Pier. You could also see all kinds of antique crafts in the museum. Chan couldn't help but envy me because he had to <u>hit the books</u>. But then one Saturday, he joined me and my friends for a football game right there at our school. It was a rare treat, as my dad usually worked on Saturdays, but that day, unfortunately, he came home early.</p>	<p>“Hit the books” เป็นสำนวนในภาษาอังกฤษ โดย Cambridge Dictionary ได้ให้นิยามของสำนวนนี้ว่า “to begin to study in a serious and determined way” หมายถึง การอ่านหรือ ร่ำเรียนหนังสืออย่างหนัก</p>
<p>หน้า 67</p> <p>ผมไม่ได้เข้าข้างน้องนะครับ ผมคิดว่าที่ปรีเยศก็คงคิดอย่างผมเหมือนกัน</p> <p>"รูปนั้นใครวาดนะ สวยจัง" ฉานเฉิดชมรูปดอกกุหลาบแบบไทย ๆ กลางดอกกุหลาบสีชมพูมีนาง</p>	<p>I did not side with my sister. Even Pariyate might have thought that I was.</p> <p>“Who painted that? So beautiful.” Chaicherd admired the Thai-style painting</p>	

<p>เปลือยเหมือนนางฟ้าลอยอยู่กลางกลีบดอกไม้ แม่ เป็นนางเปลือยแต่ไม่โศกโศกใครรับสวป่านพหยาต จากฟ้าที่เดียว</p>	<p>of roses. In the middle of the pink rose, there was a scantily dressed nymph as beautiful as a floating angel. The nymph was naked, but not in a provocative way. She was so beautiful as if descending from heaven.</p>	
<p>"พี่วาดเอง" พี่ปริยศเป็นผู้วาดภาพแสนสวยงาม "ไอ้โฮ ฝีมือพิเศษไปเลย"</p>	<p>"I did." Paryate drew that beautiful painting. "Wow! Your skill is excellent!" "Excellent..." he repeated her word. I thought he flattered himself, but his gaze wasn't fixed on the painting. Instead, it was directed at Cherdchai.</p>	
<p>"วิเศษไปเลย" พี่ปริยศทวนคำ ผมมีกนิษฐาทว่าช่าง ยกยอตัวเอง แต่สายตาของพี่ปริยศไม่ได้อยู่ที่ภาพ กลับอยู่ที่หน้ายายเจ็ด</p> <p>"ถ้าแต่งชุดไทยเกล้าผมติดดอกไม้ เป็นนางบุษบา ได้"</p>	<p>"If she dressed into Thai costume and wear her hair in a bun, then pinned it with</p>	

<p>"ใครคะ ใครเป็นนางบุษบา" ฉายเฉิดคึกคัก แกยังเด็ก "ไม่รู้ว่าเขาตั้งใจตัวอย่างชายหนุ่มจิตใจสวยงาม"</p> <p>"น้องนั่นแหละ มาเป็นแบบให้พี่วาดได้ไหม"</p> <p>ฉายเฉิดฮ้าปากหวอ ตาค้างตัวนี้ก็ไม่ถึง</p> <p>"เฉิดนะหรือคะ"</p> <p>"น้องนั่นแหละ" พี่ปริเยศพูดตรง ๆ</p> <p>"โอ๊ย ไม่เอาหรือ เดี่ยวให้แกเหมือนรูปร่าง"</p>	<p>flowers. She could be Budsaba, you know, that gorgeous female princess from <i>The Tale of Inao</i>"</p> <p>"Who? Who's going to be Budsaba?" Cherdchai chuckled. She had no idea he had fallen for her just like a young man would have a crush on a beautiful woman.</p> <p>"You are. Can you sit for me?"</p> <p>Her eyes opened widely, obviously not anticipating the invitation.</p> <p>"Me?"</p> <p>"Yes, you" Pariyate said straightforwardly.</p> <p>"Absolutely not, you are going to make</p>	<p>นางบุษบา (หน้า 67) – Budsaba, a gorgeous female princess from the tale of Inao</p> <p>ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโธนี พิม การแปลแบบเปลี่ยนความหนาแน่นของความหมาย(Density change) โดยใช้การอธิบายเพื่อเพิ่มความหมาย ผู้วิจัยพิจารณาเห็นว่า นอกจากการทับศัพท์คำนี้ ควรมีการอธิบายเพิ่มเติม ว่าเป็นนางในวรรณคดีเรื่อง อีเหนา (the tale of Inao) เพื่อสื่อให้เห็นรูปโฉมที่งดงามเข้ากับบริบทที่กล่าวถึงความงามอยู่นั่นเอง</p>
--	---	---

<p>หล่อนซึ่งรูปร่างเปลือยบนกลีบกุหลาบแล้วหันหน้าเป็น เข็ด รับรองพ่อซ่าเข็ดแน่ ๆ เลย"</p> <p>ผมก็คิดอย่างเข็ด ริมาเป็นนางแบบ รับรองถูกตี ตาย พ่ออาจจะไม่ได้เข็ดที่สอบวิทยาศาสตร์ตก แต่ พ่อตีแน่ ๆ ถ้ามาเป็นนางแบบเปลือย ถึงไม่เปลือย ก็ยังไม่อาจจะโดนตี เพราะจะเสียเวลาเรียนด้วยเรื่อง เหลวไหล</p>	<p>me go naked like that painting." She pointed to the nude angel painting. "Father is going to surely kill me." I couldn't agree more. If she dared pose nude drawing sitter, she would certainly get a big beating. Father might not whack her because she failed her science test, but he would definitely clout her if she was a nude model. Even she didn't get naked, father would punish her because she wasted her study time on something unworthy.</p>	<p>นางนพพมาศ (หน้า 68) –Noppamas, the queen of Loy KraTong festival ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรม ของแอนโธนี พิม การแปลแบบเปลี่ยนความ หนาแน่นของคำความหมาย(Density change) โดย ใช้การอธิบายเพื่อเพิ่มความหมาย ผู้วิจัยพิจารณา เห็นว่า นอกจากการทับศัพท์คำนี้ ควรมีการ อธิบายเพิ่มเติม เนื่องจากว่าเป็น นางงามใน เทศกาลลอยกระทง (the queen of Loy KraTong festival) เพื่อสื่อให้เห็นรูปโฉมของนาง นพพมาศที่งดงาม</p>
<p>หน้า 68</p> <p>"ไม่เปลือย แต่งชุดไทย เก๋ล้ำม ชัดดอกไม้ เป็น นางนพพมาศลอยกระทงหรือนางบุษบา"</p> <p>"เป็นนางมโนราห์ใส่ปีกใส่หางดีกว่า เข็ดอยาก</p>	<p>"Not naked, just dressed in a traditional Thai costume like Noppamas, the queen of Loy KraTong festival or Budsaba." "I'd rather be the winged Manohra from</p>	<p>นางมโนราห์ (หน้า 68) –Manohara from Manohara and Prince Sudhana ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรม ของแอนโธนี พิม การแปลแบบเปลี่ยนความ หนาแน่นของคำความหมาย(Density change) โดย ใช้การอธิบายเพื่อเพิ่มความหมาย ผู้วิจัยพิจารณา เห็นว่า นอกจากการทับศัพท์คำนี้ ควรมีการ</p>

<p>ทะเลใต้"</p> <p>ฉายาเด็ดพูดเล่น แต่สีหน้าก็ปริเยศนั้นไม่เล่นเลย เขาอยากได้ฉายาเด็ดมาเป็นแบบจริงจัง ๆ</p> <p>"หน้าน้องเหมาะกะกับชุดไทย ใส่กระบังหน้าแล้ว จะต้องงามแน่ ๆ"</p> <p>"พ่อคงไม่ยอมให้มาหาคอร์รับ" พี่ฉานรีบบอก เขาคงดูออกเหมือนที่ผมดูออก</p> <p>"น้องฉินยังเด็ก ลูกสาวคนเดียว พ่อหวง"</p> <p>"ปิดเทอมใหญ่นะ น้องฉิน พี่อยากาวาครูบ่น้องจริง ๆ รูปเหมือนก็ได้"</p>	<p><i>The Tale of Manohara and Sudhana.</i> I want to fly."</p> <p>ChaiCherd was not serious about what she just said at all, but Pariyate was. He really wanted her to be his model.</p> <p>"Your face looks good in Thai costumes. You would be absolutely stunning with a Thai headdress on."</p> <p>"Our father will never allow it," Chan said. He must have thought what I was thinking.</p> <p>"She's still young and she's the only daughter. Father is possessive of her.</p> <p>"Cherd, spare me some of your time over the long school break. I really want to</p>	<p>อธิบายเพิ่มเติม ว่าเป็นนางในวรรณคดีเรื่อง มโนราห์ เพื่อสื่อให้เห็นรูปโฉมที่งดงาม เข้ากับ บริบทที่กล่าวถึงความงามอยู่นั่นเอง</p>
--	---	--

<p>แววตาสาวน้อยสนใจอยู่เหมือนกัน</p> <p>"เย็นแล้ว กลับเถอะ" พี่ฉานเตือน</p> <p>ผมเองก็ไม่สบายใจเมื่อเห็นฉายาเฉียดสบตากับพี่ปริเยศ และเมื่อสองคนนั้นกลับไปแล้ว พี่ปริเยศก็ไม่ทำงานเอาแต่นั่งเหม่อ นัยน์ตาฝัน อารมณ์ศิลปินของเขาคงกำเริบ</p> <p>พี่ปริเยศไม่ใช่คนหล่อเหลานักหนาแต่นัยน์ตาของเขาจะมีชีวิต ยามโกรธจะวาวโรจน์ดังตาเสือ ยามยินดีแวววับ ยามรักก็คงหวานฉ่ำ ผมซึ้งเป็นห่วงน้องเสียแล้ว</p>	<p>draw you. Just a portrait."</p> <p>She looked interested.</p> <p>"It's dark already, let's go home" Chan warned.</p> <p>I didn't feel comfortable when my sister made eye contact with Pariyate. After my siblings left, Pariyate kept spacing out with his dreamy eyes. His artistic sensibility must have begun to kick in.</p> <p>He was not a handsome man, but he had such expressive eyes. When he was angry, his eyes would glow like a tiger. When he fell in love, his eyes would probably be moistened with sweetness. I was quite worried about my sister.</p>	
---	--	--

<p>แต่ใจผมไม่ได้คิดจะขัดขวางนะครับ ผมคิดว่าพี่ บริเยศเป็นคนดีพอสำหรับน้องสามผม แต่ฉายาเฉียด ยิงเด็กนรก และพ่อคงไม่พอใจแน่ ๆ ต่อให้ฉายาเฉียด อายุยี่สิบพ่อก็ต่อจะไม่ชอบเพราะพี่บริเยศเป็นจิตร กร พ่อไม่เคยชอบคนอาชีพนี้ ดูแต่ผมเองจะเรียน วิชานี้พ่อยังแทบจะฆ่าผมทิ้ง แล้วมีหรือที่พ่อจะ ยินดีรับคนอาชีพนี้เป็นเขยคงได้วันกันไปทั้งบ้าน</p>	<p>But I didn't want to stand in their way. I thought Pariyate was good enough for my sister, but she was still too young. Father would be furious. Even though she was twenty, father would never approve because Pariyate was an artist. He had this thing against artists ever since he found out about my art school, when father almost killed me. Was there any chance that he would willingly accept an artist as his future son-in-law? That would definitely cause chaos.</p>	<p>บุญใจ (หน้า 70) – owe someone so much ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการแปลคำทาง วัฒนธรรมของแอนโธนี พิม เป็นการใช้กลวิธีการ แปลแบบแตกต่าง (Perspective Change) คำว่า โข มาจาก คำว่า “อีกโข” หรือที่มักพูดเป็นภาษา ปากกันว่า “โข” “มากโข” หมายถึง จำนวนนับ อย่างสูง เมื่อรวมกับคำว่าบุญจึงหมายถึง บุญอัน ใหญ่หลวง ในบริบทของเรื่องนี้สื่อถึงการรู้สึก ขอบคุณหหรือติดพันบุญคุณต่อผู้ใดผู้หนึ่ง ผู้วิจัย เลือกรูปการใช้กลวิธีการแปลแบบแตกต่าง เนื่องจาก มองต่างมุมมองว่า owe someone so much</p>
<p><u>หน้า 70</u></p> <p>“เราล้มลุกเมื่อยน้อย ได้แค่นี้ก็ต้องพอใจแล้วนะ เขา ไม่มารังควานก็บุญใจแล้ว รู้ไหม พ่อตาไม่เคยนอน ค้างบ้านเรารู้สึกตื่นตั้งแต่ตาจำความไม่ได้ ตาเคยถาม แม่ แม่บอกว่าพ่อสัญญาบ้านใหญ่ไว้จะไม่ไปนอน</p>	<p>“We are just his bastards. We should be thankful for what we got. We already owed them so much for not harassing us. You know what? In my life, my father</p>	

<p>คำอ้างแรมที่ไหนนอกจากไปทำงานดูเอเยนต์ต่างจังหวัด หรือพาลูกเมียบ้านใหญ่ไปเที่ยว พวกเรามีตัวเกิน"</p> <p>"แล้วทำไมคุณแม่ของดา...เอ้อ..."</p> <p>"ไม่รู้สิ ดาก็ตอบแทนไม่ได้ว่าทำไมแม่เขาพอใจกับชีวิตอย่างนี้ อาจจะเป็นเพราะเงินหรือเพราะรักก็ไม่รู้ พ่อदारูบหล่อมากนะ ปากหวานด้วย ปากนั่นสีชมพูแหวะ ดาว่าปากจะต่อว่าทำไม่ค่อยมาเยี่ยมตามั้งก็ยังไม่ขึ้นเลย พ่อเขาพูดดีจนเราพูดไม่ออกอีกอย่างพ่อเขาก็รับผิดของชีวิตพวกเรานิดๆ ดาเขามีเชื้อจีน พ่อว่าคนจีนไม่มัวนอนทอดทิ้งเมียตั้งเมียเดิม แล้วก็จะไม่ทอดทิ้งเมียไหนเลยลูกเค้าจะเลี้ยงอย่างดี"</p>	<p>never sleeps over at my house. Mother told me that father made a promise to his first wife that he would not sleep over anywhere except when working in other cities or taking his first wife and his children to travel. We are just an excess."</p> <p>"So why did your mother.... uh.."</p> <p>"I don't know. I wish I knew why mother is pleased with this kind of life. The reason might be love or money. My father is a handsome and sweet-talking guy, sweet like honey. He was so good at talking that we never dare complained about anything. Moreover, he took good care of us. He has Chinese blood. He said Chinese people wouldn't leave their first wife nor their other wives. They raise their children</p>	
--	--	--

<p>มีนา พี่ปริยศติงมีเงินซื้ออุปกรณ์ครบครันกว่าคนอื่น แล้วมีเงินซื้อข้าวเลี้ยงเพื่อนเลี้ยงผมอยู่ทุกวัน ลดาวัลย์เองก็มีเงินใช้ตามสบาย แม่เคยมีค่าว่าเงินไม่พอหรือไม่มีเงิน แม่ของเธออาจจะคิดถูกก็ได้ที่ยอมเป็นเมียอยู่ผู้ชายอย่างนี้ โห่ บ้านสวย รถโก้ เงินเดือนสูงนะครีบ งานบ้านเธอคงทำแก๊งหายไปอย่างนั้นลดาวัลย์เองก็ไม่มีที่ทำเต็อครีบนะไรกับการเป็นลูกเมียหน่อย</p>	<p>well.”</p> <p>No wonder why Pariyate had money to spend on all drawing and painting tools. Not mentioning, feeding me and all his friends every day. Ladawan also always had money to spare. Money was never a problem for her. Her mother might have chosen the right path for being a mistress. She got to live in a beautiful house, had lavish cars and high income. Embroidering was just something her mom did for fun. It seemed Ladawan didn't mind being an illegitimate child.</p> <p>“But father didn't register his legal parentage for her. His first wife won't let him do that because there will cause a problem with the inheritance.”</p>	
<p>"แต่พ่อแม่จดทะเบียนรับรองบุตร บ้านใหญ่เขาห้ามเลี้ยงได้แต่ห้ามจดทะเบียนรับรองเพราะกลัวจะมีปัญหามรดก"</p>		

<p>"อ้าว แล้วถ้าเป็นอะไรไป แม่กับตามิแย่หรือ"</p> <p>"ไม่แย่หรอก พ่อเขาฝากเงินไว้ให้ทุกคนตั้งแต่เกิด พอเป็นทุนเล่าเรียน ให้เบิกใช้ได้เมื่ออายุครบยี่สิบ"</p>	<p>"Oh? What if something happens to your father? Wouldn't be bad for you and your mother?"</p> <p>"We'll be alright. He put money in the bank for each of us since we were born for our tuitions. We can withdraw the money when we're twenty years old."</p>	
<p><u>หน้า 72</u></p> <p>"แต่ที่ว่าแม่คงทำให้บ้านใหญ่เขาเดือดร้อน เหมือนกันแหละนะ"</p> <p>"แคร์อินใจนิด ๆ หน่อย ๆ เหมือนมดกัดเจ็บ ๆ ค่ะ ตาเองบอกว่าพ่อแม่สามบ้าน บ้านที่สามอาจจะทำให้บ้านใหญ่เดือดร้อนกว่าก็ได้เพราะคงสูงกว่าเพื่อน" ลดาวัลย์พยักหน้า</p>	<p>"I guess your mother has caused so much trouble for his first wife."</p> <p>"Just a little annoying like an ant bite. I told her that father has three more wives, and the third wife is younger than the others. So, this might give her some</p>	

<p>"บ้านที่สามนะที่แรกบ้านใหญ่เขาทำให้ ตั้งใจจะให้ พ่อเล็กกะแม่"</p> <p>"อ้าว" ผมอุทานด้วยคาดไม่ถึง</p> <p>"บ้านที่สามนะเขาเป็นหลานห่าง ๆ ของบ้านใหญ่ สวยเขียว เขาทำให้กันแต่ผลกลับกลายเป็นว่า เขาขอให้พ่อแยกบ้านให้เขาต่างหาก เขาไม่ยอมอยู่ในบ้านใหญ่ พ่อก็ตามใจ แล้วพ่อก็งงเมื่อยอมเล็กกะแม่ด้วย โอ๊ย ร้อนเป็นไฟลูกเลยละ พักนั้น"</p> <p>ลดาวลี่ยหัวเราะชอบใจ ผมส่ายหน้า หัวเราะไปกับ หลอนด้วย</p> <p>"พ่อรักษาสัญญากับเขาทุกอย่างแล้วนะ เขาไม่ว่าหาเรื่องเลยกลายเป็นหาเหตุใส่ตัว พ่อกลับได้เมีย</p>	<p>trouble." She nodded.</p> <p>"The first wife found a third one for him because she wanted him to break up with my mother."</p> <p>"What!" I didn't expect this at all.</p> <p>"The third wife is the main wife's distant relative, a pretty one. It turns out the third wife asked not to live in the main house with the first wife. Father's okay with that and he didn't break up with my mother either. It was so dramatic back then!" She laughed. I shook my head and laughed with her.</p> <p>"Father always keeps his words, but she just keeps asking for trouble. So, father</p>	
--	---	--

<p>อีกคน ทั้งสาวทั้งสวยแล้วก็มีลูกสาวเล็ก ๆ ฝาแฝดน่ารักเดียว ดาเคยเห็น น่ารักมาก พอรักจนหลงเวลาไปนอกที่ซื้อของเล่นมาประเด็นที่นี่เป็นสิ่งที่มันน่ารักเหมือนตุ๊กตานี้ ตอนนี่ทำขวบได้แล้ว"</p> <p>"แม่ดำไม่ว่าหรือ"</p> <p>"ไม่เห็นเคยว่า อย่างที่บอกแหละ แม่พอใจในสิ่งที่แม่ได้"</p> <p>"ผมอยากให้พ่อเป็นอย่างแม่ของดาซึกทำสิบ เปอร์เซ็นต์"</p> <p>ดดาวัลย์มองหน้าเพราะไม่เข้าใจ ผมถึงอธิบายให้เธอฟังสั้น ๆ</p>	<p>has another pretty and young wife and a set of twin daughters. I saw them. They are so adorable. My father is head-over-heeled in love with them. He would buy and provide them with anything they want. Now, they're five and as cute as a doll."</p> <p>"Doesn't your mother mind?"</p> <p>"No, as I told you, she's happy for all she got."</p> <p>"I wish my father could be like your mother at least 50% alike."</p> <p>She looked at me puzzled. So, I gave her a brief summary.</p>	<p>ประเด็น (หน้า 72) – would provide ones with anything they want</p> <p>พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ให้ความหมายของคำว่า ประเด็น ว่า เป็นการถวายของพระโดยวิธียกส่งให้ตามพิธีการที่กำหนดไว้ หรือ ส่งให้ถึงมือ (ใช้ในความแตกต้น) แต่ในบริบทของเรื่องนี้สื่อถึงการหาทุกสิ่งมาเตรียมไว้ให้ ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของ แอนโธนี จิม เป็นการใช้กลวิธีการแปลแบบแตกต่าง (Perspective Change) เนื่องจากมองว่า would provide anything with something they want</p>
---	---	---

<p>หน้า 76</p> <p>พี่ชายผมส่ายหน้า</p> <p>"เหอะน่า ถึงจะเหมือนวาดโปสเตอร์หน้าโรงหนังก็งานสุจริต ทำตุ๊กตาปูนปลาสเตอร์ระบายสีสวย ๆ ขายตัวละบาทสองบาททำบาทก็ได้"</p> <p>ผมมองหาทางทำมาหากินของผมไปเรื่อยสี่ห้าปี ฉานบอกเลยว่าไม่เห็นด้วย</p> <p>"ฉันไปรับจ้างวาดรูปประกอบนิยายดีกว่า" พี่ฉานว่า "ยังไม่ตากหน้าเท่า"</p> <p>"ແຫມ ຫນ້າອ່າຍາງເຮົາຕາກຫນ້າກໍຕາກຮີ ແມ່ກໍລ້ວແຕດ ຫຼອກ ໄດ້ເງິນແລ້ວກໍນ ເງິນສະອາດ ຯ ດ້ວຍ"</p> <p>"พอไปเจอเข้ามีหวังโดนฆ่า"</p>	<p>My brother shook his head.</p> <p>"Come on, although this is like painting movie posters, it's not an illegal job. I can paint plastered dolls for 1 or 2 baht each."</p> <p>I was looking for a way to make money, but his face screamed disapproval.</p> <p>"Hm, you should be an illustrator for novels." He spoke. "It's not as degrading."</p> <p>"Well, I don't mind if people look down on me. I can earn money from that job. It's clean money."</p> <p>"If father found out about it, you would</p>	

<p>"ก็เบ่ในถิ่นที่ ใเทพอเจอทำแม่เล่า พืฉานก็ติดนิสัย พอมาไม่ม่นอยละนะมา ศักดิ์ศรีมาก ลูกครูใหญ่ ในั้น ทำไม่เต ใเอเนนทำไม่เตขายหน้า ต้องรับราชการถึง จะเก้ เป็นพ่อค้าแม่ขายไม่เต อัยยายเหมมีออนลูก</p> <p>เจ๊กเบ๊ะ อัยย หาเงินได้เองภูมิใจจะตาย"</p>	<p>be dead."</p> <p>"So, it's better not to go wherever father we can run in to him. You also have father's personality. You gained prestige. As a principal's son, you cannot do this, you cannot do that because it's going to ruin your reputation. Serving the government is a more honorable path. Being a merchant is embarrassing like those Chink offsprings. Why? Earning money from this job is something to be proud of."</p>	<p>เจ๊กเบ๊ะ (หน้า 76) – Chink offspring</p> <p>ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโธนี พิม การแปลแบบตรงตัว (Copying Words)</p> <p>เนื่องจาก เจ๊กเบ๊ะ หมายถึง พี่ชายของพ่อ หรือ ลูก องชายพ่อ หรือ อาชาย และในภาษาอังกฤษนั้นสามารถใช้ Chink offsprings เรียกแทน ลูก อา น้า ผู้ชายได้ทั้งหมด ผู้แปลจึงแปลว่า Chink offsprings</p>
<p>"พ่อแม่เขาสงเสียเราเรียนได้"</p> <p>"พ่อเขาไม่เต็มใจส่งผมเรียนวาดรูปหรอก ต้องช่วยตัวเอง แม่เขาเจียดให้เตไม่พอซื้ออุปกรณ์" ผมพูดความจริง การเรียนศิลปะนั้นไม่ ใเสียแต่ค่าหน่วย</p>	<p>"Our parents can support you financially."</p> <p>"Father is not willing to pay for my art education. I need to pay by myself. Mother can only pay for it partially. It's</p>	

<p>กิต แต่ต้องซื้ออุปกรณ์ ล้วนแต่แพง ๆ ทั้งนั้น เรียน วิชาสามัญมากกว่า ถึงเรียนวิชาต่าง วิชาแพทย์ก็ไม่ ต้องซื้ออะไร เพราะใช้อุปกรณ์ของมหาวิทยาลัย ของโรงพยาบาล</p>	<p>not enough for all the painting equipments.” I told the truth. In art school, you had to pay extra for expensive equipments. So, studying in a normal school was cheaper. Even medical or vocational school did not require students to purchase extra equipment as they were provided by the school or the university’s hospital.</p>	
<p>อุปกรณ์พวกนั้นมหาเกินกว่าที่ ใครจะมีใช้ส่วนตัว แต่การเรียนศิลปะหรือวิชาช่างประเภทตัดเย็บ ต้องซื้อเองทุกอย่าง กระทั่งจะเรียนเย็บผ้าก็ต้องมี จักรเป็นของตัวเองจึงจะทำงานได้ ผมเรียนศิลปะ ผมก็ต้องซื้อสีซื้อพู่กัน ซื้อกระดาษ ผ้าใบ ดิน สำหรับปั้น เครื่องมือแกะ</p> <p>หน้า 77</p>	<p>Equipment was too big for students to own personally. But art or sewing students had to pay for every single tool. Sewing students needed sewing machines like art students required their painting supplies like brushes, paper, canvas, clay, and carving tools.</p>	

<p>โอย สารพัดละครับ ผมยังได้ยินมาว่าอุปกรณ์สี่สมัยใหม่อะไรนี่เครื่องหนึ่งราคาหลายหมื่นก็มี แต่ของแพงขนาดนั้นทางมหาวิทยาลัยคงมี ให้ใช้ในห้องเรียน แม่ให้เงินผมเช่าที่धान แต่ผมไม่มีทางพอใช้ พี่ฉานนะใช้แค่คาร์ถ ค่าอาหารกลางวัน ตำรับตำราจินตหน่อย แล้วผมละ แค่นั่งอยู่ใต้ที่ไหน ผมไม่กล้าเอ่ยปากกับแม่ เท่านี้แม่ก็เสียสละเพื่อผมมากพอแล้ว แม่ปกป้องผมทุกสิ่งทุกอย่าง ดังนั้นผมจะต้องช่วยตัวเอง</p>	<p>The list could go on and on. I heard that some modern art tools cost tens of thousands of baht. Of course, art schools could provide those tools for their students in classes. Mother handed Chan and me some cash, fair and square, but felt like I barely had enough to cover my needs. Chan used his money for rides, lunch, and a few books. I couldn't bring myself to ask for more because she had already done so much for me. She had shielded me from every storm, and now it was my turn to learn to stand on my own two feet.</p>	
<p>ผมกับเพื่อนไม่รู้จักเจ้าของบรรณารักษิการ สำนักพิมพ์ไหนหรือใครรับ ใช้วิธีดุย ๆ เข้าไป ถ้าไม่พบผู้มีอำนาจในการจ้าง ผมก็ทิ้งตัวอย่างผลงาน และสถานที่ที่เขาจะติดต่อกับเราไว้ไว้ ไม่มีใคร</p>	<p>My friend and I didn't have any connections with publishers. We simply strolled into their office one day. If I didn't get a chance to meet the person in</p>	

<p>ติดต่อกลับมามากจากเราจะตามเรื่องเอง หนน กลับไปถามว่าเขาคิดว่าผลงานของเราพอไหวไหม มันก็พอไหว แต่เขาก็ตราครา่มากเพราะมีไอใหม่ และยังมีเรียนไม่จบ ไม่มีใบอะไรรับรอง แต่แต่ใช้มีเอ รับรองตัวเอง</p>	<p>charge, I would leave my portfolio and hope they would reach out later. But we didn't hear back from them at all until we sent a follow-up. They finally got back to us and said our work was pretty decent, but since we were just amateurs in college without any degrees or certificates, they cut down the salary. All we could do was proving ourselves with our skills.</p>	
<p>มีอยู่แห่งหนึ่งบอกเราเลยว่า "ผมไม่มีเรื่องจะส่งให้คุณवाद เอางี้ดีกว่า คุณแต่ง เรื่องมาด้วยซี การตูนเล่มละบาทนะเนะ เอา ตัวอย่างไปดูว่าต้องวาดก็หน้าขนาดเท่าไหน วาด มาแล้วพอใช้ได้ผมจะซื้อ"</p>	<p>An employer told us. "Well, how about this, you write your own story and make it to a one-baht chapbook. Here's an example to see the size of papers. Draw it well and I will buy it."</p>	
<p>ผมก็ลงทุนทำไปเสนอเล่มหนึ่ง เขาให้ผมสี่ร้อยบาท เอ้อ แทบไม่พอค่ากระดาษกับหมึก แต่ผมก็ต้องรับ</p>	<p>So, I pitched this awesome cartoon idea to him, and he only coughed up 400 Baht.</p>	

<p>เพราะผมไม่มีทางเลือก ลงทุนไปแล้วนี่ครับ ถ้าไม่ขายก็ไม่ได้ถอนทุนคืนเลยนะซี</p> <p>"อีกอย่างก็คือภาพลายเส้นสำหรับระบายสี คุณดูว่าการ์ตูนทีวีเรื่องไหนฮิตมาก ๆ ก็วาดหน้าตาแบบที่พวกเขาชื่นชอบ อย่างไอ้ก๊ากโก้ มดแดง พวกนี้นะ เหม็นซิงก็ลิสรูป ปกติลิสกนึ่ง เอาตัวที่</p> <p><u>หน้า 78</u></p> <p>ฮิตที่สุด เว้นไว้สองหน้าไว้ใส่ชื่อสำนักพิมพ์กับชื่อเรื่อง ผมจะได้พิมพ์สองยก ผมจะให้เล่มละพัน"</p>	<p>Huh? That was barely enough to cover the cost of paper and ink, but I had no choice. I put my time, and money into this project, and I needed to get my money back or I lost it all."</p> <p>"Maybe you should try line art coloring. You can use popular cartoons like Specterman or Masked Rider as references. 14 drawings for 1 cartoon with a four-colored cover.</p> <p>Pick up the most popular ones and leave 2 blank pages for titles and the publisher's name. Then I can publish 2 times, so I offer you 1,000 Baht per a book."</p>	
<p>ผมเคยดูอะเมื่อไหร่การตูนโทรทัศน์ เอาเง่เอากันเล่มละตั้งพัน ผมไปนั่งดูร้านกาแฟ เข้าวันเสาร์ก็ได้</p>	<p>I had never watched those cartoons before. He offered a thousand baht each</p>	

<p>ไปเอาชัยหมวยร้านข้าวต้มที่เราเคยกินกันตอนเด็ก ๆ ก็ได้เอากะดาดไปล้าง ๆ เอาไม่ยากหรอก แต่ลายเส้นแล้วผมก็เลยกลายเป็นนักแต่งนิยายผีไปด้วย วาดการ์ตูนเล่มละบาทขายนั่นแหละ มันต้องแต่งเรื่องด้วยมีบทสนทนาอะไรต่อมิอะไร มันเป็นไปเองครับ ผมจึงแต่งเรื่องนางตานี นางตะเคียน นางนาคพระโขนงมา ใส่ไข่' เสียเจ้าของเรื่องเดิมคงจำไม่ได้ ผมไม่ได้ใช้ชื่อจริงในการเขียน ขึ้นชื่อจริงผมได้ถูกพ่อ ซ้ำตายไปไร แม่ก็คงไม่ชอบเพราะจะต้องรับหน้าพ่อเป็นทัพแรกแน่ ๆ แต่ผมก็วาดการ์ตูนนี้ขายอยู่ได้ไม่นาน</p>	<p>book. I figured, why not give it a shot? I watched cartoons in a coffee shop, and, on a Saturday morning, I spent time at the Chinese girl's rice porridge restaurant to sharpen my skills. It was not that hard. Just a drawing. So, my drawing line turned into a ghost cartoon style, a one-baht chapbook. It needed a story and conversations as well, so I just went with the whatever come up in my mind. I picked Tani, a female spirit of banana tree, Ta-khian, a female spirit of Hopea Odorata tree and Mae Nak Phra Khanong to blend them all together until the former authors wouldn't recognize their original versions. I never used my real name when I wrote. If I did, my father would definitely kill me. And my mom, she wouldn't be too happy either,</p>	<p>นางตะเคียน (หน้า 78) –Ta-khian, a female spirit of Hopea odorata tree ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโธนี ทิม การแปลแบบเปลี่ยนความหนาแน่นของคำ (Density change) โดยใช้การอธิบายเพื่อเพิ่มความหมาย ผู้วิจัยพิจารณาเห็นว่า นอกจากการทับศัพท์คำนี้ ควรมีการอธิบายเพิ่มเติม ว่าเป็นวิญญูณที่อยู่ในต้นตะเคียน</p> <p>นางตานี (หน้า 78) –Tani, a female spirit of banana tree ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโธนี ทิม การแปลแบบเปลี่ยนความหนาแน่นของคำ (Density change) โดยใช้การอธิบายเพื่อเพิ่มความหมาย ผู้วิจัยพิจารณาเห็นว่า นอกจากการทับศัพท์คำนี้ ควรมีการอธิบายเพิ่มเติม ว่าเป็นวิญญูณหญิงสาวที่อยู่ในต้นกล้วย</p>
---	---	--

<p>"ตอนนี่ตลาดเรื่องผีบูแล้ว เอาเรื่องรักไป ๆ ตีกว่า" เจ้าของสำนักพิมพ์บอก แล้วเอาตัวอย่างหนังสือที่เขาต้องการนั้นมาให้ผมดู ผมเอามาอ่าน แล้วตัดสินใจอยู่ยาก่อนที่จะปฏิเสธ เพื่อนผมมันเอาครับ มันว่ามันต้องการเงิน เรื่องศีลธรรมไม่ใช่ธุระของมัน</p> <p>"เขายายสามล้อ กับพวกหนุ่มโรงงาน ไ่ว่ผ่อน อารมณ์ ไม่ใช้การดูนี้ได้ก่า่านนี้"</p> <p>ถึงผมจะเป็นลูกนอกคอกของพ่อ แต่เรื่องศีลธรรม</p>	<p>because she would have to handle all my father's questions. I could dwell on this job only for a while.</p> <p>"These days, ghost cartoons are out. Let's do some romantic stories with nude scenes." He suggested while pulling up a few sample materials to show me. I read them and spent some time thinking before turning down his offer. But my friend eagerly accepted the job since he was strapped for cash. Morality was none of his business.</p> <p>"This is for motor-tricycle riders and factory men to release their ranked-up desire, not for children."</p> <p>Although I was the black sheep for my</p>	
---	--	--

<p>เรื่องจริยธรรมที่พอพราสอนมากก็ฝังอยู่ในส่วนลึก ของใจผม ผมทำไม่ได้มันไม่ถูกต้อง ผมยอมอด ตีกว่า</p> <p><u>หน้า 79</u></p>	<p>father, the morality he taught me remained etched in my heart. I would rather lose my job than do what wasn't right.</p>	
<p>ผมตระเวนหาขายหนังสือใหม่ แต่ก็ไม่ได้ จนกระทั่งวัน หนึ่งผมไปนั่งอ่านหนังสือในหอสมุดแห่งชาติเพื่อดู ว่าตอนนี้งานหนังสือภาพเขาไปถึงไหนกันแล้ว และผมคิดว่าจะไปหาใคร ผมพบหนังสือของ สำนักพิมพ์ใหม่แห่งหนึ่งเป็นหนังสือสำหรับเด็กเล็ก ๆ มีภาพประกอบน่ารัก เนื้อหาง่าย ๆ สำหรับเด็ก ที่อ่าน ผมมีวาติรูปของผมน่าจะยังเทียบกันกับ วาดภาพประกอบคนอื่นไม่ได้ คิดว่าถ้าผมพยายาม อีกหน่อย ฝึกมือให้ดีขึ้น ลดงานเป็นลง ผมคงแต่ผม ทำได้ ใกล้เคียง</p>	<p>I kept searching for a new publisher but there was none. One day, I went to the National Library to look up the latest trend of picture books, and to find out who I should go to. I found a publisher specializing in children's books. Their books were filled with adorable illustrations and easy-to-read stories perfect for young readers. My drawing skill could not be compared to the talent of the illustrator of the book I saw, but I thought if I put in more effort and brushed up my skill, my skill could come close to</p>	

<p>ผมนึกถึงเพลงกล่อมเด็กของเก่าที่แม่เคยกล่อมน้อง เขามาว่าดูรูปประกอบแล้วเอาไปเสนอที่ สำนักพิมพ์แห่งนี้น่าจะได้ ผมจึงหาหนังสือเพลง กล่อมเด็กของโบราณแล้วเลือกมาสิบเพลง เอามา นึกว่าภาพประกอบควรจะเป็นอย่างไร ในที่สุดผมก็ เลือกเอาเพลง กาเหว่าเอ๋ย เป็นเพลงเอก กาเหว่า เอ๋ย ไข่ให้แม่กาฟัก แม่กาก็หลงรักนี่กว่าลูกในอุทร ...นั่นแหละครับ</p>	<p>this illustrator.</p> <p>I thought of the lullabies mother used to sing for my younger siblings. I drew something and showed them to the publisher. I looked for old lullaby books and chose ten lullabies. Imagine in my head how the illustration should be. Finally, I chose “Nok Ga Wao”, an old Thai lullaby song about Asian koel bird as my main lullaby. An Asian koel bird laid eggs, and a crow thought it was her own child. This was the one.</p> <p>I would rather lose my job than drawing those profane cartoons. Instead, I'd rather focus on practicing my skills and finding inspiration from books and the actual trips to the Khao Din Zoo, which also known as</p>	<p>กาเหว่าเอ๋ย(เพลงกล่อมเด็ก) (หน้า 107) Nok Ga Wao, an old Thai lullaby song about Asian koel bird ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรม ของแอนโธนี ฟิม การแปลแบบเปลี่ยนความ หนาแน่นของความหมาย(Density change) โดย ใช้การอธิบายเพื่อเพิ่มความหมาย ผู้วิจัยพิจารณา เห็นว่า นอกจากการทับศัพท์คำนี้ ควรมีการ อธิบายเพิ่มเติม จึงเลือกแปลชื่อเพลงว่า Nok Ga Wao และอธิบายเพิ่มเติม an old Thai lullaby song about Asian koel bird ว่าเป็นเพลงกล่อม เด็กที่เกี่ยวข้องกับนกกาเหว่าของไทย</p>
<p>ผมยอมอดดีกว่าเขียนการ์ตูนลามกขาย ผมยอมฝึก มือใหม่ ทาดำรภาพสัตว์วันมาตามดูอีกทั้งไปเขาดิน ดูสัตว์จริง ๆ อดกว่าคิดว่าผมกลับไปเป็นเด็กใหม่เสีย แล้ว</p>		

<p>"ไปเที่ยวเขาตินได้บ่อย ๆ มันอะไรกันจ๊ะ"</p> <p>"ไปเที่ยววาดรูปสัตว์นะ นี่ไง" ผมเอารูปที่วาดได้มาให้ ให้หล่อนดู ลดาวัลย์ขมขม แม่เจ้าประคุณชอบ วาดแบบเสียดายมากกว่าครับ ก็แล้วแต่ใครจะชอบ สี ผมชอบของผมนี่จ้ะ แล้วผมก็เอางานไปเสนอ สำนักพิมพ์แห่งนั้นเดี๋ยวนะ ๆ เข้าไปหน้าตาเฉย ๆ แหละครับ เขาก็ต้อนรับผมดี ถามไถ่ว่าผมเคย ทำงานอะไรมาก่อน</p> <p>"อ้าว แล้วทำไมไม่ทำต่อล่ะ" เขาสงสัยที่ผมไม่วาด การ์ตูน</p>	<p>Dusit Zoo. Ladawan just made fun of me, saying I had gone back to being a child again.</p> <p>"Why do you often go to Khao Din Zoo?"</p> <p>"Practice drawing animals. Look." I shared a few of my drawings with her and she wrinkled her nose. This lady preferred to draw nice dress patterns to animals. It all depended on one's preference. Drawing animals was what I liked. After that, I walked straight into that publisher's office to present him my drawing. He gave me a warm welcome and asked about my previous job.</p> <p>"Hmm? Why did you quit?" He wondered why I stopped drawing cartoons.</p>	
---	--	--

<p>หน้า 86</p> <p>ผมเชื่อในความสามารถของพี่ชายคนโต ผม เคยสอบได้ที่หนึ่งทั่วประเทศ สอบเข้าสวนกุหลาบ ได้ที่หนึ่ง มีหรือจะสอบไม่ผ่านโอเลเวลของอังกฤษ แต่พี่ชายพูดกับเด็กที่ถูกเชิญอย่างพวกเขาว่า "ไม่บ่ก็เก่งไปเลย และพี่ชายอยู่ในประเภทแรก สมองของเขาไม่ถึงเพียงแต่เขาพยายาม แต่มันมากเกินไป พี่ชายล้มป่วยที่ลอนดอนถึงเข้าโรงพยาบาล เขาไม่ได้บ่หรือจนกระทั่งแต่เขาคงเครียด ก็ล้มลงส่งกับเพราะสอบไม่ผ่าน รัฐบาลเสียเงินส่งเขา เรียนไปเปล่า ๆ"</p>	<p>I believed in my eldest brother's potential. He used to be the best among students across the country as he was placed first in the Suankularb School admission. Why wouldn't he pass the O-level test? But he was right. When children like him were crammed like mad, they could either be insane or smart. Chai was the first type. It was beyond his potential, but he just pushed himself so hard and too hard. He was sick and admitted in a hospital in London. He did not go completely insane, but he was stressed out about being sent back to Thailand if he failed the test. His scholarship from the government would go down the drain.</p>	
--	--	--

<p>"พ่อแทบคลั่งที่รู้ว่าพี่ฉายป่วย" พี่ฉานบอก</p> <p>"หน้าตาทั้งหมดของคล้ำไปหมด ขาดสง่าราศี คุณครูใหญ่ไปเลย เอ๊ะ ไม่ใช่ ท่าน ผอ นะ เป็นผู้อำนวยการแล้วนะ ซี้เก๋ ใหญ่ไม่น้อยเลยแหละ พอเรา ตอนนี้เป็นผอใหม่ ๆ ดูก็ หน้าตาแจ่มใส มีสง่า คงสบายใจ เพราะพี่ฉายสอบได้ทุนไปนอก พักที่สอบเข้าวิศวะได้ แต่ตอนนี้ไปดูหน้าสิ ดูไม่ได้"</p> <p>"ป๊อบบ ๆ พ่อชะมุ้ง แค่ป่วย ไม่เป็นไรพรอหน้า พอหายเขาก็เรียนได้ สอบเข้ามหาวิทยาลัยอีกซ พอร์ตได้ หรืออย่างน้อยก็มหาวิทยาลัยลอนดอน เคมบริดจ์"</p>	<p>"Father totally freaked out when he found out his eldest son was in the hospital." Chan told me.</p> <p>"His face is dull. It lacks the usual aura and energy of a principal. I mean the principal of high school. He was in a high position. When he was promoted, he looked so smart, lively, and was full of grace. He must feel at ease that Chai got a scholarship and Chan got into the engineering school. But look at him now. He doesn't look so good."</p> <p>"You should put his mind at ease. Chai is just sick. Not a big deal. When he is back on his feet, he can study and pass the test to Oxford or at least London or</p>	<p>ขาดสง่าราศี (หน้า 86) – lack usual aura and energy</p> <p>ผู้วิจัยเลือกการใช้วิธีการแปลแบบเปลี่ยนความหมายแทนของความหมาย เนื่องจากราคาคือสิ่งที่เปรียบเทียบแสงสว่างที่เปล่งออกมา ผู้วิจัยจึงแปลว่า usual aura energy หากขาดสิ่งนี้ไปจะทำให้คนผู้นั้นหม่นหมองไป แต่หากใช้คำว่า dull จะสื่อถึงผิวที่ดำ หรือคล้ำจากการตากแดด ซึ่งจะไม่สามารถเก็บความหมายของแสงสว่างที่เปล่งออกมา</p>
--	--	--

<p>"ถ้าไม่ได้ควรวางแผนแข่งแข่งพองท้อง" ผมไม่อยากจะสนใจมากนัก เพราะตัวผมเองยังไม่รู้ลูกฟิสิกส์คนผมจะต้องสอบเข้ามหาวิทยาลัยเหมือนกันแต่วิชาสามัญของผมมันเต็มกลิ่น ลดาวัลย์ช่วยสอนภาษาให้ผมบ้างแต่มันก็ไปไม่รอด ลดาวัลย์เข้ามาจากโรงเรียนแม่ชีศรีรับ ภาษาเขาดีถึงจะไม่ดีเลิศก็ดีกว่าเด็กโรงเรียนธรรมดา ๆ อย่างไม่ผม แต่ยังไม่เข้าใจใส่</p> <p>หน้า 89</p> <p>ตอนเรียนมัธยมกับครูหัวโบราณคนที่ชอบให้ผมไปลอกภาพจิตรกรรมฝาผนังตามวัด ที่วิทยาลัยก็สอน</p>	<p>Cambridge."</p> <p>"The situation will be worse for them if he messes up the test one more time.."</p> <p>Actually, I didn't want to pay attention because my future still seemed fickle.</p> <p>I needed to pass university tests also, but my results were bad. Sometimes, Ladawan helped me out with English, but I still struggled. She used to attend in a Catholic school, so her English skills were miles ahead of us regular public-school students like me. Besides, I did not pay that much attention.</p> <p>Back when I was in school, an old-school teacher often assigned me to draw by</p>	<p>ลูกฟิสิกส์ (หน้า 86) – Fickle</p> <p>ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโธนี พิม การแปลแบบตรงตัว (Copying Words)</p> <p>จากความหมายของคำว่า ลูกฟิสิกส์คน คือ หวังเป็นที่แน่นอนยังไม่ได้ มาจากความเชื่อในสมัยโบราณเนื่องจากการที่ใหม่ในสมัยโบราณนั้น การแพทย์ยังไม่เจริญ ฉะนั้นทารกที่คลอดใหม่ มักจะไม่รอดหรือตายภายใน 3 วัน แต่ถ้าพ้น 3 วันไปแล้ว ก็ถือว่าไม่เป็นอันตราย จึงเกิดมีวิธีทำเคล็ดตอนเอาเด็กใส่กระดังงอน แล้วร้องว่า สามวันลูกฟิสิกส์วันลูกคน ลูกของใครเอาไปนอน ในคำทำวิทยุ ทารกของโบราณก็จะกล่าวไว้ว่า เราสู้ขอชื่อไว้ ให้เป็นเบี้ยสามสิบสาม คำว่าตามเส้นใต้ ในสามวัน เป็นลูกฟิสิกส์วันเป็นลูกคน ดังนี้ จึงเกิดคำ ลูกฟิสิกส์คน ใช้เป็นสำนวนอะไรก็ตามที่ไม่แน่นอน อาจจะได้อะไรก็ได้ จะสำเร็จหรือไม่สำเร็จ ก้ำกึ่งกัน ก็พูดว่า ลูกฟิสิกส์คนซึ่งความเรื่องดังกล่าวจะมีผลต่อการดำรงชีวิตของคนในแต่ละพื้นที่ (สง่า กาญจนาค</p>
--	--	---

<p>และฝึกกันอย่างเอาเป็นเอาตายเหมือนกัน แต่ผมมันโง่ตรงที่ไม่คิดว่าจะทำมาทำมาหาเงินได้ ผมนึกว่ามันโบราณล้าสมัยและเรอรั่าครับ แต่แล้วอยู่ ๆ ผมก็เห็นอาจารย์พัฒนาเอาหนังสือมิ่งมงคลที่ปิ่นมาอ่าน แล้วก็นั่ง</p>	<p>copying from the mural paintings around temples. In college, my teachers insisted on making it a rigorous practice, but I was so dumb to think that this skill could not be of my use in a real job. I thought it was old-fashioned. Suddenly, I saw ajan</p>	<p>พินธุ์, 2522 , หน้า 324 - 325) ผู้แปลจึงแปลเป็น fickle หมายถึง changing frequently, especially as regards one's loyalties, interests, or affection เนื่องจากในบริบท กล่าวถึงสถานะของตนเองที่ยังเอาแน่เอานอนไม่ได้</p>
<p>"บางเรื่องดีทีเดียว แต่หาคนวาดภาพไทยดี ๆ ยาก ที่ดีมาก ๆ ก็ค่าแรงแพงจนผมจับไม่ติด บรรดาอาจารย์เนี่ยเพาะช่างศิลป์ท่านก็ไม่มีเวลา"</p>	<p>Wattana reading the Discourse of 'good omen' of the Buddha and grumbling. "Some stories are quite good but it's tough to find someone who's really skilled in traditional Thai drawing style. The wage for professional artist is out of my league. The professors in Poh-Chang School do not have time for this either."</p>	<p>มิ่งมงคลที่ปิ่น (หน้า 89) –Discourse of 'good omen' of the Buddha ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโธนี พิน การแปลแบบเบี่ยงเบนความหมายแทนของความหมาย(Density change) เนื่องจาก มงคลสูตร หนึ่งในสี่อธิบายมงคลสูตร เป็นพระสูตรสำคัญบทหนึ่งในพระพุทธศาสนาเถรวาท โดยมงคลสูตร สามารถแปลจากภาษาบาลี เป็นภาษาอังกฤษได้ว่า 'good omen' or 'auspices' or 'good fortune' ผู้วิจัยจึงเลือกใช้คำว่า Discourse และต่อท้ายด้วยคำว่า of the Buddha เพื่อสื่อว่าเป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า</p>
<p>"อาจารย์ ผมทำได้นะ" ผมอาสา "อาจารย์จะให้ผมลองไหม" เขามองหน้าผม "ไม่เห็นเคยบอกว่าคุณภาพไทยได้ไม่เคยเอามาให้</p>	<p>"Ajan, I can do it." I volunteered. "Will you let me try?" He looked at me. "You never mentioned you could do Thai</p>	

<p>ดู"</p> <p>"ผมจะเอามาให้ดูละ ผมไม่แน่ใจว่าจะใช้ได้"</p> <p>"นี่ก็ตามตลาดจนขายแต่การ์ตูนผี การ์ตูนตลกแบบญี่ปุ่นอะไรจะ... ของเก่ามีใช้ได้ก็เอามาปรับปรุงใช้ พวกนิทานไทยมีออกมากแต่ก็ต้องเลือกหน่อยเพราะเด็กสมัยนี้จะไม่รับ ทาวามีแต่อภินิหาร โททก แล้วไอ้ประเภทบุญมาวาสนาส่งนี่ก็ไม่อยากได้ ซี้ก็เลยได้ดีก็ไม่อยากได้ ประเภทแม่เลี้ยงลูกเลี้ยงนี้ก็ไม่ไหว สมัยนี้ครอบครัวแตกแยกเด็ก ๆ อ่านแล้วจะใจคอเสียหมดเวลา พ่อแม่เลิกกัน ชีวิตมันเครียดอยู่แล้วถ้าบ้านแตก ยังมีแต่คนพูดว่า ให้ระวังแม่เลี้ยง นิทานก็ยังงู้ พ่อดีพี่นเพื่อน"</p>	<p>style drawing and you never showed me before."</p> <p>"I'll show you later. I didn't think it could be put into real use."</p> <p>"Do you really think there are only horror or Japanese cartoons? We can adapt what we already have like Thai folk stories. They are a lot of them. You must choose carefully because children these days won't be interested. They think those stories are only about miracles or make-believed. And don't even talk about bullshit stories about good deeds</p> <p>bringing great circumstances into one's life or being lazy but succeed in the end. The story about single mothers is not a good choice either. These days, there're</p>	<p>บุญมาวาสนาส่ง (หน้า 89) – good deeds bringing great circumstances into the life</p> <p>ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโธนี พิม การแปลแบบตรงตัว (Copying Words) เป็น good deeds bringing great circumstances into the life เนื่องจาก บุญมาวาสนาส่ง หมายถึง บุญมาวาสนาส่ง หมายถึง ถึงความมีโชคดี ที่มาของสำนวนมาจากความเชื่อในทางพุทธศาสนาว่าเมื่อชีวิตของคนเรานั้นมาอยู่ในช่วงชะตาดี ผลบุญส่งผลให้ชีวิตเจริญรุ่งเรือง วาสนาก็จะช่วยเหลือเสริมให้ทุกสิ่งทุกอย่างดียิ่งๆขึ้นไป เมื่อดังครวามีโชคดี ทำอะไรก็จะดีไปหมดทุกอย่าง</p>
--	--	---

<p>ผมก็ฟังจนหูชาตามเคย แต่ผมฟังนะ ฟังแล้วคิดตามด้วยไม่ว่างอย่างที่ผมเคยฟังพ่อผม ปล่อยให้มันเป็นอยู่นำลายกระเด็นไปในอากาศ นี่มันยังเข้าไปหัวสมองผมบ้างนิด ๆ หน่อย ๆ</p> <p>หน้า 107</p> <p>อากาศอ่าไอ้และลูก ๆ มาดูพระอินทร์ของผมกันใหญ่ ทุกคนตื่นตื่นมาก ภาควิไลถามคำถามที่ผม</p>	<p>lots of broken homes. Children will be triggered if they read it. Life is hard enough when your family is wrecked, or your parents got a divorce. What if someone tells you to be careful about your stepmother? If storytelling reminds you of these myth memes. Your brain wouldn't even function.”</p> <p>I listened until my ears ached as usual, but I truly listened to him. I thought about his words, unlike father's words, which just turned into spit and vanished in the air. I could take some of ajan Wattana's words into my brain.</p> <p>Uncle Pak and Auntie Chailai took their children to view my Indra sculpture.</p>	
---	---	--

<p>กลัวขึ้นมา</p> <p>"ลงทุนไปเท่าไร ถ้าไม่ได้รับรางวัลทำเงิน"</p> <p>"อยากทำ อย่างคิดเรื่องเงิน" อาจารย์พัฒนาริบบอก</p> <p>"แต่ตามสายตาของผมนั้นมันไม่มีเลย"</p> <p>"ไม่เลวของเขาคือดีนั่นแหละ ผมรู้ ผมจึงมีความหวัง</p> <p>ขึ้นอีกมาก เขาเออะ ผมสู้ตายงวตน์ งานชิ้นนี้เสร็จ</p> <p>แล้วผมจะคุยวาดรูปประกอบเพลงกล่อมเด็กที่ผม</p> <p>วางแผนมาหลายปีแล้วมันเสียที่ ผมว่าตอนนี้มีผม</p> <p>ซักถึงแล้วผมว่าผมเชื่อมั่นในตัวเองพอสมควร</p> <p>แล้ว แต่ผมก็ยังกินไม่ได้นอนไม่หลับจนผมโมโห</p> <p>อยู่เป็นเดือนกว่าผลการตัดสินจะออกมา โส้ จะ</p> <p>ไม่ให้ผมเห็นเด่นจนหัวใจแทบวายได้ยังไง ผมไปดู</p>	<p>Everyone was very excited. Pakwilai voiced the question that was weighing on my mind.</p> <p>"How much have you invested? And what if you don't end up winning the prize?"</p> <p>"Go for it. Don't worry about the money" said ajan Wattana. From what I can tell, this job is not bad."</p> <p>That meant "good" for him. I knew it so I started to feel hopeful. Alright, I would give it my all. After this work was finished, I would continue doing with the illustration for the lullaby picture books. I finally finished my lullaby for babies, a project I had planned for many years. I believed my skills had sufficiently</p>	
--	---	--

<p>จำนวนงานที่ส่งเข้าประกวด โอัย เกือบพันชิ้นแน่นอน แล้วงานประเภทไหนก็ได้ที่นั่น เทคนิคแบบไปไหนก็ได้ แล้วนึกดูสิครับ นักศึกษาศิลปะทั่วประเทศมาแข่งกัน อยากเป็นศิลปินเยาวชนดีเด่น แล้วเขาให้แค่อีสิบรางวัล ไอ่เงินรางวัลนะผมไม่ได้สนใจหรอก แค่ว่าพินผมทำงานกับอาจารย์วัฒนาเดือน ๆ ถ้าขยันก็ได้แล้วครับ แต่ผมอยากได้เกียรติบัตร ผมอยากได้ชื่อเสียง ผมอยากได้พอกผมมบ้างสักคำก็ยิ่งดี</p>	<p>improved and I was quite confident. But I didn't get much sleep, and I barely ate for over a month while waiting for the results of the competition. Come on, anyone must be thrilled because there were almost a thousand entries workpieces in this competition. Any type of artwork and techniques were accepted. Picture this: art students across the country joined this competition and hoped for the National Excellent Youth Award, but only twenty lucky winners would make the cut. I didn't really care about the reward money. It was only five thousand Baht, which I could have easily earned in a month. What I really wanted was that certificate and the chance to win my father's praise.</p>	
---	---	--

<p>"อย่าเอาชีวิตและอนาคตทั้งหมดของเราไปแขวนไว้กับงานชิ้นเดียว" อาจารย์วัฒนาเตือนผม</p> <p>"ผมยังมีงานอื่น ว่าดจันทร์เจ้าขาให้ตี ๆ กาเหว่าเอ๋ยนั่นด้วย"</p> <p>เพลงกล่อมเด็กของผมไม่ได้รวมสิบเพลงในเล่มเดียว อาจารย์ให้แยกเป็นเล่มบาง ๆ เล่มละเพลงเดียวเท่านั้น เป็นงานชุด</p> <p>หน้า 117</p>	<p>"Don't let the entire world revolve around just that work." He warned.</p> <p>"You still have other projects to do. Focus on Jan Chao Kah, an old Thai lullaby about the moon and Nok Ga Wao."</p> <p>The illustration of those ten lullabies weren't published as a single book. He wanted me to separate them to a thin book, including only 1 song like a series.</p> <p>Chan said with no mercy. I was in shock. He should not blame mother. Chai, our eldest brother, had already passed away. Speaking ill of the dead felt incredibly harsh and wrong.</p>	<p>จันทร์เจ้าขา(เพลงกล่อมเด็ก) (หน้า 107) – Jan Chao Kah, an old Thai lullaby about the moon</p> <p>ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโธนี ฟิม การแปลแบบเปลี่ยนแปลงความหนาแน่นของความหมาย(Density change) โดยใช้การอธิบายเพื่อเพิ่มความหมาย ผู้วิจัยพิจารณาเห็นว่า นอกจากการทับศัพท์คำนี้ ควรมีการอธิบายเพิ่มเติม จึงเลือกแปลชื่อเพลงว่า Jan Chao Kah และอธิบายเพิ่มเติม an old Thai lullaby about the moon ว่าเป็นเพลงกล่อมเด็กที่เกี่ยวข้องกับดวงจันทร์</p>
<p>ที่ฉานพูดอย่างเห็นแก่กรรม ผมตะลึง ที่ไม่ศรัทธาโทษแม่เพราะเหตุนี้และพี่ชายก็เป็นพี่ชายคนโตของเรา อีกประการหนึ่งเขาตายไปแล้วการพูดในแง่ร้ายถึงคนตายฟังดูโหดลิ้นดี</p>		

<p>"แม่ปกป้องดูแลเขาเกินไป เขาเลยติด ช่วยตัวเองไม่ได้เลย พ่อเป็นต้นเหตุใหญ่ และแม่ก็ทำอย่างนี้กับตาดิม เขาคิดถูกที่จะเข้ามหาวิทยาลัยต่างจังหวัด"</p>	<p>"She was overly protective of him to the point that he couldn't do anything on his own. Father was the main cause. Mother also did this to Chim. He made the right decision to study in a university upcountry."</p>	
<p>"แม่ห่วงว่าถ้าไม่มีคนดูแลดิฉันอาจจะไม่ตั้งใจเรียน อาจจะถูกเพื่อนชักนำไปในทางไม่ดี"</p>	<p>"She was worried if there was no one taking care of him, he would be swayed into wrongdoings."</p>	
<p>"พี่ว่าพ่อแม่ทุกคนก็คิดอย่างนี้ คิดแต่จะโทษคนอื่น ถูกเพื่อนชักนำไปในทางไม่ดี เอ้อ ทำไม่คิดมั่งว่าลูกตัวเองอาจจะชักนำไปในทางไม่ดีก็ได้ ใช่ ว่าลูกคนอื่นเขาขาดการอบรมเมื่อไรเล่า"</p>	<p>"I think it's normal for every parent to worry about that. They always blame everything else except their children. Why don't they think their own children might be the ones leading others to do bad things? Other parents do try to guide their children in the right direction, though."</p>	

<p>มันก็จริง ผมแย่งไม่ออกในสิ่งที่พัฒนาพูด แต่มันก็โหดและอกตัญญูเกินไปที่โทษพ่อแม่ และผมก็เอ่ยความคิดของผมออกมา</p> <p>"เฮ้ พ่อแม่รักเรา อายากให้สิ่งที่ดีที่สุดกับเรา พี่รู้พี่เข้าใจ แต่การทำให้เราช่วยตัวเองไม่ได้มันไม่ถูกต้อง และพี่ก็บอความคิดว่าจะต้องแก้ไข มันถึงเวลาแล้ว"</p> <p>พัฒนาขอไปอยู่หอพักมหาวิทยาลัยกับเพื่อน ที่จริงเขาไม่มีสิทธิจะไปอยู่เพราะเป็นคนกรุง แต่เขาแค่ไปนอนค้างในห้องพักเพื่อนไม่ใช่ไปขอยู่ประจำแน่นอนที่แม่ไว้วางใจ</p>	<p>It was true. I couldn't argue with what he said but it was unthinkable and ungrateful to blame our parents. So, I said what was on my mind.</p> <p>"Yes, our parents do love us and want what's best for us. I get it and I am aware of it. But relying on them to take care of us until we can't do it on our own isn't right, and we've got to change that. It's high time now."</p> <p>He asked for permission to live with his friends at the student dorm. Technically, he wasn't eligible to stay there since he was from Bangkok, but he claimed to just sleep over and did not permanently move in. Of course, mother made a fuss.</p>	<p>อกตัญญู (หน้า 117) – ungrateful child</p> <p>ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโธนี พิม การแปลแบบเปลี่ยนความหนาแน่นของความหมาย(Density change) เนื่องจากในภาษาไทยนั้นคำว่า อกตัญญู เป็นคำที่มีความหมายรุนแรงต่อผู้ฟัง เนื่องจากคนไทยจะมีความเชื่อว่า การที่พ่อแม่ทำให้ลูกเกิดมา คือการเป็นหนี้บุญคุณ หากลูกไม่เลี้ยงดูหรือประพฤติต่อพ่อแม่ไม่ดี จะถือว่าเป็นลูกที่อกตัญญู ผู้วิจัยจึงแปลว่า ungrateful child เพื่อสื่อถึงลูกที่ไม่รู้สึกซาบซึ้งต่อพ่อแม่ โดยที่ความหมายจะไม่รุนแรงเท่าในภาษาไทย</p>
--	--	--

<p>"ผมคงกลับตีก็เพราะเรียนพิเศษภาษาอังกฤษ เลิกสองทุ่มกว่าจะถึงบ้านก็สามสี่ทุ่ม ผมไม่ยอมมาเรียกแล้วผมจะตัวกับเพื่อนด้วย สอบปีสุดท้าย ผมอยากได้เหรียญทอง อยากได้เกียรติฉินิยม ออกไปนอก"</p> <p><u>หน้า 132</u></p> <p>"เราไม่มีเวลา แม่ของเขาเองก็บอกให้ลูกชายเลิกคบกับเจ็ดเดียว แม่ก็เขาเองไม่มีที่อยู่แน่นอน ที่แรกเขาไม่บอกว่าจะไปนี่ แล้วอยู่ ๆ เขาก็หายไปเลย ไม่ติดต่อมอีกเลย"</p>	<p>"I'll be home late because I have to take an extra English tutorial class. It'll finish at 8 p.m. and I'll be home around 9-10 p.m. I don't want to wake you up and I need to study with my friends. This is my final year. I want to get a golden medal for first-class honor and study abroad."</p> <p>"We don't have time. His mother tells him to break up with me. He did not stay in a single place. Suddenly, he disappeared and never reached out to me again."</p>	
<p>"แม่เขาบอกให้เลิกคบกัน พี่ก็รู้เพราะเจ็ดเป็นต้นเหตุให้ลูกเขาเสียใจ แต่เขาไม่ควรถูกเรินเลยกับเจ็ด"</p>	<p>"I know his mother wanted you two to break up, because you let her son down. But he shouldn't have done that to you."</p>	

<p>"เขาไม่ได้ตั้งใจ เฉิดเองที่ผิด" หล่อก้มหน้า</p> <p>"ฉิดต้องการเก็บบางอย่างไว้ในความทรงจำของฉิด ถ้าเราจะไม่มันได้พบกันอีก ถ้าต่อไปฉิดจะต้องมีใครสักคน ฉิดก็ต้องการให้เขาเป็นคนแรก" ฉิด! คิดอะไรอย่างนี้</p> <p>"ที่มันไม่ได้มีเฉพาะความทรงจำแล้วนะ ฉิด แต่มันมีพิชพันธุ์ของเขาในตัวฉิดขึ้นมาแล้ว แล้วจะทำอย่างไร พ่อฉ่าฉิดแม่ ฉิดบอกแม่แล้วยัง"</p> <p>ฉายฉิดสั่นหน้า</p> <p>"แต่ร่างกายมันจะฟ้อง พ่อไม่ยอมแม่ ฉิดไปอยู่ที่อื่นดีกว่าบ้านลุง พี่ชายแม่เป็นไง"</p>	<p>"It wasn't his intention. It was all my own fault." She looked down.</p> <p>"I want to make a memory with him in case we'll never meet again. If there's the one for me, I want him to be the first one." Cherd! What were you thinking?</p> <p>"Now, it's not just a distant memory. A part of him is growing inside you. What are you going to do? Father will kill you for sure. Have you told mother about this?"</p> <p>She shook her head.</p> <p>"You cannot hide your big tummy. Father wouldn't accept this. How about staying at uncle's house, you know, mother 'elder brother?"</p>	
---	--	--

<p>"พ่อก็ต้องรู้อยู่ดี แล้วแม่ล่ะจะเอาหน้าไปไว้ไหนที่มีลูกอย่างเขิด"</p> <p>"เขิดน่าจะคิดได้อย่างนี้ก่อนจะทำลงไป" ผมอดปากไว้ไม่ได้</p> <p>"เมื่อไปอยู่บ้านลุงที่บ้านนอกไม่ได้แล้วเขิดก็อยู่บ้านนี้ไม่ได้ เขิดจะทำอย่างไร เอาออกซะ ดีไหม"</p> <p>ผมพูดง่าย ๆ แต่ใจหายวาบ หน้าของผมนเองก็คงบราศจากสีเลือด ผิวหน้าของเขิดก็เผือดสี ตาค้างมองหน้าผม</p> <p>"พี่ไม่ได้อยากจะให้เขิดทำบาป พี่เพียงแต่คิดหา</p>	<p>"Father is going to find out one day. What about mother? She must be embarrassed having me as her daughter."</p> <p>"You should have thought before you actually did it." I blurted out without thinking.</p> <p>"If you can't live with uncle or our parents, what will you do? How about abortion? Will that work?"</p> <p>I just thoughtlessly said it, yet I was stunned with fear. Our faces were drained of color and pale. She fixed her gaze on me.</p> <p>"I don't want you to commit a grave sin,</p>	
--	--	--

<p>หนทาง</p> <p>หน้า 133</p> <p>แก้ไขให้เด็ด"</p> <p>"แต่เด็ดจะไม่มีวันเอาลูกของเขาออก ลูกของเด็ดด้วย เขาไม่ใช่มารท้าวข แต่เขาเกิดจากความรัก ไม่ใช่ใครเพียงอย่างเดียว" ฉายเด็ดยืนยิ้ม</p> <p>"แต่เด็ดจะกลับไปอยู่ไหนตอนท้อง เออละ ยังมีเวลาอีกสักเดือนสองเดือนก่อนจะมองออก พี่จะหาหนทางอื่นดู บางทีเราอาจจะติดต่อพี่ปริเยศได้ก่อนหน้านั้น"</p> <p>ความหวังอันเลื่อนกลาง ผมนึกถึงแม่ของปริเยศ หล่อนจะคิดอย่างไรกับหลานที่ปฏิสนธิขึ้นมาในโอภาสอันไม่เหมาะสมคราวนี้ ผมกับเด็ดยังไม่ได้หารือกับแม่ ผมไปหาว่าที่คุณย่าก่อน ผมพบเธอนั่ง</p>	<p>just trying to figure things out for you"</p> <p>"But you know I could never, ever consider getting rid of this baby. This is my baby too. This beloved child is not an unwanted child. He was not a product of a moment's spur," she insisted.</p> <p>"Where are you going to live while pregnant? Well, we have two more months to figure things out before you start to show. I'll find a way. Maybe we can contact Pariyate before that."</p> <p>There was a faint hope as I thought about Pariyate's mother. What would she think of a grandchild? The one that would be born at the wrong time? My sister and I</p>	<p>มารท้าวข (หน้า 133) – unwanted child</p> <p>ผู้วิจัยเลือกการใช้วิธีการแปลแบบแตกต่าง เนื่องจากมองต่างมุมมอง เนื่องจาก มารท้าวขเป็นส่วนหนึ่งที่มีความหมายว่า ลูกที่อยู่ท้องซึ่งยังไม่ปรากฏว่าใครเป็นพ่อ หรือไม่มีใครรับว่าเป็นพ่อ เป็นส่วนหนึ่งที่มาจากความเชื่อเรื่องมารผจญของพระพุทธศาสนา พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ให้ความหมายของคำว่า ผู้เช่า, ผู้ทำลาย, ในพระพุทธศาสนาหมายถึง ผู้กีดกันบุญกุศล มี ๕ อย่าง เรียกว่า เบญจพิธมาร คือ ชนธมาร กิเลสมาร อภิสังขารมาร มัจจุมาร เทวบุตรมาร, โดยปริยายหมายถึงผู้ที่เป็นอุปสรรคขัดขวาง (สำนักงานราชบัณฑิตยสภา, 2554) แต่ในบริบทของเรื่องนี้ กล่าวถึงลูกที่เกิดจากพ่อแม่ที่ไม่พร้อม และเป็นช่วงเวลาที่ไม่เหมาะสม ผู้วิจัยจึงเลือกแปลว่า unwanted child หรือ ลูกที่พ่อแม่ไม่ต้องการ</p>
---	---	--

<p>ปักผ้าอยู่ในห้องวาดรูปของลูกชาย รูปของเขิดอยู่ที่เดิม แต่มีผ้าคลุมไว้ เธออยากใกล้ติดลูกชายแต่ไม่ต้องการเห็นหน้า ยายเขิด นี่เธอเกลียดฉายเขิดถึงเพียงนี้ซิวหรือ แล้วผมคิดจะส่งน้องมาอยู่กับเธอ ผมคิดถูกหรือผิด มันอาจจะเสี่ยงเกินไป</p>	<p>had not consulted with our mother yet. Firstly, I would meet a granda-to-be. I found her embroidering in her son's painting room. A piece of fabric veiled a painting of my sister, a clear sign that she desired to be near her son without setting eye on my sister's face. Did she hate my sister that much? Would I let my sister stay in the same house as her? Was I making the right choice? It was too risky.</p>	
<p>ฉายเขิดจะต้องอยู่กับความโกรธความเกลียดของแม่ฟัวหรือ แต่ผมก็ไม่อาจให้น้องอยู่กับพ่อแม่ต่อไปได้ ผมแน่ใจว่าพ่อจะต้องไล่เธอออกจากบ้านและแม่คงยืนยันที่จะไปกับลูกสาวคนเดียวไปอยู่บ้านพี่ชายของแม่พร้อมกับความอับอายขายหน้า</p>	<p>Did my sister need to be surrounded with the anger of her husband's mother? Yet I couldn't let her live with our parents anymore. I was quite sure that father was going to kick her out and mother would have no choice but to take her to Uncle Joe's house, and it would be so embarrassing.</p>	

<p>มันไม่ถูกที่แม่กับเบิดิดจะต้องรับผิดชอบกันสองคน เบิดิดจะต้องรับผิดชอบด้วย และเมื่อเขาไม่อยู่ผู้ จะต้องจัดการเรื่องนี้คือแม่ของเขา</p> <p>"มาทำแม่" หล่อนถามผมเสียงหัวน</p> <p>"เบิดิดไม่ได้ติดต่อมาหรอก ลดาวัลย์ไม่ได้บอกเธอ รี"</p> <p><u>หน้า 144</u></p>	<p>It felt wrong to let my mother and sister handle this all on their own. Her boyfriend needed to take responsibility. So, when he wasn't around, it was up to his mother to help out.</p> <p>"Why are you here?" she asked bluntly.</p> <p>"Pariyate has not contacted me. Didn't Ladawan tell you this?"</p>	
<p>"แม่นอนดีกว่า พรุ่งนี้แม่ไปเปิดบ้านโน้นนทำความ สะอาด"</p> <p>แม่ออกไป ผมจึงพูดต่อแล้วค่อยย้ายตอนพ่อไป ทำงานแล้ว ตอนเช้าก็ไม่ต้องพบหน้ากัน</p>	<p>"I'd better go to sleep. Tomorrow, I will clean that house."</p> <p>She was stunned. I told her to bring her things over while father was at work,</p>	

<p>“คืนนี้พ่อเขาคงนอนในห้องทำงาน ไม่เข้ามาในนี้หรอก”</p> <p>ผมกลับไปห้องผม เก็บของของผมบ้าง เราย้ายไปด้วยกันก็ดี แคร่ย้ายไปนอนบ้านโน้น ผมจะได้คิดถึงปู่ได้สบาย ๆ เรื่อนไม่กลายเป็นเรือนกวาดวิชาหลังนี้ แต่เจ้าเรื่อนตัดเกาของผมงูกรื้อ แค่ออบแม่เค้คะแนนดี หลังนี้ก็กวาดจนพี่ชายกลายเป็นคนเพี้ยนตัวหวังก็เชือดข้อมือตายเสียแล้ว</p>	<p>making sure they didn't run into each other in the morning.</p> <p>“Your father will sleep in his office. He won't come in here.”</p> <p>I returned to my room, gathering all my things. Moving into Grandpa's house felt like the right choice; it would help keep his memory alive. This wooden house became “the cram school” for my brothers. But the old house where I lived was torn down just because I failed my exams. The cram school made my eldest brother go crazy. That was the reason why he cut his wrist with a knife from the overwhelming disappointment.</p>	
---	---	--

<p>ที่นี้ข้าวของผมนั้นเสียจนไม่ไหวเลยแต่เก็บเสื้อผ้า ผมใช้ประตูเข้าออกคนละทางกับคนอื่นอยู่แล้ว ผมค่อย ๆ ทะยอยขนเอาไปใช้แค่จำเป็นพอ</p> <p>บ้านแตกสาแหรกขาดกันจริง ๆ ละครับอยู่พร้อมหน้ากลับเหลือพ่อเพียงลำพัง วันหยุดก็ไม่มีใครมาเยี่ยมเยียน</p>	<p>Well, I had a ton of things to move, so I just brought my clothes along. I used another entrance, so I moved my stuff in little by little. This was a real broken home because only father lived in this house. Nobody dropped by during holidays.</p>	<p>บ้านแตกสาแหรกขาด (หน้า 144) – A broken home</p> <p>ผู้วิจัยเลือกใช้นาฬิกาการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโทนี พิม การแปลแบบตรงตัว (Copying Words) จำนวน “บ้านแตกสาแหรกขาด” แปลว่าสภาพที่ต้องจัดการกระจายผลิตภัณฑ์กันเพราะเกิดเหตุการณ์ที่ร้ายแรงซึ่งในครอบครัวหรือในบ้านเมือง โดยที่มาของสำนวนนี้มาจากการเปรียบเทียบเป็น “สาแหรก” คือ เครื่องหอบของต่าง ๆ ทำด้วยหวายเป็น ๔ สาย ตอนบนรวบเข้าทำเป็นหูสำหรับสอดไม้คาน ตอนล่างจัดเป็นสี่เหลี่ยมสำหรับวางกระดาษเป็นต้นที่คนไทยในสมัยโบราณใช้หอบของเพื่อเรขาคณิตรูปภาพที่ 2 หากสาแหรกนั้นขาดจะเปรียบดั่งบ้านที่มีครอบครัวอยู่ไม่สมบูรณ์</p>
<p>จึงจะมาเยี่ยมพ่อ มาแล้วไม่สบายใจเขาจะมาทำไม่กันละครับ ถ้าเราจะไปที่ไหน ไปเยี่ยมญาติคนใดย่อมหมายความว่าพบกับแล้วมีความสุขมีความรื่นเริงเป็นที่ตั้ง นี้มาก็พบแต่หน้าบูดใครจะมา มากี่มาตามหน้าที่เท่านั้น พวกอ่า ๆ เป็นหนี้บุญคุณพ่อที่ส่งเสียเลี้ยงดูพวกเขาแทบหมดอด วันเกิดพ่อ ปีใหม่ สงกรานต์ เขาก็พากันมาไหว้มาเยี่ยมเยียนเท่านั้นเอง</p>	<p>When grandpa was still with us, his children, especially my aunt Chailai, would come over all the time. But after he had passed away, those visits became fewer with longer and longer intervals. They seldom visited my father. Why would people visit if they felt uncomfortable? We expected to be joyful whenever we want. So, I guessed nobody wanted to meet my grumpy old man. They only dropped by because they felt</p>	<p>เช่นเดียวกันกับสาแหรกที่ไม่สามารถใช้แบกเพื่อขายของต่อไปได้ ผู้วิจัยจึงแปลว่า A broken home หมายถึง a family in which one parent is absent, usually due to divorce or desertion หรือบ้านที่แยกย้ายกันอยู่เนื่องจากพ่อ</p>

<p>ผมคาดผิดคือเรื่องผิด พ่อไปตามผิดที่บ้านนอก</p> <p>หน้า 160</p> <p>แต่เขาคงอยากได้ของเก่าของพ่อแม่ไว้เป็นสมบัติ ส่วนตัว อาได้บอกว่ามีเงินส่วนตัวอยู่ที่หมิ่นกว่า เพชรงามขนาดนั้นราคาคงกว่าสี่หมื่นแต่เอาได้ไม่มีเงินแค่นี้ก็เลยให้มาสี่หมื่น แม่รับไว้ หากไม่มีปัญหา เรื่องผมแม่คงไม่รับเงินก้อนนี้ แต่เมื่อเรา จำเป็นต้องเงินเราก็รับไว้</p>	<p>obligated. My father used to support and feed them, so they occasionally paid a visit on his birthday and holidays, New Year or Songkarn. They just took their children to visit my father.</p> <p>I was wrong about father. He went after Cherdchai at my uncle's house.</p> <p>But Aunt Chailai really wanted to hold onto this ring because it once belonged to her parents. She had only forty thousand baht. This diamond ring must cost more than forty thousand baht. That was all she had. My mother accepted it. If there was no trouble about Chim, she would not accept. It was necessary now, so we had to hang on to the money.</p>	<p>กับแม่พี่ชายด้วยกัน</p>
---	---	----------------------------

<p>"แหวนของพ่อแม่เขา เขาอยากได้ไว้ แม่เป็นแม่สะใภ้ รอแหวนเพชรใหม่ ๆ จากพ่อเขาแล้วกัน"</p> <p>จะให้เกิดแต่วาสนาก็ไม่ถึงเสียแล้วละ แต่จะต้องรออีกก็เดือนก็ปีเพราะพี่เรียลเจียบหายไปนานจนน่าใจหายว่าเขาสาปสูญไปไหน แล้วปัญหาเรื่องเงินค่าใช้จ่ายของฉิมหมดไป ผมให้แม่แค่ซื้ออาหารประจำวันหนึ่ง ๆ แม่ก็อยู่ได้ด้วยเงินเล็กน้อยเท่านั้น ผมจะให้แม่มากกว่าที่แม่ต้องการแต่แม่บอกให้ผมเก็บไว้ฉุกฉินเผื่อเฉียด</p>	<p>"This ring belongs to their parents so they want to keep it. I am just a daughter-in-law. Let Cherdchai wait for a new diamond ring from her husband."</p> <p>Cherdchai had no merit to get this ring but it seemed she had to wait endlessly as her husband's gone without a trace. We all started to worry that he might never come back. While I managed to cover Chim's expenses, I could only give my mother a little money for her meals. I wanted to give her more, but she insisted I save up for any unexpected emergencies that Cherd might face.</p> <p>"In case her husband doesn't return, just twenty baht a day would be plenty for</p>	<p>วาสนา (หน้า 160) – merit</p> <p>ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโธนี ทิม เป็นการใช้วิธีการแปลแบบแตกต่าง (Perspective Change) วาสนามาจากภาษาบาลีแปลว่า "สิ่งที่อยู่ในจิต หรือ สิ่งอันขบมพะอาสมา" แต่เนื่องจากในภาษาไทย ความหมายกลายเป็นว่า วาสนาคือบุญบารมี, กุศลที่ทำให้ได้รับลาภยศ ผู้วิจัยจึงเลือกแปลเป็นคำว่ากุศลหรือบุญบารมีว่า merit</p>
<p>"เพื่อผิวมันไม่กลับมา แมกวันละยีสึบบาทก็เหลือแหล่"</p>		

<p>ความไม่รับผิดชอบของพ่อฉันมาเข้าตรงที่พ่อแม่แล้วแต่แม่แล้วก็ไปทำงานทั้งตาแดงกำจันลืมเรื่องค่าน้ำค่าไฟ แม่ก็ทำไม่รู้ไม่ชี้ ไม่มีไฟที่ไม่ต้องทำอะไร แม่บอกว่าแม่ไม่เตือนก่อน เรื่องน้ำนั้น แม่ร้องไห้เองให้เว้ยเยอะแยะตามประสาคนรุ่นเก่า น้ำฝนในน้ำแข็งก็พอมี คนเตือนก่อนคือผมเพราะผมทำงานกลางคืนด้วย แต่ผมก็ไม่ว่าอะไร ผมก็กลับตีกอีกหนอยอยู่ทำงานตอนเย็นที่สำนักงาน แต่มันก็ไม่ใช่สะดวกครับ</p>	<p>me.”</p> <p>Father’s irresponsibility was ridiculous because he was so around and went to work with his eyes so red that he forgot to pay the utility bills. Mother just ignored him because it didn’t cause her any trouble. Like the old generation, she drank from her own big water jar and rainwater in the tank was all she needed. The troubles were on me as I worked at nighttime. But I did not mind. I could stay up late at my office, but it was kind of inconvenient for me.</p>	
<p>“พ่อเขาทำยังไง น้ำไฟไม่มี”</p> <p>“ไม่รู้เขา คงออกมาบ่นน้ำในโถ่งนอกบ้านละมัง</p>	<p>“How can he live without electricity or running water?”</p> <p>“I’m not sure, but I think he gets water</p>	

<p>ไปถูกตัดก็ตีแล้วนี่ ไม่มีน้ำก็ตี ไม่มีใครรองน้ำตักน้ำใส่ห้องส้วมด้วย คงสนุกพิลึก"</p> <p>หน้า 16Z</p>	<p>from a big jar outside. It's a good thing that all the utilities were disown because no one was going to fill the toilet tank with water for him. It's actually kind of amusing."</p>	
<p>"เอาไว้ให้อยู่ตัวก่อน นี่ยังไม่ทันได้ย้ายไปอยู่กับเขาเลย ใครจะรู้ อาจจะมีอยู่เต็มก็เตือนก็ต้องหาหอพักอยู่ใหม่ก็ได้"</p> <p>ผมพยักหน้าและบอกน้องให้ขึ้นไปเยี่ยมพ่อที่บ้านใหญ่ เขาทำหน้าที่</p>	<p>"Everything needs be sorted out first. You haven't moved into her house yet. You probably need to find a new place to live in a few months."</p> <p>I nodded and told him to drop by to see father at his house. His frustration could be read on his face.</p>	
<p>"เราเป็นลูกก็ทำตามสมควร กลับบ้านแล้วไม่ไปไหวพ่อได้ ยังไง พ่อเขาจะยังงั้นก็ช่างเขาเถอะ เราเป็นเด็ก เป็นลูก ก็ต้องไปเคารพบพไหว"</p>	<p>"This is what we should do as his children, How can't you just show respect him when you are home. You should pay respect to him in whatever way because</p>	

<p>"ก็เขาไม่นับเราเป็นลูกแล้ว ไม่สงสัย พี่เองเมื่อก่อนยังหลบ ปีนี้จึงเจอหน้าคนเดียวมั้ง" ฉิมพลีองหน้าผม</p> <p>"มันไม่เหมือนกัน นั่นหลบหน้าแต่อยู่บ้านเดียวกัน แต่อย่างฉิมไปอยู่ต่างจังหวัดแล้วกลับบ้านจะหลบได้เง"</p> <p>เขาถอนใจพยักหน้า</p> <p>"ไว้คำ ๆ ก่อน"</p> <p>"คำแม่ได้ ไม่มีไฟฟ้า ขึ้นไปเหมือนขึ้นบ้านร้าง"</p>	<p>you are his child."</p> <p>"Father doesn't consider us his children anymore. You tried to avoid him back then and you met him like once a year."</p> <p>He stared at me.</p> <p>"It's different. I did avoid him, but back then I still lived in this house. Now, you live in another city. You shouldn't avoid him."</p> <p>He signed and nodded.</p> <p>"Later in the evening"</p> <p>"No, there won't be any electricity in the evening. It'll feel just like a spooky, deserted house."</p>	

<p>"นั่นแหละ รอเย็นอีกหน่อย"</p> <p>ผมไม่ได้สนใจใครรู้ถึงการพบปะระหว่างนายฉิมกับพ่อหรือแค่เขารายงานผมเอง</p> <p>"ไม่ได้เจอกันแต่ห้าเดือนหน้าตาเหมือนไอ้ฉิมมาได้สะพานพูดจาเหมือนนักเลงหัวไม่ข้างถนน"</p> <p>ผมต้องส่ายหน้าเป็นเชิงปราบเขาไม่ให้พูดต่อ ยิ่งพูดก็ยิ่ง บาปปาก.. ถึงอย่างไรพ่อก็เป็นพ่อ และเคยเป็นพ่อที่ตั้งใจดีกับลูก ๆ ญาติโดยตลอด แต่เมื่อทุกสิ่งผันแปรเราก็ใจ</p> <p>สิ่งที่ดีขึ้นเมื่อฉิมพลิกกลับมาให้พ่อเห็นหน้าคือพ่อเขาไปเสียค่าน้ำค่าไฟและเราก็ได้มีไฟใช้เหมือนเดิม สงสัยเพิ่งตื่นจากเมฆา</p>	<p>"I see. wait until late evening."</p> <p>I didn't pay attention to their meeting, but he just let me know.</p> <p>"I haven't seen father for only five months and now he looks like a drunkard and talks like a gangster."</p> <p>I shook my head to let him stop. The more he said, the more I sinned with my tongue. However, he was still our father.</p> <p>He used to be kind to us, until everything had changed. We needed to accept it.</p> <p>The good thing after Chim came home was that father paid for the utility bills so we could use the utility as normal.</p>	<p>บาปปาก (หน้า 167) – sin with one's tongue</p> <p>พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ให้ความหมายของคำว่า บาป ว่า การกระทำผิด หลักคำสอนหรือข้อห้ามในศาสนา เมื่อรวมกับคำว่า ปาก จึงสื่อถึง การกระทำที่ผิดหลักที่เกิดจากการพูด ในบริบทนี้สื่อถึงการพูดจาให้ร้ายผู้อื่นและผู้พูดนั้นจะเกิดความรู้สึกบาปจากคำพูดของตน ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโธนี ทิม เป็นการใช้กลวิธีการแปลแบบแตกต่าง (Perspective Change) เนื่องจากมองต่างมุมมอง โดยเลือกแปลว่า sin with one's tongue เป็นการทำบาปที่เกิดจากการพูดนั่นเอง</p>
--	--	---

<p>หน้า 184</p> <p>ผมเลือกชีวิตของผมเอง นายฉิมพลีคนนี้ก็ให้เขาเลือกทางชีวิตของเขาเองใครจะไปบงการเขาได้ ไม่ขอไปให้ใครมาบงการผม และผมก็ไม่บงการใคร"</p> <p>ผมเข้าไปอาบน้ำแต่งตัวไปทำงาน หยุดความกดดันก็ลุ่มไว้ที่บ้าน ปวดกะโหลกเปล่า ๆ แต่ผมก็ทำได้ชั่วระยะเวลาสั้น ๆ หากทำงานไป ๆ ก็ชักไม่ไ้ทำงาน ผมจึงออกไปเยี่ยมเฉิด</p> <p>ผมเห็นเฉิดยิ้มเป็นครั้งแรกตั้งแต่คลอดลูก ยิ้มแรกพร้อมกับรอยยิ้มของเจ้าหนูอายุน้อยนิด</p>	<p>Probably, he just woke up from being wasted.</p> <p>"I made my own choices in life, and Chimplee did too. No one could force him. I didn't like being forced so I would not force other people."</p> <p>I took a shower and got ready to work. Tried to leave all worries behind. No point in thinking about it but I could stop thinking about it for a very short time. I couldn't even concentrate on my work, so I made a decision to visit my sister, Cherdchai.</p> <p>I saw a smile on her face for the first time since giving birth, as well as the smile of</p>	
---	--	--

<p>"ได้ข่าวพี่ปริเยศแล้ว"</p> <p>"เธอจริง เขาอยู่ไหนล่ะ รีบส่งข่าวไปตามเขา กลับมาสิ" ผมพลอยตื่นเต้นไปกับหล่อนด้วย</p> <p>"เขาอยู่ฟลอเรนซ์"</p> <p>"हांโรมินิตเดียวเอง ทำไมพวกเราถึงสืบเขาไม่พบตั้งนานแล้ว"</p> <p>"กรรมมันคงบังนะ พี่ดม"</p> <p>"เออ หมดเวรหมดกรรมเสียทีนะ" ผมยินดีกับหล่อน ไม่ได้เล่าเรื่องกลุ่มทางบ้าน ไม่เอ่ยถึงเรื่องพ่อลาออกจากงานกับอดีตหมอนวด หรือเรื่องของฉิมพลี</p>	<p>the little newborn.</p> <p>"I got news of Pariyate"</p> <p>"Oh really? Great! Where is he now? Hurry up! Let's send him a message and get him back." I was excited for her.</p> <p>"He is in Florence"</p> <p>"So close to Rome. But why did we not know?"</p> <p>"It's karma I guess"</p> <p>"So, the bad karma is over." I was so happy for her, so I kept all the family problems to myself — father quitting his job and getting involved with an ex-</p>	<p>กรรมบัง (หน้า 184) –the karma</p> <p>ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโธนี พิม การแปลแบบเปลี่ยนความหนาแน่นของความหมาย(Density change) เนื่องจากคำว่า Karma แปลว่า the sum of a person's actions in this and previous states of existence และพบว่าเป็นคำที่สามารถแปลได้ตรงตัว เพียงแต่ละกริยา "บัง" เนื่องจากในวัฒนธรรมปลายทางไม่ปรากฏเรื่องเวรกรรม ผู้วิจัยจึงเลือกแปลประโยค "กรรมมันคงบังนะพี่ดม" เป็น "the karma I guess" เพราะประโยคก่อนหน้าที่คิดว่าเหมือนนี้อยู่ใกล้โรมแต่ทำไม่เราถึงไม่พบปริเยศก่อนหน้านี้ ฉะนั้นจึงตอบว่า คงจะเป็นเพราะกรรมบัง</p>
		<p>หมดเวรหมดกรรม (หน้า 184) – the bad karma is over</p> <p>ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโธนี พิม การแปลแบบตรงตัว (Copying Words) เนื่องจาก กรรม แปลเป็นภาษาอังกฤษคือ</p>

<p>"แม่เขาว่า"</p> <p>"ดีใจใหญ่เหมือนกัน เขาว่าจะไปตามลูกชายเอง จะพักผ่อนเที่ยวยุโรปด้วยแหละ เขาเตรียมมานาน นี่เตรียมทำพาสปอร์ตอะไรแล้ว แหม ถ้าเรามีเงินอย่างนี้ก็ตื่นะพินะ จะได้ตามไปมั่ง นี่เมื่อกี้พูดเงินเขาไม่ใช้เงินเรา"</p> <p>"รอปรียศกลับมาแล้วอยากพักผ่อนเที่ยวไหนค่อยบอกเขา ง่ายจะตาย" ผมปลอบน้อง</p> <p>"เท่ากับไปฮันนิมูน ที่นี้ก็ดูเลวๆ"</p>	<p>massager, and about our little brother.</p> <p>"What about his mother?"</p> <p>"She's over the moon! She's going to Europe to visit her son and might even stay there for a while. She's been really stressed out lately. Right now, she's getting her passport ready. If only we had that kind of money, I'd join her on the trip. But it's her money, not mine, so I can't really say much about it."</p> <p>"Wait for him to come back then you can ask him to travel with you. Super easy" I comforted her.</p> <p>"It will be like a honeymoon, after that you can take care of your child."</p>	<p>karma และโดยปกติแล้วในภาษาไทยจะใช้คำว่า เวิร์ก เป็น กรรมที่เกิดจากผลกรรมไม่ดี จึงใช้ bad karma เพื่อสื่อถึงเวรกรรม และใช้กริยา is over สื่อว่า จบลงหรือสิ้นสุดลงแล้ว</p>
--	--	---

<p>หน้า 188</p> <p>พ่อไม่ยอมเปิดประตู</p> <p>"นี่มันยามวิกาลนะ มาเรียกทำไม ตีห้าเท่านั้น" พ่อไม่ได้เมาและเมื่อดังนอนเต็มอิม ทำทางทำนุผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมจึงปรากฏ</p> <p>"ลูกชายคุณลักพาตัวลูกสาวเขา มาพรากผู้เยาว์นะ" เสียงนายตำรวจกล่าวหา</p> <p>"เปิดประตูเร็ว นายฉิมพลีมาอยู่บ้านหรือเปล่า"</p> <p>พ่อไม่ตอบแต่หันมาองแม่</p>	<p>Father would not open the door.</p> <p>"Why are you shouting here at this hour? It's only five in the morning" Father was not drunk, and he probably had enough sleep last night. This made him look like a high-school principal.</p> <p>"Your son kidnapped someone's daughter. It's a child abduction." A police officer accused.</p> <p>"Open the door. Is Mr. Chimlee home?"</p> <p>Father didn't answer but turned to ask mother.</p>	
---	--	--

<p>"ไอฉิมเรอะ มันพาลูกสาวใครเขามา ยายเถ้าแก่ ើยคนวันก่อนหรือเง"</p> <p>"ไม่ไ้พามาสักหน่อย" ฉมรีบตอบแทนแม่</p> <p>"พอก็เห็นเมื่อวันก่อนฉิมกลับบ้านมาคนเดียว เท่านัน แม่ผู้หญิงเขาไ้มามันก็กลับบ้าน กระทั่ง เสื่อผ้าขาวของมันก็ไ้ได้เก็บมาด้วย ยังอยู่ที่นั่น"</p> <p>"มันไ้ไ้ได้อยู่หอพักเรอะ" พอยังซักต่อ ไม่สนใจ เสียงทุบประตูของตำรวจสองคนกับเถ้าแก่เนี้ยผู้พูด อด ๆ ว่าบ้านนี้แหละ คุณตำรวจ มันเอาลูก สาวอ้วมา</p>	<p>"Chim? Whose daughter he took home? The rich Chinese lady from last time?"</p> <p>"He didn't" I replied instead of mother quickly.</p> <p>"As you saw a couple days ago, he came here alone. His girlfriend's mother kicked him out then he came back home. He didn't even have time to bring his clothes or stuff with him."</p> <p>"Didn't he live in the dorm?" Father kept asking. He didn't pay any attention to the police and the lady pounding on the door. The lady continuously said to the police that this family took his daughter away from her.</p>	<p>เถ้าแก่เนี้ย (หน้า 188) – rich Chinese lady ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรม ของแอนโธนี ทิม การแปลแบบตรงตัว (Copying Words) เนื่องจากเถ้าแก่เนี้ย หมายถึง หญิงสูงอายุ ชาวจีนที่มีฐานะร่ำรวย ผู้แปลจึงแปลว่า Rich Chinese lady</p>
---	--	---

<p>"เขาย้ายไปนอนบ้านผู้หญิงที่โน่น เขาชอบกัน แม่เขาไม่ยอม ไล่มัน มันก็กลับบ้านเพราะเสียใจ ผมก็กำลังเกลียดผมจะให้มันกลับไปเรียน ก็เท่านั้นเอง แต่มันไม่ได้พาลูกสาวเขามานี่นาพ่อ" ผมอธิบาย</p> <p>พ่อผมปากหันไปทางเสียงดังหน้าประตู</p> <p>เพื่อนบ้านเปิดไฟ เปิดหน้าต่างจะงูเหตุการณ์ ด้วยความอยากรู้อยากเห็น มันเป็นเรื่องช่วยไม่ได้ เพราะเวลาอย่างนี้หลายบ้านยังไม่ลุกจากที่นอนอันแสนบรมสุข แต่เสียงดังทำให้เขาตกใจ</p> <p>หน้า 190</p> <p>เสียงขู่ของพ่อของงัดว่าเสียงกรีดของเก้าเก้าเนี่ย ผม</p>	<p>"He moved into his girlfriend's house. They are seeing each other. Her mother doesn't allow it, so she kicked him out of the house. He's miserable so he came home. Now, I'm trying to persuade him to go back to school. That's the whole story. He's not taking her with him." I explained.</p> <p>Father punned his lips and turned to the banging sound.</p> <p>Our neighbors turned on the lights and opened the window to see what happens. That couldn't be helped with sound interrupted. The time was for them to lie in their beds having a peaceful sleep. But the noise destroyed it all.</p> <p>Father's threatening voice was way scarier</p>	
--	--	--

<p>วิ่งไปห้องทำงานของพ่อ บัตรข้าราชการของพ่อยังไม่หมดอายุ ถึงพ่อจะลาออกแต่บัตรยังเก็บไว้ ผมได้ยินพ่อพิมพ์ว่ายันต์กันหมา พ่อส่งบัตรให้นายตำรวจคนนั้นแล้วหันมาบอกผมให้โทรศัพท์ไปที่สถานีตำรวจที่ผมรับค่าและวิ่งไปจัดการ ผมบอกร้อยเวร ว่ามีคนแต่งชุดตำรวจระดับพันตำรวจตรียกพวกมาจะบุกบ้านนายเดนิยน ผมบอกตำแหน่งหน้าที่ของพ่อไปด้วยว่าเป็นผู้อำนวยการโรงเรียนอะไร</p>	<p>than that rich Chinese aunt's loud shrieking. I dashed to his office to snatch his government officer card. He kept the card even though he had resigned. The card was still valid. I heard him mumbling that the card is his protective talisman. He handed over the card to the police then told me to call the local police station. I quickly followed his instructions and let them know that people dressed like police major generals were about to break into my house. I made sure to mention that my father was the principal at which school.</p> <p>Although he had already resigned, few people knew about this. I also made up and worsened the situation by saying they were breaking into my house! Come to us</p>	<p>ยันต์กันหมา (หน้า 190) – Protective talisman</p> <p>ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโธนี ทิม เป็นการใช้วิธีการแปลแบบแตกต่าง (Perspective Change) เนื่องจากในเรื่องตัวละคร พ่อ เรียกบัตรประจำตัวข้าราชการว่า ยันต์กันหมา เพื่อสื่อว่ามีไว้เพื่อกันสิ่งชั่วร้าย แต่ใช้คำว่ายันต์ ซึ่งถือว่าเครื่องหมายของสิ่งอย่างหนึ่ง เพื่อสื่อถึงความศักดิ์สิทธิ์ เนื่องจากในภาษาไทยมีสำนวนว่า ไม่นึกหมา หมายถึง สิ่งที่น่ามาใช้ปกป้องตัวเอง ผู้วิจัยจึงเลือกใช้วิธีการแปลแบบแตกต่าง เนื่องจากมองจากต่างมุมมอง (Perspective Change) ผู้วิจัยจึงเลือกแปลว่า protective talisman เพื่อเก็บคำว่า ยันต์ เอาไว้เพื่อการเน้นย้ำความศักดิ์สิทธิ์ และใส่คำว่า protective เพื่อสื่อว่าสิ่งนี้มีไว้เพื่อป้องกันตน</p>
<p>ถึงพ่อจะลาออกแล้วก็เถอะแต่ยังไม่ใคร่รู้สึกก็คนยังพออ้างได้ ผมแต่งเรื่องด้วยว่าพวกนั้นกำลังจะบุกเข้ามาแล้วครับ จะพึ่งประตู่เข้ามา ช่วยด้วย มาด่วนด้วย</p>		

<p>"สารวัตรปราบปรามอยู่พอดี ผมจะเรียนท่านเดี๋ยวนี้" ร้อยเวร รัปปาก</p> <p>ได้ผล สารวัตรคงเคืองที่มีใครไม่รู้จะมาบุกรุกข้าราชการผู้ใหญ่ในเขตของตน เท่ากับล่วงล้ำเขาเขตกัน เพราะอีกไม่ถึงห้านาทีก็มีเสียงรถหวอดำรวจวิ่งมาที่บ้าน</p> <p>ฉิมพลีทำไม่รู้ไม่ชี้ยืนอยู่ที่ระเบียงเรียงเรือนไม้ตัด</p> <p>ผมตะโกนเรียกให้เขาลงมา</p> <p>"ก่อนเรื่องไว้แล้วแต่ต้องรับผิดขอขมา ออกไปเจรจา</p>	<p>quickly!</p> <p>"The crime suppression inspector is here. I'll inform him right away." The commissioned duty officer gave his words.</p> <p>It worked. The suppression inspector must be upset that somebody was breaking into the senior civil servant's house in his area of responsibility, because I heard the siren sounds within five minutes.</p> <p>Chimplee stood on the balcony in grandpa's house and pretended like nothing had happened.</p> <p>I yelled and told him to come down.</p> <p>"You'd better face what you did Chim, Go</p>	
--	---	--

<p>หน่อย ึ่ง ๆ ตำรวจต้องสอบเราแม่ไป นายฉิม”</p> <p>นั่นแหละ ฉิมพลีจึงลงไปสมทบกับพ่อแม่เมื่อ ตำรวจต้องที่มาทุกคนจึงสงบอารมณ์และเสียงลง บอกพ่อว่า</p> <p>"เชิญเขาเข้ามาในบ้านดีกว่ารีบปากเพื่อนบ้านแทบ จะมามุงดูอยู่แล้ว เราบริสุทธ์ซะอย่าง”</p> <p>หน้า 209</p>	<p>outside and talk to them. The police will have to investigate all of us anyway.”</p> <p>Then, Chimplee joined mother and father. Everyone calmed down when the local police arrived.</p> <p>“Please come in sir. Our neighbors almost gathered around to witness. As long as we are innocent.”</p> <p>“Of course,” I repeated my answer.</p>	<p>สนิมสร้อย (หน้า 209) – mama’s boy</p> <p>ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโธนี ทิม การแปลแบบตรงตัว (Copying Words) จากความหมายของคำว่า สนิมสร้อย คือ หนักไม่เอาเบาไม่สู้ ทำเป็นเหยาะแหยะ ทำเป็นอ่อนแอ จึงหมายถึงคนที่ยอมแพ้กับอะไรได้ง่าย ซึ่งในบริบทนี้หมายถึงการเลี้ยงดูให้กลายเป็นคนที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ โดยมีพ่อแม่คอยเอาใจและสรรหาทุกอย่างให้ลูก ผู้แปลจึงแปลเป็น mama’s boy หมายถึง a boy or man who others</p>
<p>“เขาไม่เคยเจ็บ เขาอ่อนแอ เขาแก่ทุกซ์ด้วยเงิน อย่ำเลี้ยงหลานให้สนิมสร้อย อย่ำเอาใจเขานัก แล้วก็อย่าให้เขาขาดพ่อหรือแม่”</p>	<p>“He has never experienced any pain. He’s a bit delicate and tends to solve his problems with his money. Please, let’s not raise my nephew to be a mama’s boy. We shouldn’t pamper him excessively, and don’t let him be an orphan.”</p>	<p>consider to be weak because he behaves as his mother tells him to หรือผู้ที่อ่อนแอ ย่อมแพ้ที่จะทำอะไรได้ง่าย ๆ เนื่องจากในบริบทเป็นส่วนหนึ่งของบทสนทนาจึงเลือกใช้คำที่เ็นเป็นทางการ และสื่อถึงการเลี้ยงดูของพ่อแม่อีกด้วย</p>

<p>"ก็เพราะไม่อยากให้ขาดพ่อแม่ซะซี แม่ถึงลงทุนไปตามพี่ปริเยตถึงเงินน ให้เจดไปด้วย จะได้มีน้ำหนักให้เขารับกลับมาให้เขาพร้อมหน้าพ่อแม่ ส่วนเรื่องของแม่ฉันนะมันแก้มได้เสียแล้ว หมดคิดว่าแม่ฉันไม่รู้หรือว่าฉันสองคนมีปัญหาเรื่องขาดพ่อ" คราวนี้ถึงทีผมเถียงไม่ออก</p>	<p>Because my mother didn't want our grandkid to be an orphan, she tagged along with Pariyate in Italy. Cherd should join her to make the parenting thing more official. As for my mom, it was too late to fix anything. Don't you think she realizes that her children have some father-related issues?" I could not find any words to say in return.</p>	
<p>"แม่เขาสร้างปัญหาขึ้นมาแล้วแก้มตก เลยปล่อยเท่านั้นเอง อีกอย่างก็จริงอย่างผมว่าแหละ แม่แก้ปัญหาให้พวกเรากับเงินแต่มันแก่ส่วนลึกในหัวใจเราไม่ได้"</p>	<p>"Our mother couldn't solve the problem she had created, so we just let it be. And what you said is right. Our mother fixed our problems with her money, but she couldn't spend money to heal the pain deep down in our hearts."</p>	

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สรุป

ผู้วิจัยพบว่า การนำการแปลวรรณกรรมของวัลยา วัฒนศรี และแนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโทนี พิม (Anthony Pym) มาประยุกต์ใช้ในการวางแผนการแปลและดำเนินการแปลตัวบทที่คัดสรร พบว่ามีส่วนช่วยในการแก้ปัญหาการแปลคำและสำนวนทางวัฒนธรรมไทยที่พบได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยสามารถนำแนวทางและทฤษฎีดังกล่าวมาปรับใช้เพื่อให้การถ่ายทอดความหมายของบทแปลเป็นไปตามประสงค์ของผู้ประพันธ์และรักษาริบททางวัฒนธรรมในต้นฉบับและคำนึงถึงผู้อ่านฉบับแปล โดยใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโทนี พิมทั้งหมด 3 วิธี ดังตารางต่อไปนี้

Copying Words (การแปลแบบคัดลอกคำ หรือการแปลแบบตรงตัว) ทั้งหมด 11 คำ

ลำดับ	คำในภาษาต้นทาง (Source Text)	คำแปลในภาษาปลายทาง (Target Text)
1	ตัดหางปล่อยวัด (หน้า 10)	disown
2	พ้นเคราะห์ (หน้า 32)	escaped from this vicious cycle
3	เรือนหอ (หน้า 44)	matrimonial house
5	เจ๊กแป๊ะ (หน้า 76)	Chink offspring
6	ลูกผีลูกคน (หน้า 86)	Fickle
7	บุญมาวาสนาส่ง (หน้า 89)	good deeds bringing great circumstances into the life
8	บ้านแตกสาแหรกขาด (หน้า 144)	A broken home
9	หมดเวรหมดกรรม (หน้า 184)	the bad karma is over
10	เจ้าแก่น้อย (หน้า 188)	rich Chinese lady
11	สนิมสร้อย (หน้า 209)	Quitter

Perspective Change (การแปลแบบแตกต่าง) ทั้งหมด 7 คำ

ลำดับ	คำในภาษาต้นทาง (Source Text)	คำแปลในภาษาปลายทาง (Target Text)
1	เสียชาติเกิด (หน้า 8)	wasted existence
2	ประเคน (หน้า 72)	would provide ones with anything they want

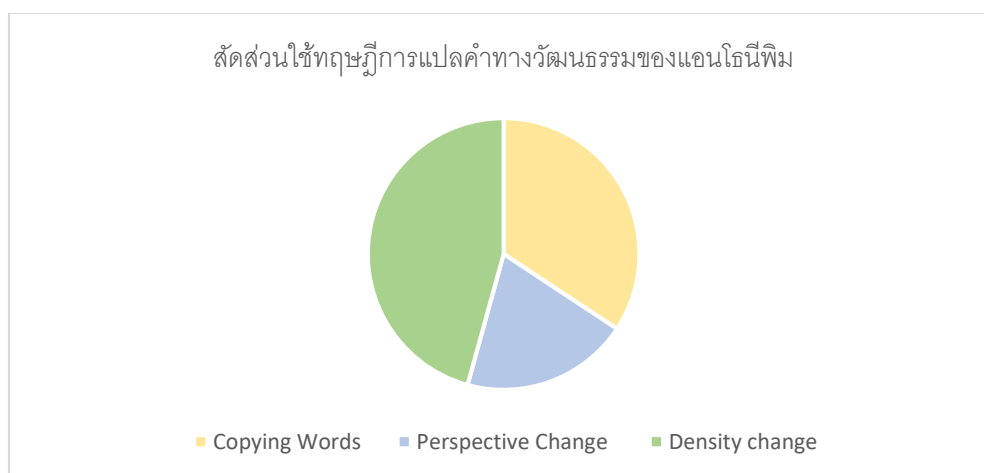
3	มารหัวชน (หน้า 133)	unwanted child
4	วาสนา (หน้า 160)	merit
5	บาปปาก (หน้า 167)	sin with one's tongue
6	ยันต์กันหมา (หน้า 190)	Protective talisman
7	บุญโข (หน้า 70)	owe someone so much

Density change (การแปลแบบเปลี่ยนความหนาแน่นของความหมาย) ทั้งหมด 16 คำ

ลำดับ	คำในภาษาต้นทาง (Source Text)	คำแปลในภาษาปลายทาง (Target Text)
1	มหาบา (หน้า 7)	monk who completed the third level to ninth level of Buddhist theology
2	เก้าประโยค (หน้า 7)	the ninth level of Buddhist theology
3	พระยาพานทอง (หน้า 7)	The higher level that came with the golden tray with pedestal
4	คำเป็นคำตาย (หน้า 32)	words spelled with short or long vowels ending with specific consonants
5	คำเอกคำโท (หน้า 32)	words spelled with vowels ending with some specific rising and falling
6	นางบุษบา (หน้า 67)	Budsaba, a gorgeous female princess from the tale of Inao
7	นางนพมาศ (หน้า 68)	Noppamas, the queen of Loy KraTong festival
8	นางมโนราห์ (หน้า 68)	Manohara from Manohara and Prince Sudhana
9	นางตะเคียน (หน้า 78)	Ta-khian, a female spirit of Hopea odorata tree
10	นางตานี (หน้า 78)	Tani, a female spirit of banana tree
11	กาเหว่าเอย(เพลงกล่อมเด็ก) (หน้า 107)	Nok Ga Wao, an old Thai lullaby song about Asian koel bird
12	ขาดสง่าราศรี (หน้า 86)	lack usual aura and energy
13	มังคละทีปนี (หน้า 89)	Discourse of 'good omen' of the Buddha

14	จันทร์เจ้าขา(เพลงกล่อมเด็ก)(หน้า 107)	Jan Chao Kah, an old Thai lullaby about the moon
15	อกตัญญู (หน้า 117)	ungrateful child
16	กรรมบัง (หน้า 184)	the karma

สามารถแบ่งสัดส่วนใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโรนี พิมดังแผนภูมิวงกลมดังนี้

จากสัดส่วนใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโรนี พิมจะเห็นได้ว่าผู้วิจัยเลือกใช้การแปลแบบคัดลอกคำ หรือการแปลแบบตรงตัวและการแปลแบบเปลี่ยนความหนาแน่นของความหมาย เป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากคำทางวัฒนธรรมที่พบในเรื่อง *ไม้ดัด* ส่วนใหญ่สามารถใช้ตีความและแปลแบบตรงตัวได้ และยังรักษาความหมายของคำทางวัฒนธรรมได้ เช่นเดียวกับกับภาคแปลแบบเปลี่ยนความหนาแน่นของความหมาย ที่ผู้วิจัยพบว่าคำทางวัฒนธรรมส่วนใหญ่ต้องอาศัยการขยายความ เพื่อถ่ายทอดความหมายไปยังภาษาปลายทางได้ถูกต้องและครบถ้วน

นอกจากนี้ ผู้วิจัยพบว่า การศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของไทยและต่างประเทศนั้นเป็นประโยชน์ต่อการหาข้อเปรียบเทียบระหว่างวัฒนธรรมได้ จึงทำให้ผู้วิจัยเข้าใจตัวบทได้ดีขึ้นและสามารถแปลตัวบทที่คิดสรรเป็นจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสม

บทที่ 5

บทสรุป

5.1 การทบทวนวัตถุประสงค์ของงานวิจัย

สารนิพนธ์เรื่อง “การแปลคำและสำนวนด้านวัฒนธรรมไทยในนวนิยายเรื่อง *ไม้ดัด* ของโบตัน (สุภา สิริสิงห)” มีวัตถุประสงค์ 3 ประการด้วยกัน โดยประการแรกคือ เพื่อศึกษาทฤษฎีการแปล แนวทางการแปลที่เกี่ยวข้องของ ตลอดจนแนวทางการวิเคราะห์ตัวบทประเภทนวนิยาย ประการที่สองคือ เพื่อศึกษานิยามและการแบ่งประเภทของคำและสำนวนด้านวัฒนธรรม ประการสุดท้ายคือ เพื่อแปลส่วนหนึ่งของตัวบทที่คัดสรรจากหนังสือเรื่อง *ไม้ดัด* ของโบตัน จากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษให้สื่อความหมายและได้อรรถรสใกล้เคียงกับต้นฉบับมากที่สุด

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย โดยศึกษาแนวทางการวิเคราะห์ตัวบทซึ่งถือว่าเป็นตัวบทประเภทนวนิยายของวัลยา วัฒนศรี เพื่อวิเคราะห์องค์ พร้อมทั้งศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการแปลวรรณกรรมของวัลยา วัฒนศรี และแนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโทนี พิม (Anthony Pym) และศึกษาค้นคว้าความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยเพื่อเทียบกับวัฒนธรรมต่างประเทศ เพื่อให้ได้ข้อมูลและความรู้มากขึ้นและดำเนินการแปลตัวบทอย่างมีสมมูลภาพใกล้เคียงกับต้นฉบับ จากนั้นผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ตัวบทตัวบทต้นฉบับ วิเคราะห์ปัญหาการแปลคำและสำนวนที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทย วางแผนการแปล และคัดสรรตัวบทส่วนหนึ่งมาใช้ในการแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษจนเสร็จสมบูรณ์และบรรลุจุดประสงค์ของงานวิจัยนี้

5.2 การทบทวนสมมติฐานของงานวิจัย

ในช่วงเริ่มต้นของการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานการวิจัยไว้ว่า การแปลคำทางวัฒนธรรมจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษให้ได้อรรถรสและความหมายครบถ้วนและถูกต้องเป็นเรื่องที่ทำได้ยากสำหรับผู้อ่านในภาษาปลายทาง เนื่องจากการถ่ายทอดความหมายเกี่ยวกับวัฒนธรรมจากภาษาต้นทางไปสู่ภาษาปลายทางนั้นผู้แปลต้องคำนึงถึงวัฒนธรรมที่สอดแทรกอยู่ในตัวบทต้นฉบับ ในการแปลนวนิยายเรื่อง *ไม้ดัด* ควรนำแนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโทนี พิม (Anthony Pym) และแนวคิดเกี่ยวกับการแปลวรรณกรรมของวัลยา วัฒนศรี มาใช้เพื่อเป็นแนวทางในการแปล

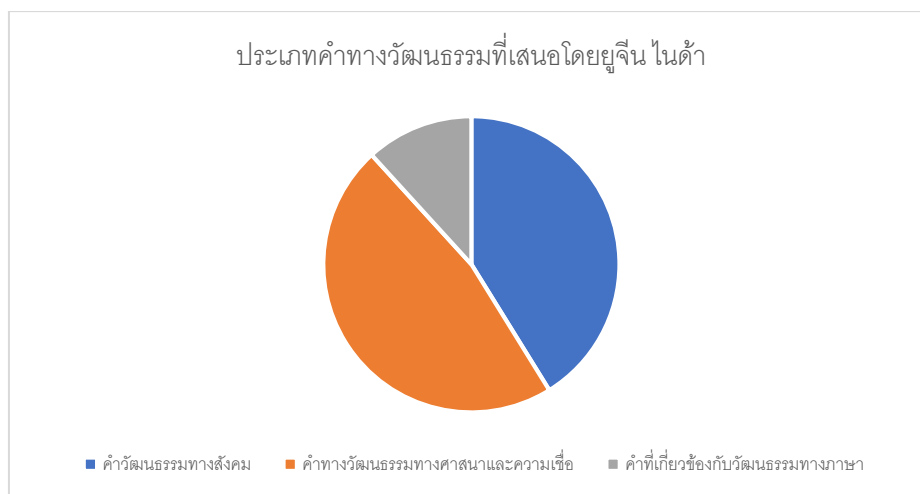
วรรณกรรม ตลอดจนการใช้แนวทางการวิเคราะห์ตัวบทประเภทนวนิยายของวัลยา วิวัฒน์ศรในการวิเคราะห์และเพื่อถ่ายทอดสารในต้นฉบับ มาประยุกต์ใช้ร่วมกับการนำแนวทางการแบ่งประเภทคำทางวัฒนธรรมที่เสนอโดยยูจีน ไนด้า (Eugene Nida) จะช่วยให้ผู้วิจัยแปลได้สมมูลภาพและถ่ายทอดได้ใกล้เคียงกับต้นฉบับ

5.3 รายงานผลการวิจัย

เมื่อผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนการศึกษาวิจัยอย่างครบถ้วนแล้ว ผู้วิจัยพบว่าแนวทางและทฤษฎีต่าง ๆ ดังกล่าวทั้งหมดสามารถนำมาใช้แก้ปัญหาการแปลคำและสำนวนทางวัฒนธรรมไทยที่พบในตัวบทต้นฉบับเรื่อง *ไม้ตัดได้*

ในการวิเคราะห์ตัวบทต้นฉบับ ผู้วิจัยพบว่า แนวทางการวิเคราะห์ตัวบทประเภทนวนิยายของวัลยา วิวัฒน์ศร เป็นแนวทางที่ช่วยให้ผู้วิจัยสามารถทำความเข้าใจโครงเรื่อง แก่นเรื่อง การสร้างบุคลิกลักษณะตัวละคร การใช้มุมมอง มิติเวลาและมิติสถานที่ในเรื่อง รวมไปถึงการรู้บริบททางวรรณกรรม วัฒนธรรม และสังคมซึ่งมีส่วนช่วยให้ผู้วิจัยวิเคราะห์ตัวบทและวางแผนการแปลคำและสำนวนทางวัฒนธรรมไทย นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ความหมายของเรื่อง ทั้งความหมายรวม ความหมายแฝง ความหมายเชิงเปรียบเทียบ ตลอดจนโลกทัศน์ของผู้ประพันธ์ และเนื่องจากตัวบทต้นฉบับเป็นวรรณกรรมประเภทนวนิยาย องค์ประกอบต่าง ๆ เช่น โครงเรื่อง แก่นเรื่อง การสร้างบุคลิกลักษณะตัวละคร เรื่องอาชีพของตัวละครล้วนเป็นส่วนช่วยให้ผู้วิจัยสามารถถ่ายทอดไปยังภาษาปลายทางได้อย่างเหมาะสมและสมบูรณ์มากขึ้น

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังสามารถนำแนวทางการแบ่งประเภทคำทางวัฒนธรรมที่เสนอโดยยูจีน ไนด้า (Eugene Nida) มาปรับใช้เพื่อแบ่งหมวดหมู่คำทางวัฒนธรรมที่พบใน *ไม้ตัด* โดยสามารถจัดขอบข่ายทั้งหมด 3 ประเภท คือ คำวัฒนธรรมทางสังคม จำนวน 14 คำ คำทางวัฒนธรรมทางศาสนาและความเชื่อ จำนวน 16 คำ และคำที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมทางภาษา จำนวน 4 คำ รวมทั้งหมด 33 คำ

ในส่วนการแก้ปัญหาการแปลคำและสำนวนทางวัฒนธรรมไทยนั้น ผู้วิจัยพบว่า การนำการแปลวรรณกรรมของวิลยา วิวัฒน์ศรี และแนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโธนี พิม (Anthony Pym) มาประยุกต์ใช้ในการวางแผนการแปลและดำเนินการแปลด้วยทที่คัดสรร พบว่ามีส่วนช่วยในการแก้ปัญหาการแปลคำและสำนวนทางวัฒนธรรมไทยที่พบได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยสามารถนำแนวทางและทฤษฎีดังกล่าวมาปรับใช้เพื่อให้การถ่ายทอดความหมายของบทแปลเป็นไปตามประสงค์ของผู้ประพันธ์และรักษาบริบททางวัฒนธรรมในต้นฉบับและคำนี้ถึงผู้อ่านฉบับแปลโดยใช้แนวทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโธนี พิมทั้งหมด 3 วิธี คือ

1. Copying Words (การแปลแบบคัดลอกคำ หรือการแปลแบบตรงตัว) ทั้งหมด 12 คำ
2. Perspective Change (การแปลแบบแตกต่าง) ทั้งหมด 7 คำ
3. Density change (การแปลแบบเปลี่ยนความหนาแน่นของความหมาย) ทั้งหมด 16 คำ

ผู้วิจัยพบว่า การปรับใช้แนวทางทางการแปลคำทางวัฒนธรรมของแอนโธนี พิมที่หลากหลายแนวทางมีส่วนช่วยให้ผู้แปลสามารถแปลด้วยทต้นฉบับไปสู่ฉบับแปลได้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น แม้การแสวงหาความเทียบเท่าของภาษาและวัฒนธรรมนั้นเป็นสิ่งที่ผู้แปลไม่สามารถทำได้เสมอไป อย่างไรก็ตาม การปรับใช้แนวทางดังกล่าวมีส่วนช่วยให้ผู้วิจัยสามารถถ่ายทอดบทแปลไปสู่ภาษาปลายทางให้ผู้รับสารในภาษาปลายทางสามารถเข้าใจด้วยทแปลได้ใกล้เคียงมากขึ้น

ช่วงเวลาที่ผ่านมามีการศึกษาประเด็นการแปลคำทางวัฒนธรรมในด้วยทต่าง ๆ หลายงาน การศึกษา โดยส่วนใหญ่พบว่าเป็นการศึกษาในช่วงเวลาที่มีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ เช่น การศึกษา

คำด้านวัฒนธรรมที่พบในช่วงเวลา พ.ศ. 2460 ซึ่งเป็นยุคที่มีการรับวัฒนธรรมของต่างชาติมาปรับใช้ในประเทศไทยเป็นอย่างมาก ในกรณีศึกษาการแปลคำทางวัฒนธรรมจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ กรณีศึกษาเรื่อง *เรื่องของจัน ดารา* แต่งโดย อุษณา เฟื่องธรรม โดย วราพัชร ชาลิกกุล (วราพัชร ชาลิกกุล, 2560, หน้า 2) นอกจากนี้ยังมีการศึกษาวัฒนธรรมในพื้นที่ที่เฉพาะเจาะจง เป็นการศึกษาการแปลด้วยบทที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละพื้นที่ เนื่องจากวัฒนธรรมในประเทศไทยนั้นยังสามารถแบ่งออกได้เป็นส่วนภูมิภาค เช่น การศึกษาคำทางวัฒนธรรมของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยเป็นเรื่องราวที่ผู้ประพันธ์แต่งขึ้นขณะรับข้าราชการครูที่จังหวัดอำนาจเจริญ ในกลวิธีการแปลคำและวลีทางวัฒนธรรมที่พบในบทแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ กรณีศึกษาหนังสือเรื่อง *ครูบ้านนอก* โดย คำหมาน คนไค จัดทำโดยอริศา งามศรี (อริศา งามศรี, 2560, หน้า 2)

สำหรับการแปลคำทางวัฒนธรรมที่พบในเรื่อง *ไม้ดัด* ผู้วิจัยพบว่าในนวนิยายยังพบการใช้คำและสำนวนด้านวัฒนธรรมที่มีอยู่ในปัจจุบัน แม้ด้วยบทที่ถูกประพันธ์ขึ้นในพ.ศ. 2533 กล่าวได้ว่า เป็นคำและสำนวนทางวัฒนธรรมที่ร่วมสมัยทั้งคำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับสังคม (Social Culture) คำทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับศาสนาและความเชื่อ (Religious Culture) และคำที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมทางภาษา (Linguistic Culture)

5.4 ข้อเสนอแนะ

สารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยได้เลือกประเด็นปัญหาการแปลคำและสำนวนด้านวัฒนธรรมไทยเพียงส่วนหนึ่งของนวนิยายเรื่อง *ไม้ดัด* เท่านั้น ผู้ศึกษางานวิจัยสามารถศึกษางานเขียนประเภทอื่น เช่น วรรณกรรม นิทาน บทความ ที่ปรากฏคำและสำนวนทางวัฒนธรรมเพื่อศึกษาปัญหาและกลวิธีที่ใช้ในการแปลคำทางวัฒนธรรมในสารประเภทอื่น ๆ ว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร เพื่อเป็นแนวทางให้กับนักแปลและผู้สนใจศึกษาประเด็นปัญหานี้ในอนาคต

บรรณานุกรม

- กิตติยาวิที เกษมสันต์ (2535). **สำนวนในนวนิยายของโบทัน**. สาขาวิชาภาษาไทย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต.
- ชนิษฐา จริตงาม (2560). **การแปลวรรณกรรมสำนวนมหัศจรรย์เรื่อง "ทารกเที่ยงคืน"**. การแปลภาษาอังกฤษและไทย. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต
- ตรีศิลป์ บุญขจร (2524). **นวนิยายกับสังคมไทย (2475-2500)**. กรุงเทพมหานคร, สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธรรมกถา ปาฐกถา. (2563) **หลักการสำหรับคนสมัยใหม่**. กรุงเทพมหานคร.
- นิตยา บุญสิงห์ (2544). **วัฒนธรรมไทย**. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- โบทัน (2533). **ไม้ตัด**. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- เปรมจิตร์ ชนะวงศ์. (2545). **หลักภาษาไทย**. นครศรีธรรมราช, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช.
- ยมนา ทองใบ. (2550). **การศึกษาสำนวนไทยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อ**. สาขาวิชาภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต.
- รตวรรณ ห่อทอง (2561). **บทแปลเรื่อง "ตื่นกรุง" จากนิยายชุดสามเกลอ ของ ป.อินทรปาลิตพร้อมบทวิเคราะห์**. ภาควิชาภาษาอังกฤษและภาษาศาสตร์. กรุงเทพมหานคร, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต.
- วรรณภา แสงอร่ามเรือง (2545). **ทฤษฎีและหลักการแปล**. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วราพัชร ชาลีกุล (2560). **กลวิธีการแปลคำทางวัฒนธรรมจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษกรณีศึกษาเรื่อง เรื่องของจัน ดารา แต่งโดย อุษณา เพลิงธรรม**. สาขาวิชาการแปลภาษาอังกฤษและไทย. กรุงเทพมหานคร, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต.
- วัลยา วิวัฒน์สร (2547). **การแปลวรรณกรรม**. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิสุตา วงศ์เสงี่ยม. (2558). **การแปลคำที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยในหนังสืออัตชีวประวัติเรื่อง เมื่อวัยเด็ก ของเอนก นาวิกมูล**. สาขาวิชาการแปลและการล่ามเฉลิมพระเกียรติ. กรุงเทพมหานคร, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อักษรศาสตร์มหาบัณฑิต.
- สง่า กาญจนาคพันธุ์. (2522). **สำนวนไทย**, สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น)
- สุกัญญา ขลิบเงิน และคณะ. (2562). **บทบาทความเป็นพ่อในนวนิยายไทยร่วมสมัยช่วง 4 ทศวรรษ**

- พ.ศ. 2515-2558. คณะศิลปศาสตร์ สาขาวิชาภาษาไทย พะเยา, มหาวิทยาลัยพะเยา.
ศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต.
- สุจิรา เผ่าเพ็ง. (2538). **วิเคราะห์ปัญหาของเด็กและเยาวชนในนวนิยายของโบตัน**. คณะศิลปศาสตร์ สาขาวิชาภาษาไทย. สงขลา, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต.
- สุพรรณิ ปิ่นมณี. (2562). **ภาษา วัฒนธรรมกับการแปล : ไทย-อังกฤษ**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- หนึ่งฤทัย ลาที. (2556). **การวิเคราะห์การแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยจากหนังสือเรื่อง แอดแลนติก มหาสมุทรข้ามกาลเวลา**. สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการพัฒนาอาชีพ. กรุงเทพมหานคร, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต.
- อติศา งามศรี. (2560). **กรณีศึกษาหนังสือเรื่อง ครุบ้านนอก โดย คำหมาน คนไค**. สาขาวิชาการแปลภาษาอังกฤษและไทย. กรุงเทพมหานคร, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2548). **ภาษาศาสตร์ในสังคมไทย : ความหลากหลาย การเปลี่ยนแปลง และการพัฒนา**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัลภา เมืองศรี. (2561). **การเสริมสร้างความสุขของเยาวชนจากครอบครัวภาพสะท้อนจากนวนิยาย**. คณะมนุษยศาสตร์. เชียงใหม่, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ข้อมูลภาษาไทย (ออนไลน์)

- ขุนนางสยาม. (15 เมษายน 2565). **พระยาพานทอง, พระยาไต้ทอง**. สืบค้นจาก <https://www.facebook.com/Siamnobleman/posts/629221540809412/>
- ชมรมธรรมราชา. (15 เมษายน 2565). **ราศี ไม่ใช่ "ราศรี"**. สืบค้นจาก [https://dhamtara.com/?p=10374#:~:text=%E2%80%9C%E0%B8%A3%E0%B8%B2%E0%B8%A8%E0%B8%B5%E2%80%9D%20%E0%B8%AD%E0%B9%88%E0%B8%B2%E0%B8%99%E0%B8%A7%E0%B9%88%E0%B8%B2%20%E0%B8%A3%E0%B8%B2%2D,\(%E0%B8%A3%E0%B8%AA%E0%B8%BA%20%3E%20%E0%B8%A3%E0%B8%B2%E0%B8%AA\)](https://dhamtara.com/?p=10374#:~:text=%E2%80%9C%E0%B8%A3%E0%B8%B2%E0%B8%A8%E0%B8%B5%E2%80%9D%20%E0%B8%AD%E0%B9%88%E0%B8%B2%E0%B8%99%E0%B8%A7%E0%B9%88%E0%B8%B2%20%E0%B8%A3%E0%B8%B2%2D,(%E0%B8%A3%E0%B8%AA%E0%B8%BA%20%3E%20%E0%B8%A3%E0%B8%B2%E0%B8%AA)
- ธรรมสร้างสุข. (15 เมษายน 2565). **วาสนาบารมี**. สืบค้นจาก https://www.stou.ac.th/stoukc/elder/main6_23.html
- ประชาไท. (15 เมษายน 2565). **กตัญญู: คุณธรรมที่ขัดขวางความเจริญของมนุษย์?**. สืบค้นจาก <https://prachatai.com/journal/2019/09/84500>

สารานุกรมวัฒนธรรมไทย. (11 ธันวาคม 2565). นางตะเคียน. สืบค้นจาก

<https://db.sac.or.th/thailand-cultural-encyclopedia/detail.php?id=5979>

สารานุกรมวัฒนธรรมไทย. (11 ธันวาคม 2565). นางตานี. สืบค้นจาก

<https://db.sac.or.th/thailand-cultural-encyclopedia/detail.php?id=5979>

สารานุกรมวัฒนธรรมไทย. (11 ธันวาคม 2565). เปரியญ. สืบค้นจาก

<https://db.sac.or.th/thailand-cultural-encyclopedia/detail.php?id=10853>

สารานุกรมวัฒนธรรมไทย. (11 ธันวาคม 2565). พระสุธน มโนราห์. สืบค้นจาก

<https://db.sac.or.th/thailand-cultural-encyclopedia/detail.php?id=15628>

เสฐียรพงษ์ วรรณปก. (15 เมษายน 2565). ความเชื่อเรื่องสังสารวัฏ : การเวียนว่ายตายเกิด. สืบค้น

จาก https://www.matichonweekly.com/column/article_137693

ศิริพจน์ เหล่ามานะเจริญ. (15 เมษายน 2565). ตำแหน่งท้าวศรีจุฬาลักษณ์ ของนางนพมาศ ไม่ใช่

ตำแหน่งของราชสำนักสุโขทัย. สืบค้นจาก

https://www.matichonweekly.com/column/article_14930

ศิลปวัฒนธรรม. (15 เมษายน 2565). “อิเหนา” ผู้เป็นปฐมเหตุความวุ่นวายในดินแดนชวา

“เพราะรักจึงรั้น”. สืบค้นจาก

https://www.silpa-mag.com/history/article_43233

ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก:

<https://www.orst.go.th/>. (วันที่สืบค้นข้อมูล 15 เมษายน 2566)

อมรินทร์ เบบีแอนด์คิดส์. (15 เมษายน 2565). เพลงกล่อมเด็ก. สืบค้นจาก

https://www.amarinbabyandkids.com/logmember/?redirect_to=https%3A%2F%2Fwww.amarinbabyandkids.com%2Fparenting%2F10-thai-lullaby-for-baby%2F

ภาษาอังกฤษ

Newmark, P. (1988). *A Textbook of Translation*. New York: Prentice Hall.

Nida, E. (1945). *Linguistics and Ethnology in Translation-Problems*. Word.

Nida, E. (1964). *Toward a Science of Translating*. The Netherlands: Leiden E.J.Brill.

Pym, A. (2018). "A typology of translation solutions." *The Journal of Specialised Translation*.

ข้อมูลภาษาอังกฤษ (ออนไลน์)

Cambridge Dictionary. (n.d.). *fickle*. In [Dictionary.cambridge.org](https://dictionary.cambridge.org). Retrieved April

15,2023 from <https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/fickle>
Cambridge Dictionary. (n.d.). **I owe one**. In Dictionary.cambridge.org. Retrieved April
18,2023 from <https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/i-owe-one>
Cambridge Dictionary. (n.d.). **mama's boy**. In Dictionary.cambridge.org. Retrieved April
10,2023 from <https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/mamasboy>
Cambridge Dictionary. (n.d.). **matrimonial**. In Dictionary.cambridge.org. Retrieved
December 9,2023 from
<https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/matrimonial>
Naar, D. (2023). **Wednesday's Child is Full of Woe: The Monday's Child Poem &
Its Meanings**. Retrieved April 15,2023, from
[https://www.reference.com/world-view/wednesday-s-child-full-woe-mean-
18a83b24fdeb97e](https://www.reference.com/world-view/wednesday-s-child-full-woe-mean-18a83b24fdeb97e).

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล

กัญญภัทร วันดี

วัน เดือน ปี เกิด

5 กรกฎาคม 2540

วุฒิการศึกษา

จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียนสกลราชวิทยานุกูล และระดับปริญญาตรีจากคณะมนุษยศาสตร์ สาขาภาษาอังกฤษ จากมหาวิทยาลัยบูรพา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY